

MARIAN ȘTEFAN

Fiecare om...

Fiecare om are timpul și amintirile sale...

Bunăoară,

Eu vin din veacul lui Hitler și Stalin,
Din veacul Hiroșimei și al primilor pași pe lună,
Am fost contemporan cu Brâncuși și doctorul Barnard...

Amintirile mele?

Harta României Mari,
Bunica scoțând pâinea din cuptor,
Prepeleacul de la vie,
Cernobâlul, Zidul chinezesc,
Vizita papei Ioan Paul al II-lea,
Căderea Zidului Brelinului...

Tu din care timp vii și care sunt amintirile tale?

Mă întreb

Eram profund dezamăgit și gata să scriu un poem despre țara noastră încolțită de nevoi și tristeți. Îmi făcusem provizii de sudalme și urma să le mpart, după merit, celor care ne otrăvesc viața cu minciuni și visuri deșarte...

Așadar, voi am să scriu un poem despre țara noastră cea greu îndurerată, dar tocmai atunci a murit bâtrânul nostru rege. Unii din convingere, cei mai mulți din pioșenie creștinească și-au pus străie cernite, dând glas durerii...

Mă întreb: cel condus de români în acele zile pe ultimul drum era fostul rege Mihai sau un personaj ideal, un protest pe căt de subtil, pe atât de îndreptățit împotriva republicanismului nostru schimonosit?

Încă din clasele primare știam că fostul rege, detronat de tatăl său, promise ca recompensă titlul de Mare Voievod de Alba Iulia. Și tot din copilărie, îmi amintesc cum vara, în puterea zilei, privind spre nord, dincolo de Ialomița, cerul era uneori atât de albastru și împede încât se vedeau munți...

- Mă, zicea domnul nostru învățător – mocan(1) de stirpe, nepot de erou din Primul și fiu de erou din Al doilea război mondial –, mă, zicea el, vedeți voi munți aia? Acolo bate inima României Mari!

Noi ridicam din umeri și tăceam chitic.

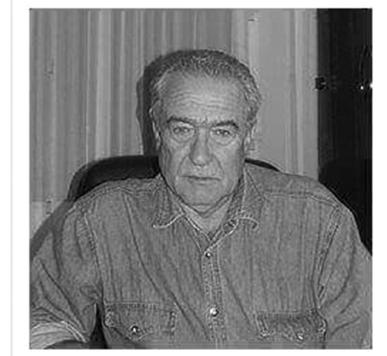
- Pe vremuri, ne explică el, prin Bărăgan veneau mocanii de peste munți cu turmele lor. Pe unde treceau lăsau în urmă câte ceva: o carte, un dascăl sau preot, altele chiar o școală sau un sat: „S-avem și noi unde trage, s-avem și noi o patrie românească“.

Pe vremea aia, mocanii nu aveau o țară a lor, pentru ei *acasă*, adică locul de obârșie, se afla într-o altă țară, o împărătie hrăpăreață. Vodă Mihai cel Viteaz trecuse munții cu gând să-i adune pe toți românii într-o țară a lor și mocanii i se închinaseră cu bucurie ca unuia de un neam cu ei. Speriat, craiuil acelei împărății hrăpărețe a tocmit lefegii criminali și Viteazul a fost răpus mișește. Capul său, relicvă sfântă, e păstrat la Mănăstirea Dealu, trupul a-nobilat țărâna din Câmpia Turzii. „Pohta ce au poftit“ Măria Sa Mihai Vodă a devenit însă fapt împlinit la 1 Decembrie 1918, când mocanii și toți ai lor de peste munți au declarat răspicat: „Noi vrem să ne unim cu Țara!“

Așa s-a născut România Mare sau „România dodoloanță“, cum o alinta un genial poet mocan.

La mulți ani români, de pe oriunde veți fi, la mulți ani cu sănătate și iubire pentru patria noastră prea greu încercată!

1. În dicționar citim că mocan este numele dat oricărui român din Transilvania, indiferent de ocupație.

Inima României Mari

(Filă dintr-un abecedar)

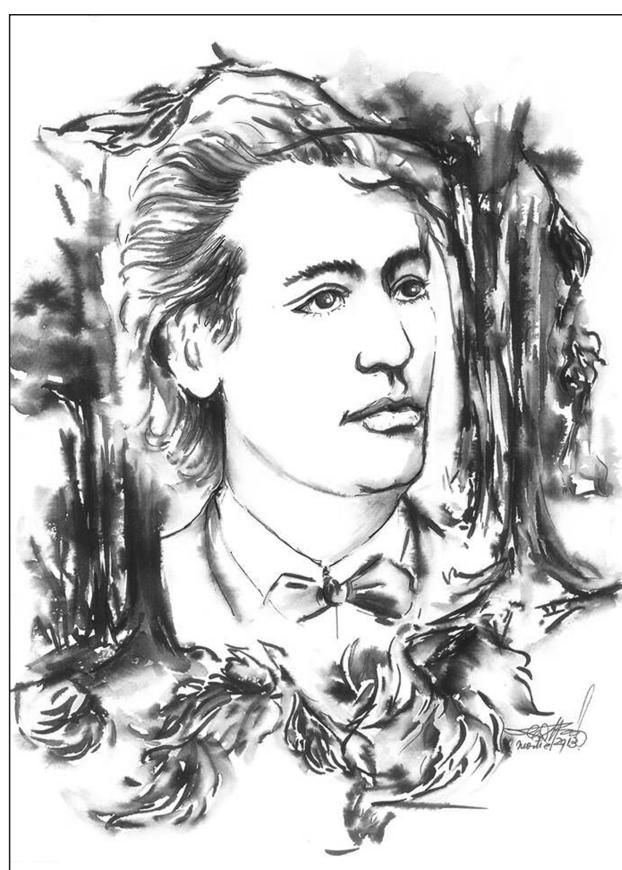
Esen

Eminescu, lucruri de făcut

Sunt trei lucrurile pe care trebuie să le respectăm atunci când vine vorba de cea mai mare personalitate a poporului român. Să respectăm personalitatea poetului și rolul său în asimilarea și exprimarea esențelor tradiționale românești, precum și deschiderile sale europene și mondale, să respectăm opera sa în contextul secolului al nouăsprezecelea, precum și în lumina vremurilor noastre, să respectăm valoarea sa intrinsecă și de necontestat. La acestea adaug respectul față de viața artistului, respectul intimității sale, dreptul la imagine pe care trebuie să îl aibă orice om. Acestea toate sunt de respectat, pentru fiecare om sau ființă, atunci când vine vorba de Eminescu ori de oricare alt suflet. Iar toate acestea le au de făcut întâi românii. Cred că avem de învățat de la Iisus cum să nu mai strigăm Barabas și cum să nu mai răstignim, siluim, batjocorim sau chinuim pe nimeni. Cred că avem de învățat de la Eminescu să respectăm viața, personalitatea și valoarea fiecăruia. La toate aceste capitole, în ambele situații, stăm, acum la începutul mileniului al treilea, prost. Foarte prost. Rămâne să depindă de fiecare să evoluăm, să învățăm și toate acestea în cursul vieții noastre, pentru ca Eminescu ori o altă personalitate să ne poată comunica întreg darul său de gânduri și sentimente într-o lumină de vieții, a adevărului.

Manuscisele eminesciene, atâtatea câte au fost descoperite și câte au mai rămas, trebuie păstrate. Și de ce nu, copii ale lor pot apărea în format electronic pe site-urile Academiei Române și Bibliotecii Naționale. De asemenea, pagini din ziarele vremii în care se află articolele lui Eminescu trebuie să treacă și în format electronic și puse la dispoziția publicului, pe site-urile acelorași instituții mai sus amintite. În același timp, este imperioasă înființarea Institutului Eminescu, unde să fie strânse la un loc, etaleate și studiate toate aceste

valori documentare eminesciene. Este incredibil că un asemenea institut nu există. Este mai vital decât Ministerul Culturii. În altă ordine de idei, numeroasele case în care a locuit Eminescu în București trebuie

salvate de la dispariție și distrugere. Macar o placă memorială și bucureștenii vor să sănătate și de o placă, așa cum se întâmplă pe Strada Plantelor, în dreptul fostului ospiciu unde s-a prăpădit Eminescu.

În aceeași ordine de idei, toate acestea trebuie să se întâmpile cu moștenirea de lumină lăsată de Eminescu. Dar și cu opera de mai mică sau mai mare întindere și valoare a oricărui creator român. Nu ne-ar strica mai multe muzeu, case memoriale, mai multă cultură. Nu ar strica să și citim din opera lui Eminescu, nu doar să vorbim în şabloane despre ea.

De mult trebuie să fie tradusă întreaga operă literară eminesciană în limbi de circulație internațională precum limbile engleză, franceză, spaniolă, germană, ba chiar hindi, chineză și japoneză. Este un efort care ne poate califica între țările de primă mână în planul culturii. Pot fi înfințate burse având acest scop, pot fi specializați traducători în acest sens. Iar întreaga operă eminesciană trebuie să se regăsească în cadrul Institutului Eminescu. Măcar acum, la o sută de ani de Unire a provinciilor românești, pentru care Eminescu poate că a plătit cu viața, opera sa trebuie să intre în circuitul cultural internațional. Altfel, riscăm să rămânem pe marginea drumului istoric, devalizați și aproape smintiți, iar dintre noi, câțiva să își amintească și să murmură numele marelui poet, încercând să îl sănătorească.

Mai demult mă gândeam că însăși ziua de naștere a lui Eminescu poate deveni Ziua Națională a României, căci Eminescu este cu adevărat creatorul limbii române moderne. Un studiu de lingvistică poate dovedi acest lucru. Iar cum patria mea este limba mea, ziua de naștere a lui Eminescu este ziua țării mele.

Cu muncă, determinare, pasiune și bun simț pot fi făcute toate acestea, într-un efort de recuperare a însăși fibrei noastre naționale. Eminescu a avut cultul prieteniei. Creangă și Veronica Micle nu au putut trăi mai mult de câteva luni fără Eminescu. Fie ca noi să nu putem muri, avându-l pe Eminescu de pavăză în ceruri.

Lucia ȘTEFANOVIĆI

H E L I S - octombrie, noiembrie, decembrie 2017

Marius Stan, p. 1-20 ; „nu e doar o iluzie, e Mâna lui Dumnezeu/ Mângâind omenirea pe creștet”; „O viață minunată ne aşteaptă dincolo/ trebuie numai să vrem”

Silvia Bitere, p. 5: Revenirea la fabulosul filon original. Succes!

Dan Elias, p. 5: „În miezu-acestui rug de frig/ aprind cu tine tot ce strig!”; „Biletele vin scrise, le trage-un papagal;/ Eu nu-s decât flașnetă, din lemn de portocal.”

Marian Ștefan, p. 5-12: Povești adevarate, repovestite de un istoric povestitor...Fermecător!

F. M. Ciocea, p. 6: „O boală ciudată arde lumina din petalele florilor”; „Universul moare pentru fiecare/ O singură dată.”

P. I. Crețu, p. 7: „ca niște îngeri răstigniți/ doi căte doi în cerul de ger”; „îmbătrânește ploaia în nor/ e ceață/ e frig sub mine știi e numai chin”; „Dumnezeu mi-a scris cu foc pe oase timp/ sunt vindecat de dor de vini”

Gheorghe Dobre, p. 7: „Cu mintea asta de pe urmă, beliala,/ M-am hotărât: las baltă poezia/ Mă duc acasă și mă-mbăt la mat.”; „Aveam o poezie care nu prea mă lasă să dorm/ Și n-am mai trimis-o la țară,/ Am dat-o repede la tipar.”

Ion Cioran, p. 7: „iar mâine vom merge la vânătoare/ unde moartea e rostuită după regula jocului”

Marius Stan, p. 7: Un maestru al prozei scurte.

g.alex, p. 8: De fapt s-a inventat carul fără boi, jugul nu va dispărea niciodată, poate o să fie botezat altfel.

Valentin Baciu, p. 9: „De râvna Casei Tale m-am aprins/ Dar vina mea e tot mai greu de stins”; „Dar totuși sunt departe,/ Cam cât la o aruncătură de înger din cer.”

Loredana Stan, p. 9: Inteligență și sensibilitate, ingredientele prozei de calitate.

Omul acela vine de undeva, p. 9: Trebuia să se întâmpile și la Skopje un asemenea eveniment. Felicitări, Gheorghe Dobre!

Ion Roșioru, p. 10: 768, 781, 788.

g.alex, p. 10: Dacă a scris pe zidul ANAF, poate însemna că iubește această instituție.

Supliment, p. 12 : Multă nostalgie în aceste cronică ritmate. Aveți dreptate, sunt încă actuale.

Adrian Bucurescu, p. 11: „nevrednicul ce și-au vândut ochii/ Pentru o mângâiere!”, „Prin preajmă nu e nicio floare/ să mi se puie la picioare./ Doar sufletul, ca un foc viu,/ Nici că îi pasă de pustiu”; „În amurg salcâmul arde până la cer/ De aprinde steaua crăiască”

Costel Bunoaica, p. 11: „S-o găsi pe undeva vreo slujbă de tinichea, de făuritor de papuci/ (să fur din țintirim cruci/ și să le port în spinare, să-mi induc moartea-n eroare)”; „De e slobodă vreo soartă, rogu-te, fiindcă se poartă./ dă-mi o slujbă de golan, de băiat deștept, mărlan,/ sau chiar de mort permanent-să mă simt și eu deștept,”; „Sunt urât, prost și bătrân. Astea nimeni nu le știe./ Te salut!/ Cu vîțejie,/ De iubire un nebun.”

Viorica Gheorghe, p. 11: „Iar dacă n-ai să poți,/ Iartă-mi bruma din suflet/ și preschimb-o iarăși în rouă.”; „Un râu necurmat erai,/ un cântec de pasare ce sfâșie cerul,”

dezlegând năluci și taine uitate,”

Florentina Vărzaru, p. 11: „În praf stelar l-aș preface, la mine nu l-aș întoarce;/ l-aș condamna la iubire, i-aș da munți de fericire,/ să rămână-ndeparțat, surghiunit și-nstrăinat, până iar l-aș fi chemat.”

F. L. Dalian, p. 12: Sunt convins că ați merge în fiecare zi la o practică agricolă dacă corolarul vârstei d-voastră să arăpi la douăzeci de ani.

Victor Nicolae, p. 13: Un film cu spioni? 007?

Cătălina Stroe, p. 14-15: Trebuie să recunoaștem: Cătălina Stroe este suma multor calități (prozator talentat, analist politic lucid, memorialist obiectiv, eseist cerebral).

Virgil Diaconu, p. 16: Sunteți de acord cu mine că întâmpinările critice sunt uneori niște anomalii. Poți scrie 1000 de pagini despre un roman de 200 de pagini și să nu spui nimic, nimic din ce știe sau intuiște un cititor avizat. Rolul criticii este important, dar numai atunci când devine transant axiologică.

Leonard I. Voicu, p. 17: Palpitant. Este un roman bun.

G. Călin, p. 20: „Jubito,/ visul meu de dragoste/ se înecă trist în amurg”, „Femeia, muritorule,/ poartă pe coapsele-i fierbinți/fiorul sărutului,”

Nicolae Teoharie, p. 20: „Iertați-mi surâsul și populația tristă a inimii/ dar o pasare ploioasă se destrămă în geam”; „și femeia să aibă turme de singurătăți/ necălcate de om”; „bunica spunea: să o desfacă doar atunci când/ Degetele tale vor fi teribil de singure și/ Să bei câte o gură înainte de fiecare moarte.”

28.01.2018, Paris
Dan Simionescu

VALERIA MANTA TĂICUȚU**RUGĂCIUNI DIN ORAȘUL CEL ORB**

Nu știi dacă doamna Tăicuțu este sora sau soția d-lui Tăicuțu , dar oricum, și într-un caz și în altul sunt o familie de scriitori veritabili.

Volumul RUGĂCIUNI DIN ORAȘUL CEL ORB debutează cu un set de poezii religioase, care sunt de fapt tot atâtea posibilități de a interpreta existența umană în raport cu divinitatea, o descifrare lirică a ritualului de trecere. Apoi, treptat, autoarea revine la filonul profan :

„Moartea mi-a spus într-o noapte:

Fă-mi un copil, unul care să vadă pe întuneric

Și să fie orb ziua”

Lăsând totuși o punte deschisă spre lumina divină.

„Fii sclavă îmi spuneai,

Umilește-te pentru intrarea în cer”

Pot ilustra nenumărate ipostaze lirice, dar aş răpi placerea cititorului de a le descoperi singur.

D-na Tăicuțu este un poet remarcabil, care traversează cu demnitate granița feminin-masculin în poezie, iar acest volum poate fi, cum singuri o să remarcă, un imn încinat acelei scântei divine din fiecare om:

„Creștem în noi căte-un înger și ne doare,

Mai mult decât crinii de gheăță răsădiți peste vitralii.

Îngerul din lăuntru lovește, când și când, cu aripile,

Inima de sânge și carne, până o să fie

Cerșetoare în zdrențe negre și fulgi.

Sângerăm pe din lăuntru la fiecare naștere de înger,

La fiecare eliberare a lui din adânc – spre înalt.”

22.01.2018, Paris

Dan Simionescu

MAMIN

Un roman total diferit față de SLALOM SENTIMENTAL, care însumează, cred, toate experiențele axiologice ale doamnei Tăicuțu. Mărturisesc că lectura acestui roman a fost o încântare, descoperind fără mari eforturi portretele multor actori ai vieții literare românești, zugrăvite cu ironie fină și umor spumos. Dacă eu am identificat câteva personaje, sunt sigur că apropiatii d-nei Tăicuțu, familiarizați cu mediul literar local pot deconspira mult mai multe. Este, dacă vreți, o ISTORIE IEROGLIFICĂ modernă, unde autoarea își acordă infinite grade de libertate în abordarea tematico-structurală.

Citind romanul veți remarcă imediat inteligența discursului, savoarea lui deosebită. Aceasta este și amprenta generală, inteligența, slalomul viguros printre simboluri, spectacolul exemplar regizat. Dincolo de stereotipia prozei contemporane feminine și nu numai, MAMIN este un punct luminos, un punct de răscrucă de la care se conturează tendințele viitoare în modul de abordare prozodic.

Dacă citiți cartea veți fi de acord cu mine, retrăind experiențe suprarealiste pe care le-am încercat cândva, dar ne-a fost teamă să le exprimă.

27.01.2018, Paris

Dan Simionescu

SLALOM SENTIMENTAL

Primul roman al d-nei Tăicuțu, scris prin anii optzeci, dacă ar fi fost publicat atunci ar fi stârnit senzație în viața literară românească. Concepțut cu vervă și inteligență, dincolo de orice canoane la modă SLALOM SENTIMENTAL este povestea unui singur personaj, Elvira, în jurul căreia gravitează o lume complexă.

Elvira își cauță cu disperare „matca”, având, datorită carismei personale și relațiilor nenumărate opțiuni, dar „slalomul” printre sentimente, marcat de suferințe și frustrări o poziționează până la urmă pe calea fericită, iar actrița talentată, managerul eficient, își găsește și împlinirea familială. Mergând în întâmpinarea primei iubiri descoperă cu luciditate că nu ar fi avut nicio finalitate durabilă. Atâtă patimă a pus V.M.T. în zugrăvirea acestui personaj, încât este imposibil să nu îl asociiez cu alter ego al autoarei, o ipostază din multele posibile pentru un om dăruit cu har.

Cititi romanul, merită cu prisosință!

25.01.2018, Paris

Dan Simionescu

FRACTALI

Poți scrie sute de pagini despre un poet profund ca Lucian Mănăilescu, dar cei care-i cunosc opera nu au nevoie de un fundament critic stufoș pentru a realiza asta.

Este un înțelept care arde dezinvolt pe altarul poeziei. Crezul său literar este ilustrat simplu în câteva versuri : El îmi povestește despre prietenii lui din infern: „E tare bine acolo, și sunt fericit!- îmi spune el trist- îngerii dărâmă noaptea zidurile abstinenței, obosiți de mirodenii și de bunătate, vin și ei să respire aerul de catran și să urle, să fie liberi, să fie liberi până la disperare...”

Dacă găsiți volumul, citiți-l! FRACTALI va deschide o dimensiune nouă în existența voastră cotidiană.

30.01.2018, Paris
Dan Simionescu

MARINELA PORUMB**ILUZII DIN PULBERE**

Și de astă dată Marinela Porumb reușește să ne introducă cu profesionalism și sensibilitate în universul fascinant al dragostei. Dragostea filtrată prin ochii unei femei, care nu întotdeauna se manifestă rațional, dacă o judecăm dintr-o altă perspectivă. Dar când a fost dragostea rațională?

Paginile romanului surprind destinele a trei generații ale aceleiași familii, fiecare trăindu-și propria poveste sentimentală, care nu întotdeauna se termină fericit. Uneori esecul este datorat lipsiei de comunicare, sau pur și simplu destinului implacabil, care suprimă brutal unele existențe.

Marinela Porumb conduce excelent na-rațiunea, astfel încât cititorul traversează capitolele cu sufletul la gură. Personajele principale sunt desigur femeile, cu o personalitate complexă, căutându-și cu disperare propriul orizont sentimental.

Studentelor mele le-a plăcut foarte mult, înțeleg de ce, și sunt sigur că va place tuturor cititoarelor și nu numai lor.

29.01.2018, Paris
Dan Simionescu

ÎNSEMNĂRI DE LECTURĂ

Călătorie în Utopia

sau

Florin Ciocea și poveștile nemuritoare

Florin Ciocea, un autor neliniștit precum mările și oceanele pe care le-a colindat nota, în finalul jurnalului său (*Pescar pe oceanele lumii*, apărut în anul 2015, la Editura Helis): „*Trei minute de tăcere. Dacă ar dori, ce simplu ar fi ca oamenii să se asculte unii pe alții trei minute măcar în fiecare zi, trei minute care ar salva multe suflete, care ar rezolva probleme inabordabile altfel, ar face mult mai simplă existența noastră la bordul planetei pământ.*” Despre acest „jurnal”, cu un remarcabil nucleu romanesc, în jurul căruia gravitează întâmplările „epocii de aur” (aproximativ caricatural de generațiile actuale, fără să-i cunoască resorturile și „prelungirile”) sunt multe de spus și sperăm să o facem la promisa (de către autor) reeditare.

Până atunci însă încercăm să „descifrăm” ultima carte semnată de Florin Ciocea, un lup de mare flămând de întâmplările lumii, navigând printre oameni, strămtori sau recifuri, devoalând perspectiva adâncurilor bântuite de fantomele veacului XXI, despre care Malraux ar fi spus că „va fi religios sau nu va fi deloc”.

Al doilea manual de fenomenologie (Ed. Helis, Slobozia, 2017), continuă, într-un fel, *Manualul de fenomenologie* apărut, la aceeași editură, în 2014, un colaj scriitoricesc năucitor prin diversitatea subiectelor: o luptătoare împotriva alcoolismului care devine alcoolică; o catedrală ce se tot dărâmă, până când în perete este zidită, simbolic, preoteasa; polițiști care se amendează singuri; preoți care levitează sau dispar, un vrăjitor concurând la „Români au talent”, anecdotă, povești moralizatoare, sau „festivismul” aiuritor al dării în spectacol: „Era o zi de primăvară când a fost pusă piatra de temelie a celei mai mari biserici din oraș. Catedrală o botezaseră unii, iar preotul Vasile, parohul, îi încuraja”... „Distracția adevărată a început după slujbă, când s-au împărțit colaci, colivă și câte un pahar de vin. Imediat s-a format o coadă imensă care a început să funcționeze după regula tipic românească ce postulează că poți sta de mai multe ori la rând dacă haleala și băutura sunt moca. Așa se face că toți oțetarii municipiului erau mangă după nici trei sferturi de oră, încercând fără succes să se târască spre mesele pline cu pahare de plastic. (...)” Aceste fenomene par... anormale dar se petrec, totuși, în orașul Fetești, predestinat să ajungă primul dintre megalopolisurile planetei.

Felul în care este structurat fantasticul în „*Al doilea manual...*” amintește vag de „Fundată” lui Asimov (la fel cum pot fi regăsite și alte structuri livrești, precum poveștile episodice din „Hanul Ancuței” sau învierea morților, ce are loc și la Fetești, la fel ca în „Cimitirul Buna Vestire” al lui Tudor Arghezii). Autorul are curajul și talentul de a dizolva toată această magmă în retortele proprii, alcătuind o lume paralelă (cu realitatea) dar „comunicând” cu aceasta prin „găurile de vierme” ale „tării triste, pline de umor...”

Dintre personajele „cheie” ale primului „manual...”, supraviețuiesc, în cel de al doilea, povestitorul (romanul este scris la persoana întâi), Ion Voinea („un filozof, un pustnic filozof, care după ce i-a murit soția, pensionar fiind, s-a autoexilat pe ruinele satului copilariei sale.”) „În

locuința sa, săpată într-un mal de lut galben, trăiește ca un pustnic printre mii de cărți care garnisesc pereții uneia dintre camere”), Vrăjitorul și popa Vasile care: „încă mai slujește la catedrala ‘înviaților’, dar ceremoniile principale le ține însuși episcopul, care s-a mutat cu tot cu sediu la Fetești”.

Și cum n-ar fi făcut-o înaltul prelat, din moment ce: „*Feteștiul a devenit un oraș pe care nu îl mai recunosc. Blocurile și casele vechi au fost dărâmate, construindu-se în locul lor hoteluri de lux, străduțele înguste și liniștite s-au transformat în bulevard, iar comunele din jur sunt de ceva timp cartiere ale orașului...*” Există metrou, restaurante de lux, cazinouri - „unde se pierd și se câștgă săptămânal sume ce depășesc cu multi bugetul anual al României”... „*Malurile Borcei au fost betonate, pentru a permite unei flote impresionante de iahturi să acosteze*”...

Irealitatea noastră cea de toate zilele își îngroașă contururile și ironia (totuși amără). La moartea preotului Vasile: „*Pentru a evita aglomerarea din catedrală fuseseră instalate de-a lungul peretelui nordic și în parc ecrane imense, unde mulțimea curioasă putea urmări slujbele, transmise de altfel în direct la radio și televiziunea parohială...*” Cu toții aşteaptă «discursul» mortului: „*Biserica noastră nu mai are nimic sfânt! zise acesta îndreptând degetul acuzator spre episcop. Este un amestec de cooperativă, bancă și organizație manipulatorie...*”

Cei doi prieteni, filozoful și povestitorul, care se mută și el într-o locuință săpată în malul de lut galben, fac lungi plimbări redescoperind natura (inclusiv pe cea umană). Dar nu epicul sau ineditul îl interesează pe autor ci modul (chiar dacă șarjat) în care se recompone cercul existențial: naștere - viață - moarte. Cu timpul încep să fie însoriti pe dealuri de un „stol zgomotos de păsări” apoi de un alai de pelerini „care vroiau să trăiască și să înțeleagă miracolul contopirii omului cu natură”.

Locul devine un Maglavit al miracolelor („*Aici că prin farmec durerile încetau, iar paraliticii își recăpătau mobilitatea, dar nimeni nu se vindeca...*” Cu permisiunea noastră, Crucea Roșie a instalat o adevărată tabără unde veneau să moară, senini, oamenii copleșiți de durere”. Sunt destine umane, atât de diferite și totuși atât de asemănătoare. Primirea în „procesiune” este condiționată de două lucruri: solicitantul să planteze un pom și să povestească o întâmplare din viața sa.

Prima dintre „povești” (cea a ucigașului profesionist Stillo Voitej) este semnificativă pentru intențiile autorului de a conecta cititorul la înțelesurile (de multe ori fără înțeles) ale lumii contemporane: „*Un detașament de pedepsire musulman a pătruns noaptea în sat, i-a ucis pe paznici, a violat fără discernământ femeile, indiferent de vîrstă, apoi i-a strâns pe toți în piață și i-a împușcat. Mi-au împușcat fiica de 17 ani, mi-au împușcat soția, mi-au împușcat rudele și prietenii. (...).*” Cineva a dorit o Iugoslavie fragmentată, nicidecum puterea militară care era, ai cărei cetățeni trăiau bine mersi în două sisteme sociale; făceau bani în vest și își construiau vile cochetă și mici afaceri în țara

semicomunistă. Probabil că federația se destrăma cândva, dar fără intervenția brutală a serviciilor secrete occidentale, procesul putea fi pașnic, iar destinele cetățenilor altfel. Când spasmul violent al destrămării s-a terminat am plecat în Germania.... Cu sufletul uscat, fără a aștepta ceva de la viitor, vă închipuiți ce am devenit? Ucigaș plătit. Viața și moartea nu mai însemnau nimic pentru mine...”

Stillo mărturisește, în final, că a fost trimis să-i lichideze pe cei doi proprietari ai „paradisului” din Fetești, deoarece aceștia refuzau să-l vândă investitorilor, hotărâți să transforme locația într-o afacere turistică profitabilă. Dar, sub influența energiilor benefice din zonă, sărbătorește și își oferă serviciile de bodyguard, sugerând o soluție pentru a anihila posibilele tentative viitoare, mai mult decât previzibile: pentru a scăpa de ei proprietarii să facă un act de donație către o organizație caritabilă, valabilă după deces și o clauză specială de neînstrăinare.

Caleidoscopul poveștilor (mai târziu va exista chiar și o sală specială, în rețeaua de locuințe și coridoare subterane, destinată acestui scop) reliefiază „redescoperirea” finței umane prin întoarcerea la simplitate, la „a fi”, nu la „a avea”. Este un joc de-a „răsul-plânsul”, cu efecte neașteptate și întâmplări inedite... vechi de când lumea.

Patroana de bordel își începe „cariera”, ademenită cu promisiuni și haine scăpitoare, trăiește iluzia îmbogățirii și a luxului, până în ziua în care, diagnosticată cu cancer, înțelege că, de fapt, n-a trăit, ci doar a fost prizonieră într-o colivie de aur.

Căpitelanul Bradley vine în „tabără” cu soția „topită ca o lumânare” și suferind cumplit. Liniștea regăsită, pe care nu mai putea să i-o dea sărmenei femei nici măcar morfina, este un fel de a învăța blândețea morții: „*După ce soții au plantat cireșul în micuță livadă, femeia ne-a privit în ochi pe fiecare în parte, apoi a prins în mâinile ei fragile palma uriașă a căpitanului și a sărutat-o tandru. Sprijinindu-se de trupul său masiv ne-a mulțumit și au plecat spre corturi. În ochii ei citeam o imensă fericire*”.

Miliardarul american, ajuns în satul de lângă Fetești cu o mulțime de rulote, slugi și bodyguarzi nu înțelege, inițial, spiritul localnicilor. Povestea lui e cea a multor oameni de succes: „*M-am născut într-o familie foarte săracă...*” A urmat căsătoria cu fiica unui magnat „capricioasă, lenșă și mai ales grasă”, apoi o serie de inginerii financiare care l-au ajutat să-și falimenteze socrul, preluându-i averea, divorțul, fericirea lângă o femeie minunată și... o maladie incurabilă. După ce renunță la slugi și la tot calabalacul confortului, nu numai că durerile îi cedează, dar se și vindecă: „*Cei cinci ani trăiți alături de noi a fost cea mai fericită perioadă din viața sa, afirmă asta pretutindeni și dorea să nu mai părăsească nicicând aceste locuri, nici măcar după moarte*”.

Va fi nevoie să plece, pentru o lună, să-și vadă soția, paralizată în urma unui accident de circulație. Meandrele destinului vor schimba finalul visat de miliardar: un terorist aruncă avionul în aer și el își va dormi somnul de veci „în profunzimea tăcută a oceanului, dar sufletul prietenului nostru a revenit aici, și a sămăteam, credeam asta.”

Spre finalul volumului, polarizarea dintre bine și rău, blândețea îngerilor și chiopi de o aripă și absurdul rinocerilor ascunși în gânduri, forțează fantasia cititorului, obligându-l să rupă tensiunea superficială de la suprafață cuvintelor pentru a ajunge la miezul tăcerii lor cosmice.

„Cel mai bland om din lume” - Dumitru - vine în colonie și cere ceva de muncă, pentru că lui Jojo, câinele care îl însorêtește, îi e foame. Este amnezic, nu știe de unde vine, nici cine este, dar știe că Jojo a fost cel care, atunci când s-a trezit, părasit de oameni și de amintiri: „stătea la picioarele mele și mă privea răbdător”. Un presentiment îl determină să refuze o ședință de hipnoza, pentru a-și afla trecutul. Când cedează, totuși, prietenii lui hotărăsc să nu-i spună că este victimă rapacității propriilor lui copii: „Adevărul s-ar putea să-l ucidă”. Când iese din somnul hypnotic și se spune doar: „Subconștiul tău este golit de amintiri.”

Două personaje „construite” după tipologia basmului sunt „omul care aduce ploaia” și vrăjitorul. Acesta din urmă, cunoștință mai veche a eroilor romanului, le lasă în grija bufnița și corbul „până când va veni un străin timid, pe umerii căruia se vor așeza cele două păsări”, plecând - cum spunea Marin Sorescu - „să moară puțin”. Evident, se va întoarce, sub chipul unui Tânăr profesor, care se confesează: Noi, vrăjitorii, „trăim și încercăm să înțelegem misterul acestei lumi și pentru asta suntem condamnați la singurătate, dar nu ne deranjează. Legătura noastră cu universul este specială.”

În sfârșit, apar și... extratereștrii, de fapt strămoșii pămânenilor, de pe Marte.

Unul dintre ei se instalează în „colonie” cu aparatura lui ciudată. Se numește Urmi, dar va fi „botezat” Gigi. Si extraterestrul Gigi le destăinuie că, acolo, lângă Fetești, se află: „Cel mai abundant izvor de energie pozitivă de pe Terra” și că ei sunt dispuși să colaboreze cu pămânenii pentru a realiza o lume a viitorului planetar.

„Au trecut mulți ani - încheie povestitorul -, foarte mulți ani de când eu și d-l Voinea ne-am stabilit aici. Nu știu cât vom trăi, probabil atâta vreme cât izvorul binecuvântat nu va seca, ori poate până când omul va uita să mai spună povești. Dar atunci nu doar noi vom muri... Lumea întreagă se va topi în neant.”

Așadar setea de povești a lui Florin Ciocea este, deocamdată, o garanție că lumea pe care el o visează, lumea aceea paralelă, chiar ar putea să existe în „desertul nostru interior”, cum sugerează într-o poezie: „*În desertul nostru interior/ Tristețea este singurul fluviu/ care ne astămpără setea;/ și atunci inventăm miraje/ În care trăim până când/ Moartea ne va arunca în altă dimensiune./ -Aha, ești cinic, veți spune./ Oamenii sunt fericiti uneori!/ Dar fericiti cu adevărat/ Sunt cei care-și înțeleg fericirea/ și durerea/ și mai ales nefericirile celorlați./ În desertul nostru interior/ Călărim solitar un vânt monoton/ Care ne poartă spre nicăieri;/ Nicăieri este o țară mare / Cât disperarea pe care o trăim.*”

Lucian Mănilăescu

act de creație

creștem în noi câte-un înger și ne doare
mai mult decât cred crinii de gheăță
răsăriți peste vitralii.
Îngerul dinlăuntru lovește, când și când,
cu aripile,
inima de sânge și carne, până o face să fie
cerșetoare în zdrențe negre și fulgi.
sângerăm pe dinlăuntru la fiecare naștere de înger,
la fiecare eliberare a lui din adânc-spre înalt.

cu tălpile în nisip

tu poți să te ascunzi în rânilor mele
și să le vindeci
eu vin cu urciorul pe creștet și picioarele
desculțe prin praf
părul nu-mi miroase a mosc, vizuină
cu șerpi s-a făcut
de când cutreier deșertul
cu umbra târâș după mine, singura care
nu apără de soare nici nisipul, nici oasele albe
îngopate sub el, în mâinile păgâne
fugite-n adânc acum mii de ani
eu vin spre tine din deșertul acesta care mă crede
lumânare de seu și mă face să plâng uleios
urciorul e gol, tălpile subțiate de mersul pe nisip
nu mai măsoară drumul până la Tine.

Decembrie

cu ceață-imprejur, cantr-un scutec pufos de finet,
dormeam înfășați.
mai sună câte un telefon,
câte-o adormită dintr-ale noastre
Își făcea selfie cu ceață, dar, în general
și somn nescormonit nici măcar
de bormășinile de la parter,
unde îngerilor li se găureau umerii pentru
aripile cele noi și unde mai mirosea a iod
și-a antibiotice;
așa înfășați, uitam cuvintele,
nu mai știam ce înseamnă, de-o pildă,
să fii viu, să citești poeme de Nichita și să plângi.

foame

ziua mușcă din oraș cu dinții ei galbeni,
molflăie arterele subțiate, le umple de salivă,
să putrezească mai ușor
în pântecul ei de femeie gravidă;
trimit păsări cu frunze uscate sub aripi:
de la un capăt la altul,
toamna mă recunoaște,
îmi citește plângând
linile din palmă

CRONICĂ SPAȚIALĂ

Navigau pentru prima oară prin acest punct
al spațului, iar cartografi aveau mult de lucru.
Erau foarte departe de casă, dar știau că nu se
vor mai întoarce niciodată acolo, poate copiii
copiilor lor, născuți crescute și educați la bord.

Când Marele Curent Spațial îi prinse în
ghearele lui de otel, motoarele navei nu reușiră
să o ducă pe alt curs, aşa că se aşteptau la tot ce
este mai rău. Totuși, coca blindată rezista.
Viteza cresuse amețitor, stabilizându-se la un
nivel neatins vreodată. Se resemnară să
călătorească aşa toată viață, iar viața Adarilor
dura cât o bătaie de inimă...Inima lui Ilie
Dumitru prin care navigau acum, împinsă de
fluxul sanguin, accelerat de cafeaua tare,
sorbită de acesta, tacticos, în fața televizorului.

04.11.2017

F.M.Ciocea

Cioburi și desene rupestre

Oamenii mor uneori înainte de a trăi!-
unii se transformă în pietre, alții în baloane
colorate care se sparg, umplând
golul de aer cu cioburi și desene rupestre.

Mă gândesc la asta în timp ce vorbesc
cu un copil care nici măcar nu există...

El îmi povestește despre prietenii lui
din infern: „E tare bine acolo, și sunt fericiți! –
îmi spune el trist - îngerii dărâmă noaptea
zidurile abstenței, obosiți de mirodenii
și de bunătate, vin și ei să respire aerul de catran
și să urle, să fie liberi până la disperare...”

Îl ascult și, ca să-mi treacă timpul,
îi pictez în ochi valurile mării
iar foșnetul lor începe să picure la streașina nopții.

Marea din adâncuri

Scriitorului Ion Roșioru

Prin sufletul fiecăruia din noi
trece câte o Dunăre de cuvinte
în care sunt râuri și izvoare venind
de pretutindeni și de nicăieri...

Acum, când soarele se scaldă
în fluviul tăcut, improvizând
umbrele adâncurilor, timpul
e un plaur de nor, o amăgire
plutind către marea secretoasă
ascunsă departe, în salinele
de sub munții copilăriei bătrâne...

Tâmpla lui Dumnezeu

Unde sunt iubirile tale? - mă întrebă
îngerul din cochilia lui de înger.
Unde sunt dulcile cireșe amare?
Unde sunt visele pe care le plimbai
în zepellin-ul iernii și bucuria unde-i?

Ai călătorit în Arcadia și ai văzut oceanul
de la capătul lumii... Unde sunt acum
depărtările? Unde s-au pierdut
cărările abrupte ale fericirii?

Tu taci, cu tăcerea ta de om,
dar bătăile repezi ale inimii tale
se aud în tâmpla lui Dumnezeu...

Păpușa de cărpă

Florentinei Loredana Dalian

O apă repede învolburând amintirile:
drumul desculț, moara care măcina
grăunțele întâmplărilor mărunte
și bătrâna, trecând pe ulița târgului,
cu copilăria ta de mână.

-Ai ochii în lacrimi, maică! ți-așoptit,
Ce vrei să-ți cumpăr ca să te împac?

-Dragosteee! Ai strigat tăcut,
Numai dragoste vreau! Numai o fiară
care să mă sfâșie cu toată iubirea
și cu toate visele și cu toți norii de pe cer!

Si ea, obosită și tristă a ofstat
și ță-a întins o păpușă de cărpă pe care
nu mai știi când și unde ai pierdut-o...
(selecție realizată de F. M. Ciocea)

Trenul ce te duce-n rai
Poți să-l pierzi sau poți să-l ai;
Important este să treci
Printr-un roi de stele reci.

Dar în rai plouă prelung;
S-ar putea să nu ajung...
Plouă peste univers,
Totu-i umed, cerul șters.

Când lumina va aprinde
Diminetile flămânde,
Trenul înspre rai coboară
Fără noi. A câtă oară?

(21.11.2017)

Creștem ca grâul verde pe tipsie,
Uneori veseli, alteori triști,
Orele se coc în carneoa noastră vie
Și dovedesc prin moarte că exiști.

Chiar timpul moare, dară reînvie,
Poate și noi fără să știm renăștem;
Exiști, desigur, în lumina vie,
Blagoslovind ceea ce nu suntem.

Trecem ca râul de la izvor la mare,
Dar poate-i invers și-am visat că noi,
Împrumutând lumiua de la soare
Ti-o vom da tie, Doamne, înapoi.

(12.11.2017)

Zăpezile ce vin ne vor surprinde
Iubita mea, curați ca Polul Nord,
Descoperind imense țări pe cord
Și-un răsărit de soare mai fierbinți.

Inima mea, desigur, că va bate
Pe-n continent virgin din constelații
Și vom afla că-n stele nici nu mai sunt vibrații,
Doar dorul de lumină în bezne reci și plate.

Iubita mea, te regăsești în frunze,
Îți simt culoarea-n florile din plai;
Zăpezi fierbinți crescându-ne pe buze
Ne va topi-n țărâna limpede de mai.

(07.11.2017)

M-am născut în țara care nici nu este
Și-s pescar de duhuri triste și pustii;
Înventând aiurea câte o poveste
Despre care, poate, n-o să știi.

Tara-n care nimeni nu trăiește încă
E promisă nouă de un zeu senil,
Care-și doarme somnul veșnic într-o stâncă
Și visează vise simple de copil.

Tara asta, totuși, ar putea să fie
Arcă pentru îngeri, tărâm iubit de ploi,
Locul unde, din lumina vie
Vin să se adapte iubirile și spaimele din noi.

(03.12.2017)

În casa soarelui se scrie
Vițările noastre pe hârtie,
În casa lunii doar se trece
Printr-un șuviu de plasmă rece.

Când ne e frig sorbim profund
Tristeți în care se ascund
Regrete vii, Sahare sumbre
Și un alai sordid de umbre.

De-aceea, poate, uneori
Trăiesc exodul în cocori,
Iar când mi-e foame de pământ
Cobor în el și semăn vânt.

(18.12.2017)

Luminile iernii, prietenii, se-aprind
În sufletul nostru o singură dată;
Ești Tânăr atunci, neștiind
Că timpu-ți se scurge îndată.

Iarna din sânge ne-apleacă
Cu gheare de-otel spre pământ,
Murim căteodată în joacă
Sub crucea pruncului sfânt.

Dar culorile iernii nestinse
Ne-ntoarnă mereu și mereu;
Privind spre câmpiiile ninse
Îl privim în ochi pe Dumnezeu.

(21.01.2018)

POEȚI DIN MACEDONIA

SLAVCIO COVIOSKI

CRUCEA

Grea este crucea, Dumnezeule,
O să-mi cadă de pe umeri,
Și Te voi rușina.
Grele sunt cuiele din mâinile și picioarele Tale,
Mă dor spinii de pe fruntea Ta.

Cerul este al Tău, Dumnezeule,
Nu știu dacă vezi că-mi alunecă din mâini
Și ultima lacrimă din ochii mamei Tale?
Nu mai am putere s-o țin și ea
Îmi alunecă din mâini,
Acolo unde cade se usucă, se pierde.

Grea este crucea, Dumnezeule,
Simt că nu mai pot s-o port,
Mi-e teamă că Te voi face de rușine.
Îndemnul Tău mi-ar fi binevenit,
Să nu te trădezi pe Tine,
Dar și pe noi înșine.

ASTA E

Asta e ora când a venit vremea,
Asta e visul pe care îl căutam,
Asta e cel mai potrivit ceas pentru acțiune,
Asta e frumusețea vietii mele,
Aceasta este pământul meu, cerul meu,
Aceasta este viața mea și numai a mea,
Aceasta este nădejdea care me ține în viață,
Aceasta este soarele care îmi dă viață,
Aceasta este luna care mă acoperă noaptea,
Aceasta este momentul lucrurilor adevărate,
Aceasta este femeia care m-a scos din întuneric.

Toate acestea sunt azi, aici și acum
Acesta este ceasul cel mai potrivit pentru acțiune,
Acesta este pământul meu, cerul meu.

ANI GREI

Au venit ani grei, fiule.
Cerul este întunecat,
Și soarele a dispărut cu totul.
Oh, vei spune tu, fiule,
Anii dintotdeauna au fost grei.
Și atunci n-am să știu ce să-ți răspund
Când nu voi avea nici-o para în buzunar,
Nu-mi vor aluneca lucrurile stricate
Din mâinile rânte.
Păi, dacă ești dintre oamenii de tip vechi, tată,
Așa în batjocură ai să-mi spui,
Aruncă odată gunoiale astea,
Vechi de mii de ani,
Și apucă-te să lucrezi,
Cu nostalgia nimic nu faci.
Da, atunci am să-ți răspund,
Vorbești drept, fiule,
Cu adevărat că tu nu știi
Ce înseamnă ani grei.

MARIN CONSTANTIN

Gazelul menestrelului nebun

Mirunge-ți, menestrele, struna...
Eu sunt Ofelia, nebuna

În care dai cu bolovani
Fără să ai dovezi, vreuna.

Cum te complaci în bârfă și complot
În loc să-i cântă mândria și furtuna?

Dacă și tu, care îmi știi durerea,
Acoperi adevărul cu minciuna,

Dacă și tu bagi sabia în teacă
Și-mi scuipi, asemenea lor, cununa,

Dacă și tu mă pângărești, dacă și tu...
Iubitul meu, de-acum, mi-e totuna!

Și-n noaptea asta, sigur, te sugrum
Dar, mai întâi, mirunge-ți struna.

Gazelul aşteptării mele

Adorm cu teamă-n fiecare noapte
Că fructele muri-vor de prea coapte

Și-n zorii zilei n-am să mai apuc
Lumina lor și tainicele șoapte

Pe care buzele bărbatului, fierbinți,
Le-a-mprăștiat în florile necoapte

Din primăvara ăstui an ciudat
Când a plecat, risipitor, departe...

Atâta cântece suave și păgâne
A așezat în fiecare,-n parte,

Încât pe dealuri, noaptea, mai răsună
Zglobiu-i râs; și proaspăt, și aparte.

Acstea toate le veghez cu teamă
Că fructele muri-vor de prea coapte.

NUMAI DUMNEZEU POATE SĂ MĂ JUDECE

Mă judecă în fiecare zi,
În fiecare ceas,
Mă judecă în fiecare clipă,
Ca și când eu sunt vinovatul pentru lacrimi și chinuri.
Mă judecă fiindcă trăiesc,
Pentru sufletul meu,
Pentru visele și idealurile mele,
Pentru viața pe care o duc,
Pentru credința mea,
Pentru nădejdea pe care o am.

Cine este Acela care mă gonește,
Care mă alungă departe undeva din locurile mele,
Care vorbește de dragoste, dar ură răspandește,
A cui este mâna care-mi zdobește viitorul?

Și iarăși mă judecă pe mine
O grămadă de oameni stricați,
Oameni din carne stricată,
Din sânge murdar.
Mă judecă pentru multe lucruri,
Numai minciuni și neadevăruri în jurul meu,
Prietenii-dușmani.
Pentru greșeli voi plăti,
Dar pentru greșelile lor vor plăti oare?

Numai Dumnezeu poate să mă judece.

TRAICE CATAROV

BALADA CORBULUI

Se târâia pe trotuar ca o femeie bâtrână
În fața magazinului cu rochii de mirese.

Aripile negre îi cădeau pe corp
Ca fracul unui bâtrân dirijor
Care mai mult dorește să ascundă reumatismul din
degete
Decât să arate festiv.

Privirea îi părea un scut.
Probabil că dintotdeana o ascuțea
În adâncul inimii.

Ca și când se pregătea de luptă
Ca și când a fost hotărât:
Dacă va pierde cerul unde zbura liber
Măcar să scape spațiul unde a trăit.

Două broaște țestoase,
Două carapace osoase,
La ora prânzului în soarele arzător
Linistite, fără zgromot,
Se mișcă pe drumul orașului.

Și ai crede că
Nu fac altceva decât să
Întârzie peste tot
Dar de fapt ele au mersul etern,
Cu fiecare pas se apropie de țelul dorit.

Când te văzusem
Cum vîi spre mine îmbrăcată
Cu un surâs transparent,
Când m-am văzut
Că mă apropii de tine îmbrăcat
Într-un dor jerpelit
Mi-am zis:
Visul iar a venit să fure
În timpul ce ziua căută
Soluții banale
Pentru sărăcia ei.

Când m-am sărătat,
Ah când m-am sărătat
Atunci, în ziua aceea m-am rugat
Ca sărătul să fie despărțire.
Mi-am zis: așa a fost norocul,
Să-mi visez visul.

BLAGOI SAMONICOV

NOAPTEA ACEASTA NU MAI E A MEA

Noaptea aceasta nu mai e a mea
Dacă nu-mi cunosc umbra
(mărturie pentru despărțire linistei din mine)
Și dacă întunericul ei nu se trezește
Din bătăile inimii mele
În spatele ușilor ei rămân acele secrete.

Visul nu mai poate să se-mpace
Cu imperfecțiunea visării.

DIVINITATEA BLESTEMULUI

Se schimbă anotimpurile
Și cu ele se schimbă și amintirile mele
Și devin altfel de cum erau
Și cu-ncetul nu mă mai înțeleg
Și aşa riscă: intr-o zi o
Să-si piardă adăpostul.

Și numai cu o chemare ascunsă
Va străluci ca stelele nou-născute
Fără de teama că odată pot să se stingă –

Miraculoasă este puterea avântului auto-destructiv
Care se nalță către divinitatea blestemului.

ÎNCĂ O POEZIE POSIBILĂ

Am cheltuit toate cuvintele
Doar pe unul nu-l știu
Dacă îl voi folosi
Toate celealte își vor pierde
Sensul
Și nimeni n-are să creadă
Că acel cuvânt este o fântână,
O dimineață care se naște
Și care niciodată n-are să piară –

Dar noi de multă vreme trăim împreună.

Traducere: Dina Cuvata

Stilizare: Gheorghe Dobre

Gazelul dragostei și-al urii

Nici eu nu știu cum sufletu-mi îndură
Atâtă dragoste în chin și ură!?

Când, bunăoară, mă topesc de doru-i
Urâte vorbe-mi ies din gură

Și-n loc să-i cânt, ca-n nopțile acele,
Blestem îngân; sudalme și scursură!

Când vinul urii-mi tulbură privirea
mi-atât de drag cum alta nu-i făptură!

Și-i umplu cupa cu a mierii taină
Și-i mulțumesc de bucurii ce fură.

Atât de limpede-s în noaptea asta
Că-i torn, să bea,licoarea cea mai pură

Și, credincioasă, îi întind paharul
Cu, n-am habar ce băutură!

Gazelul răului descântec

Acese mărturii grotești să fie
Dovada pocăinței, prea târzie!?

Cuminecat să cred că ești de rele,
De ură, de păcat, de blasfemie?

Să te mai iert? Te iert din preaiubire
Că numai Domnul adevărul știe...

De aceea-ți descânta-voi de uitare,
De liniște trupească și trufie,

De-ntoarcere la matca primă, pură,
În care nu e loc de erezie

Și aştepta-voi, răbdătoare încă,
Întoarcere-ți din limpedea pruncie.

De vei trăda să nu mă crezi de vină...
Blestemul din descântec te sfâsie!

hai cu-n li mai sus coraline
cu o pereche de palme pe genunchi
hai mai sus de acum
să-ți cânt cora li cora li din kong
tu să-mi întorci cuvântul cu doar un suspin
eu și-ăș împinge podul de sub picioare
doamne ce picioare albe și neasemuit de frumoase
din lăuntru-ți vine tot ce îmbracă
când vreau să fiu regină balului
ca un bol dă-mi voie
mă voi rostogoli o li o li o cora li
o toamnă a țării lu
de unde-mi cântă primăvara analectelor?

elogiu lui coraline

totul este un elogiu adus vieții coraline
prezența ta vânzătoarea de la magazinul cu dulciuri
taximetristul din gară cerșetorul din vitrină
totul un elogiu că trăim și ne explicăm fiecare gest în decor
de la micul secret nedescifrat în piatră
până la simpla atingere a degetelor între ele
mai e un pas până la cunoaștere și e păcat
e păcat că omul nu știe și nu vede prin el pasarea din metal
am să caut în tot acest timp o soluție
prin care să evadăm din lume cu tot cu monștrii noștri
să nu-mi asurzească timpanul vreun sunet îți spun
o nu accept să fiu întreruptă din ce încă nu am găsit
privește strada asta coraline
îngustă până la Dumnezeu e plină de sfinti odioși
deghizați în paparude așteaptă vreo măntuire
de unde coraline
din puhoiul de glezne scrântite din ciobul din talpa
femeii
de unde să le dău neavutul
aștept definiția ca și tine

1.

însemn și cred potrivit ultimului suspect implantat în minte
că rănilor prosperă sub goluri
că melcul își lasă casa dar nu știm dacă devine mai fericit
sub influența literelor azi scriu despre cei care au văzut
măcar o dată ușa încuiată
dincolo de ea nimicul

se-ntâmpla cândva într-un colț de câmp o mare bucurie
când oamenii umblau cu ochii deschiși în soare
orbi și veseli demni de atâtă lumină ieșită prin carne
își lăsau bagajele în trenuri fără călători
abandonau prunci în speranță că vor face unii mai vii

era și cazul lui coraline
că doar din ea venea vremea ca de la coafor
firul de iarbă cusut de pleoapă natural
povestea ei cu pantofii drepti și colorați
târgul din feritopia de unde își cumpărase mâini noi
pentru pipăit
și strigățul dacă îmi pierd tinerețea tu să nu îmbătrânești

2.

un glas se desprindea în noapte de pantoful unui
trecător
ascuțitul crivăț îmi bătea rana din spate
poate mâine sau cine știe
să dau drumul la câini
să sfășie ce-a mai rămas din viața asta

săreau muștele pe cai sălbatici plesnindu-mi vena de la
gât
sâangele dintr-o cascadă căt o respirație de om
priveam bolta cerească cum se rostogolește peste
carâmb
în pustiul din mine creștea o salcie

gândul otrăvit își lepăda gloria peste umărul
camaradului meu
în timp ce eu muream pe un alb cu manșetă

3.

elogiu lui coraline

totul este un elogiu adus vieții coraline
prezența ta vânzătoarea de la magazinul cu dulciuri
taximetristul din gară cerșetorul din vitrină
totul un elogiu că trăim și ne explicăm fiecare gest în decor
de la micul secret nedescifrat în piatră
până la simpla atingere a degetelor între ele
mai e un pas până la cunoaștere și e păcat
e păcat că omul nu știe și nu vede prin el pasarea din metal

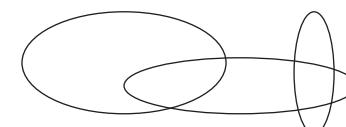
am să caut în tot acest timp o soluție
prin care să evadăm din lume cu tot cu monștrii noștri
să nu-mi asurzească timpanul vreun sunet îți spun
o nu accept să fiu întreruptă din ce încă nu am găsit
privește strada asta coraline
îngustă până la Dumnezeu e plină de sfinti odioși
deghizați în paparude așteaptă vreo măntuire
de unde coraline
din puhoiul de glezne scrântite din ciobul din talpa
femeii
de unde să le dău neavutul
aștept definiția ca și tine

4.
dacă alegi alege să luminezi etern

de pomană te smiorcăi în pumni la mine
ca o femeie lăuză lăsată într-un salon de nebuni
nu am ce să-ți dăruiesc
nici pantofi nici potcoave de aur nici pinteni nici cai
sunt somer cu tricolorul pe umeri
coraline
am în schimb o roabă în care-mi duc viața la groapa
centrală
acolo se centralizează tot
de la firul de iarbă pâna la firul din barbă
sunt pe inventar tălpile brațele ochii ficații noștri
inclusiv batista ta parfumată
dumnezeu face troc
cam tot ce mișcă
tot ce știm noi știe și el
dacă ești deșteaptă îți poți edita
un drum neted fără margini ca să fi sigură
că îl poți încheia când vrei
sau dacă dorești îți poți atârna picioarele de lustră
ca să luminezi etern
coralline

5.
acasă la coraline

mă grăbeam s-o aduc mai aproape de casa ei pe coraline
și noaptea știi cum e ca noaptea adâncă
poartă cocoasa aia nesuferită a mătușii noastre
cu vesta din lână grea împletită multicolor
de te apucă dracii
zilnic zilnic zilnic precum un coșmar cu multe piciorușe
se plimbă prin grădină plivește zarzavatul
îmi vine să mă duc naibii coraline
atâtă fantastic în viața asta
ești doar un copil iartă-mă
vorbesc urât și dacă te uiți mai atentă la palmele mele
cerșesc
cerșesc din drag din milă din sete din lipsă de timp
din toate speranțele altora
pentru morți dar și pentru vii
pentru ce dumnezeu cerșim
ce cauți eu în tot peisajul astă abstract
unde numai cărtile de colorat au succes
de la o vreme îmi place să cânt pe unde apuc
uneori mă văd într-o horă mare
cu mii de prieteni care mă susțin
nu în horă ci din cădere
ei vezi cătă convingere am?
cum cresc printre zarzavaturi tot mai înaltă!

TUDOR CICU**O zi din viața lui Vodă Hrisant Hrisoscelu**

- istorii vechi în pamphlet -

„Un tâmpit mai mare ca mine nu există. Să faci treisprezece ani de temniță pentru un popor de idioți! De astă numai eu am fost în stare”
(Petre Tuțea)

In prima parte a zilei Judecății, poporul a așteptat cu sufletul la gură, să vadă ce mai avea de gând Măria Sa Vodă, în legătură cu promisiunea de a ieși fără alai, de unul singur, să facă obișnuita baie de mulțime și, mai apoi, a merge la urne. Numai că boierul, după ce se încchinase pe ascuns, voind a scăpa ca dracul de tămâia ce i se pregătea, se închise în spatele porților de la palatul Caraguă și nu mai spusește la nimeni. Era limpede (pentru cei mai mulți), că boierul lor nu mai era în mințile sale. „Are o troahnă”, spunea cel care mai deschidea porțile și-și vâra ochiul să vază dacă nu cumva or fi plecat antenele ce păndeau pe la porți. Aceștia îl auzeau trântind zăvoarele de fier, plescăind din papuci prin multele odăi ale casei și, când cerea lămuriri despre cifrele statistice, se înfuria și îi dădea afară pe beizadele, amenințând că va aduce oamenii Agiei să-i cerceteze. Un singur gând îi sfredela

creierul ca un burghiu: „Toți ard mangalele degeaba, iar slugile astea nu-mi spun nemic, de parcă aș fi, deja, mort ori nebun...”. Cuvântul îl speria, avea în el o amenințare neștiută: oare era cu adevărat nebun, aşa cum ziseseră ăia care-l pusese la popreală? Încerca să-și odihnească trupul pe-o canapea, ațipea, dar se scula asudat, cu „părul” măciucă, i se părea că în rama usii apăruse Trimisul de la Înalta Poartă. Dacă închidea ochii, își și vedea capul înfășurat în basmaua ce o zărise la gâțul harapului cu dinti sticloși. Dar nu avea de ce să se teamă. Spionii lui îi lăsase să se înțeleagă limpede că există un prag peste care cifra aia de temut a cvorumului nu va fi în stare să sară. Doar nu s-or fi încolonat și morții și dispărății de pe liste alea, astfel încât să fie nevoie să se ascundă în fundul pământului de rușinea unor cifre covârșitoare. Tocmai îi ghicise o țigancă care locuia într-o speluncă de pe Lalto della Rabbia. Îl rugase să se poarte frumos cu poporul său pentru că viața sa era scurtă. Se privise în oglindă pentru a se mai liniști, dar nu vedea decât un Vodă Hrisant ce avea în privirii ceva fanatic ce-i aminte de trecerea spre o altă lume. Parcă îmbătrânea. Ce-i care-i băteau la ușă începeau să-l

enerveze. Crăpa ușa și se uită la ei ca la alte ale. Nu-i plăcea veștile proaste, nu voia să știe de ruinarea lui și-i dădea cu piciorul, afară: „Descurcați-vă! De ce vă plătesc?” le striga, dar cum să te descurci? Doamne, doamne, ce-i mai înjura în gând: „De ce p... Doamne, de ce p... Doamne! Nu am împărțit eu bacășuri și pietre? Nu le-am dat eu la toate curvanele astea căte un brilliant? Că un sac am avut și nu-l mai am”. Făcea ce făcea și da fugă la peretele dinspre stradă, de-și lipea urechea. Nu mai auzea nimic amușinându-se prin curte; era o liniște ce-l scotea din sările. Doar ce mai bătea cu tocurile de la sandale, pe caldarâm, cordonul de pensionari ce făcea coadă în dreptul vileyi Dante, sau răzbătea strigățul din dealul Mitropoliei al nebunului care striga ca din lanțuri: „Ori eu, ori el”. În rest, orașul părea ucis de canicula zilei, numai un nor de praf albicios învăluia turlele unde se găseau nenorocitele alea de urne. Și atât! Se ducea viața lui... Celorlalți ce le păsa? Slugile îl părăsiseră; nu-i mai mâncau lacherda, scrumbiile și sardelele, ajunseseră la semințe de dovleac, mai mare rușinea! Spre seară, când au venit să-i aducă torța democrației și pe cea a învingătorilor, l-au

găsit pe canapea cu o cărțoaie pe piept, deschisă abia la primele pagini. Când deschise singurul ochi neadormit, îl zări în fruntea cetei pe generalul armatei moarte și pe matracuca de lângă el, cu o față tumefiată, de la atâtea trabuce pufăite, ca poza unei cu cuvele postată în fereastră. Zisește așa, într-o doară: „Mai ții minte Iusufache, ce-am petrecut la Săptămâna Nebunilor?” „Cum?”, se mira sluga, cu aerul celui care nu-i vine a crede cele ce auzea. Se repezi la gâțul spionului de-l strâns de gât, până-i sărără ochelarii de pe cap: „Ai tâmpit și tu ungurene, și pe tine ce te apucă bourene? V-am zis să-i dai „Levantul” lui Cărtărescu, nu „Săptămâna nebunilor” lui Barbu, dar voi ca toți băsinoșii ăștia de boieri, plini de fumuri și goi de minte, ati uitat cu toții? Cum o să-l facem pe boier, acum, să nu turbeze? Taman când trebuie să-l scoatem frăsina dinaintea poporului său!”. Se aplecă la urechea boierului și, cu aer de milog, îi rosti, aproape șoptit: „Filatemu monon, o, Ypsistos gnorizi to megetos tis agapismu?...”. Boierul Hrisant Hrisoscelu se trezise:

- Ce zice, ce zice?, întrebă el pe cel ce se aplecase să-i ridice cărțoaia de pe piept.

Mașinăria de făcut albastru

* * *

Îmi lipesc vârful palmelor și mă rog;
întâi pământului și mai apoi cerului,
cu toată neștiința mea. Învață-mă tu!

Stau pe un genunchi de-al tău, ieșit din pământ,
și copiii mă întreabă dacă nu mi-e frig,
dacă nu sunt prea aproape de dumnezeu,
dacă nu mi-e foame sau măcar sete...

Învață-mă tu! Aplec capul pe trunchiul tău
să simt pământul cum urcă și-n mine;
nimeni nu mi-a spus că doare atât! Nimeni!

Îmi lipesc vârful palmelor și mă rog tăie;
pământului și cerului pe care îl sprijini.
Pe genunchii mei, se iubesc două vrăbii.

* * *

Am făcut o școală de abur
și am diplomă de dimineață!
Așa că, nu mă mai întrebați
voi pe mine despre lumină!

* * *

Știi! Crezi că dacă mă întrebi despre zbor,
despre destinul meu Tânăr pe acest pământ,
o să-ți cad în genunchi, jeliindu-mă
și rugându-te cu lacrimi în ochi, să-mi spui
secretul de două parale al fălfăitului tău.

Te privesc sărind fericită și realizez, cu milă,
că nu ai nici măcar habar câte atingeri ai pierdut!

* * *

Să nu mori. Să nu te pună dracul să mori!
Dacă-ți vine, aşa, vreodată sau din plăcuseală,
pune mâna pe un telefon,

lasă-ți urechea pe o umbră caldă încă
sau pur și simplu strigă-mă!

O mai fac eu o dată și pentru tine!

* * *

Frământa cu tălpile lui fierbinți
o cocă de umbră dospită la soare.

Când au venit, ca din senin, el era singur,
era singur și nu încurca pe nimeni,
pe nimeni în afară de ei, oamenii.
L-au tăiat repede și l-au cărat cu spinarea;
bucăți nesângerânde și neplângătoare.
Dar umbra lui nu s-a mișcat de acolo;
zile în sir, umbra lui nu s-a mișcat de acolo,
ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat.

Numai într-un miez de noapte, de-atâta lună,
și doar ca să-l vadă întorcându-se,
umbra lui s-a ridicat în picioare, scrutând zările

* * *

Îmi ceri să te apăs cu buricele degetelor
crezând că te pot face să cântă, clapă cu clapă.
Dar toate sunetele pier de săngele tău mov
într-o muzică pe care nimeni n-o știe auzi;
ești prea vie!

Nu-ți întoarce capul. Aici nu mai este nimic,
doar eu chinuindu-mă să încep un alt abis.
Imaginează-te urmărită pas cu pas
de valurile oceanului meu Tânăr, ostenit
să te ia înapoi până la ultimul fir de nisip.

Pe prima plajă, te voi desena din gând
și te vei ridică și vei merge iarăși, înaintea mea.

* * *

Eu m-am vindecat de lut și lutul s-a otrăvit cu mine.
Am rămas doar cu suflarea lui de la-ncepere.

Ploile m-au înmuiat și am curs bucată cu bucată.
Toate-s acum în jurul meu și nu mă mai recunosc.

Dacă vă trebuie ceva, o tâmplă sau un picior,
buzele crăpate de vânt sau tălpile găurite de greieri,
veniți și luati, prieteni. Veniți și luati;
la noroi ne potrivim aşa de bine, unii cu alții!

* * *

Da, știi! Mă cunosc cu acei nori unde-și ține cerul
toate rădăcinile, dar n-o să vi-i spun niciodată!
Ați fi în stare să-i legați și să-i trageți pe pământ,
răscolindu-le carne cu lopețile voastre
doar ca să aflați cum arată mașinăria de făcut
albastru.

ALEXANDRA ABABII**Credință în absolut**

Eu nu mai cred în nemurire,
Nici în povești fără sfârșit,
Mi-e greu să cred chiar și-n iubire,
Într-un suflet ce țe-menit.

Iar gândul astă neașteptat,
Mă face să mă simt grotesc,
Căci cugetul mi-e acum pătat,
De necredință ce-o nutresc.

Fiindcă mele crezuri toate,
Din om, neom acum mă fac,
De printre temeri adunate,
Pasiuni ce par fără de leac.

Prin întuneric caut calea,
Și sper, chiar dacă nu mai cred,
Că îmi voi depăși cădere
Și toată vina ce-o posed.

Poate n-au fost impresii reale,
Ci mintea mea doar aiurea,
Dar poate dorințele sale
Vor lumina confuzia mea.

PROZĂ*Un vis*

În vis, plecase pe stradă cu laptopul în brațe. Din el răsună "Traviata". Era alături și mama ei, dar o prezență ștersă de aburii visului. Drumurile erau pustii, tonuri de gri invadau retina. Copacii desfrunziți, ca în pictura lui Piet Mondrian, erau fundalul pe care răsună muzica ce se înălța direct către cer. Colțul astă de lume îi era cunoscut: un peisaj urban, cu o intersecție circulată, căci aici se aflau o stație de taxi și una de autobuz, un bloc monolit situat precum hanul lui Ghiță la întretăiere de drumuri, o gheretă-adăpost pentru citadinii care așteptau autobuzele ca pe Godot, dar și un magazin cu de toate, bun pentru aprovizionarea celor foarte grăbiți. Decorul era fie unul postapocalipsă, fie postsărbători. Oameni și mașini dispăruseră de pe fața pământului. Era doar ea și computerul sunător de muzică și aburii mamei care o vegheau. Ea s-a pierdut cumva în decor, dar continuând să o audă pe Violeta, tânguindu-se. Vocea se îndepărta, sonurile se estompau. Și-a dat seama că mașinăria rămăsese undeva, în spate, și a plecat în căutarea obiectului magic, amușinând muzica lui Verdi. Parcă cineva îi striga "apă" sau "foc", ca într-un joc al copilăriei, când trebuia să găsească ceva ascuns. Calculatorul ei nu era ascuns, era doar abandonat, până când proprietara își activa instinctul de posesiune și își recuperă ceea ce părăsise nu se știe cum. Câteva secunde au durat până femeia s-a întors în stația de autobuz, unde un Tânăr blond găsise deja obiectul pierdut. Muzica se derula mereu și mereu, băiatul nu era deranjat de ritmurile clasice. Femeia își-a luat laptopul și decorul s-a schimbat. Ea și Tânărul blond se aflau acum într-o cameră de cămin studențesc și el îi

povestea cum încearcă să își ia în stăpânire obiectul găsit, cum a căutat în laptop informații despre aparat, cât e de vechi, cum îl cheamă pe proprietar, ce poze conține. Ea stătea în fața lui cu răsuflarea tăiată și îi mai punea câte o întrebare, instigată de tonul degajat și de atitudinea relaxată a Tânărului. Ea voia să audă confirmarea că laptopul e un aparat bun, că e nou, că nu e uzat moral. El îi confirma că a văzut aceste date și surâdea isteț. Ea era iritată de această deposedare temporară, dar nu arăta acest lucru. Poate doar întrebările și tonul vocii o dădeau de gol. Muzica nu se oprișe. Din încăperile alăturate se auzeau sunete energice, de tineri care își trăiesc intens viața, agitație, vacarm, voci neuniforme, râsete, tipete de fete intrate în jocul seducției. Era ca un orb care încearcă să ghicească fețele oameni, ajutându-se doar de auz. Mirosurile nu erau prezente în vis. Agitația vieții de cămin nu îi transmitea în vis și miroslul vieții studențesti pe care avuseseră bucuria să îl cunoască în realitate, odată, prin propriile simțuri. Acum nu se mai afla în camera de cămin, nu mai era cu ea nici băiatul blond ca un Cupidon care își schimbă meseria. Era în mijlocul holului, înconjurată de multă lume, asistând la spectacolul vieții tinerești. Muzica rămăsese iar departe. Femeia încearcă să își amintească imaginea Tânărului blond (nici în vis nu reținea chipurile oamenilor, probabil era și semnul că are nevoie de ochelari) pentru că începea să înțeleagă că a rămas iar fără laptopul muzical. Din nou purtată de muzica lui Verdi, ascultând pe la ușă, a început căutarea, ca într-un labirint de imagini și sunete, de întrebări și răspunsuri, de chipuri cunoscute și străine. Îi apăreau în cale

oameni pe care nu îi mai văzuse de mult și care treceau pe lângă ea ca pe lângă omul invizibil. Un alt băiat i-a adus un laptop cu o tastatură ca de plastilină, ea l-a refuzat. Plângerea și era îngrozită de această perpetuă căutare. În altă cameră în care suna "Traviata" a găsit un computer alb care îi era oferit ca și cum i-ar fi aparținut. L-a refuzat și pe acesta. Pe hol, întrebările ei îi aduceau în preajmă oameni din trecutul recent, care dialogau cu ea și care îi explicau că lucraseră la computerul ei, pentru că erau presați de timp, dar întâlnirea cu obiectul pierdut întârzie să se producă. Din întunericul holului în care viermuiau tot felul de suflete și de voci a apărut și salvatorul, un coleg foarte politic din viață reală, cu laptopul magic și cu tot echipamentul aferent. I l-a oferit ca pe o ofrandă, parcă scuzându-se că a ajuns la el. Își amintește cum ultimele cuvinte din vis au fost că nu va mai da niciodată cuiva calculatorul ei. Visul avea tot dichisul, era o construcție alegorică, ce conținea chiar și o morală. Când s-a trezit, televizorul era deschis pe canalul Mezzo și cânta "Traviata". Invadată de tehnologie, îndrăgostită de tehnică, femeia era din nou stăpână pe viață ei conștientă și începu să scrie la același calculator povestea din vis ca nu cumva să o uite. Apoi va privi pe fereastră să regăsească colțul de lume din vis. Își va căuta mama la telefon, căci în vis o pierduse. Se va convinge că nu a venit apocalipsa, că a trecut sărbătorile și, își va ascuți auzul să asculte alte sunuri ale vieții, își va pieptăna cosițele, se va privi în oglindă, gândindu-se la visul următor.

LOREDANA STAN

*- anomala***Oceanul**

Popoare de umbre
vor trece în curând prin liniștea noastră,
dacă tot am rămas prizonierii acestui apus,
care ne îmbracă în ultimul aur.

Doar întunericul ne apropie mâinile, trupurile.

Invazia mea în teritoriul necunoscut al fragilității
tale...

Un continent de frumusețe traversat
de gândurile și atingerile mele,
de corpul expediționar al celor zece mii, Anabasis.

Încă o zi în care îmbrățișez oceanul...

Umbrele acestui secol

Vândute acelui și nimic,
umbrele acestui secol aleargă fericite pe străzi.

Micile noastre victorii sunt înghițite de ceața
abatorului.

Din când în când, ghilotina oprește timpul unuia dintre noi.

Total după un plan bine stabilit, care funcționează perfect.

Și pe care nimeni nu l-a zădărnicit niciodată.

Maica Domnului, roagă-te pentru noi!

La fel de veche ca lacrimile noastre,
biserica este sfâșiată de rugăciuni.
Biserica în care Maica Domnului ne gestionează speranțele.

Bieți muritori!

Vâslesc printre lacrimile unor credincioși
pe care nu i-am cunoscut niciodată.
Trec prin tăcerea lor răbdătoare,
care i-a coborât din icoane pe sfinti.

Trec prin tăcerea lor cu dinții strânși.

Afară,
umbrele vii ale orașului se amestecă cu vechile umbre.
Iată un oraș pe care, dintr-o dată, îl văd plin de oase.
Au care din ele sunt oase de om, care de regi, care
sfinți?

Și din nou îl vom ruga pe Domnul să sufle peste ele,
cum stăm la rând la moaștele străvechi ale speranței.
Cum stăm la un rând mai mare ca lumea,
la moaștele străvechi ale speranței.

Maica Domnului, roagă-te pentru noi!

Anomala, patria mea

Din nou, leprocația se dă în stambă.
Gulerele albe din guvern fac tot ce pot
ca să-și albească dosarele și să scape de zeghe.
Faceți puțină liniște: crocodilii tinerei noastre
democrații
lucrează la legea imunității lor.
A nemuririi lor în fotoliile puterii.

Din subterana acestor zile, murmurul a ieșit în
stradă.
Și pesemne că Revolta își va vărsa iarăși sângele pe
caldarâm.

Dar inima mea nu va bate în retragere nici de data
aceasta.
Pe coridoarele ei stăruie același vuiet.
Miracolul poate să treacă chiar pe aici,
pe aceste străzi pline de lume.
Lume care nu s-a lăsat cumpărată
de Promisiunile Sociale Decrepite,
de aleșii care au mărit ratia de E-uri din supra
săracului.

Faceți puțină liniște: crocodilii tinerei noastre
democrații
lucrează la legea imunității lor.
A nemuririi lor în fotoliile puterii.

Tocmai de aceea,
istoria a trebuit să ţină întotdeauna piept
contraistoriei,
speranța, – contrasperanței, democrația, –
democraturii.
Trăiesc în două Români, Anomala e patria mea.

Din fotografie de grup a acestui secol nu lipsește
nimic,
sub tricolorul luminos al străzii, murmurul nu va
cunoaște oprire.

(21 februarie 2017)

Anomala

Trupul tău îmi alină ultima clipă!

Mângâierea ta este nisipul.
Este pulberea morților
care au trecut prin cearșafurile tale.

O corabie spre infern este trupul tău,
o apă a morților pe care plutesc în derivă.

Încă un încercare în panoplia victoriilor tale, Anomala,
răspunsul găsit în stele nu mă ajută acum cu nimic.

Sunt glonțul tras în trandafirul tău.

Mica mea victorie îți varsă sângele pe caldarâm.

Îmbrățișarea este un zbor pe dinăuntru,
dar zborul este numai al meu, Anomala.

(21 februarie 2017)

Aşa da, Măria Ta

De ceva timp a apărut în Piața Unirii din centrul municipiului Slobozia, în sfârșit, o statuie ecvestră a domnitorului Mihai Viteazul. Statuia se încadrează acceptabil în peisaj și, când te află ori treci prin apropierea acesteia, simți că lucrurile au reîntrat pe făgaș. Căci aşa-zisa statuie, anteroară, fără cal, era total disproportională, reprezentând un Mihai Viteazul malformat.

După ce această încercare a fost expusă în public atât timp cât a trebuit ca să ne facem de tot râsul, i-a luat locul actuala statuie, cu cal, dar și cu tot ce-i trebuie, redându-l pe Mihai Viteazul aşa cum credem noi că a fost, adică un bărbat zvelt, bine făcut, aruncându-se neînfricat în luptă, pe lângă care trecem cu mândrie și respect.

Dacă n-am ști că anteroara statuie a fost creată din nepricepere și lipsă de talent și a ieșit din daltă ce am văzut, am fi putut crede că cineva aşa l-a vrut pe domnitorul Mihai Viteazul, ca pe-o batjocură făcută înadins, să pângărească un personaj simbol din istoria noastră strămoșescă.

Acum ne-am liniștit, Mihai Viteazul, cel care trebuie să fie, e cu noi și ne adunăm cu multă plăcere în preajma lui, când ne aniversăm ziua națională.

Și am învățat ceva din întâmplarea aceasta: să nu ne aşteptăm la ceva bun de la amatori.

g.alex

De sub pulberea veacului

Răpus din nou de chipul, din trecut, al copilăriei.

Câte zile s-au pierdut de atunci printre degete ca nisipul?

N-am cer! – spunea mama, și deschidea repede ferestrele. *N-am cer!*

Nu se vedea decât albastrul luminos, străbătut de zborul frânt al rândunelelor și de tipetele lor. Semn că locul acela se numea *acasă* și că un copil alergă prin albastru, printre săgețile negre și tipetele lor.

Afară, cireșul te aşteaptă cu brațele deschise.

Florile lui – o amintire a Paradisului. Parcă am mai fost pe aici... Parcă mai ieri îți puneam, prințesă, cireșe la urechi!

La marginea orașului, bastionul singurătății: biserică părăsită. Încă puțin și ierburile, care au cucerit treptele și pragul, vor pune stăpânire pe naos.

O biserică fără închinători și aproape căzută în genunchi. Deja câteva familii de hulubi și-au făcut cuiburi deasupra altarului. Tipătul puilor care aşteaptă hrana din văzduh îmi spune că și aceste păsări sunt tot în puterea Domnului.

De-acum, pot să petrec câteva ceasuri printre sfinti. Sau să iau parte la *Judecata de Apoi*, pictată pe peretele dinspre apus al bisericii. Voi scăpa oare din șirul fără sfârșit de trupuri goale care aşteaptă securea? De unde atâtă cruzime la Domnul bunătății?

În lumina puțină a lunii, urletele celor hăciuți sunt spulberate în fine de cântecul cocoșilor. Fiecare rază vrea să îl salveze pe cei judecați. Și fiecare fir de iarbă. Chiar și cireșul care te aşteaptă cu brațele deschise. Numai să-l vezi! Numai să nu treci și de data aceasta ca o piatră pe lângă el! Numai să-i dai puțină atenție, dacă tot te aşteaptă de atâtă vreme gătit ca de nuntă... Nu te-a scos el de fiecare dată de sub pulberea veacului?

De-acum, pot urca să văd luna pe muntele negru.

Chipul sfântului închis în mine nici nu trebuie să se arate prea des. Oricum, el se închină numai la vrăbiile care îi mânâncă din palmă. Și cum se închină numai la vrăbi, cine mă poate liniști că nu va fi gonit cu pietre de slujitorii Domnului?

Desigur, măntuirea sfântului e pe aripile vrăbiilor. Pe aripile lor împărțite văzduhului! Măntuirea lui este chiar în lumea aceasta.

Cât despre numele lui, acesta este al vântului, care tocmai a trecut prin copaci. Sau este al cireșului, care în fiecare noapte se dă cu capul de pereții casei... De pereții casei în care mama mea Tânără mi-a spus într-o zi: *N-am cer!* Și a deschis repede ferestrele în albastru; în albastrul străbătut de zborul frânt al rândunelelor și de tipetele lor.

16 octombrie 2016

Scurtă prezentare

Lucia Ștefanovici, profesor de Limba și literatura engleză la Colegiul Național *Grigore Moisil*, din Urziceni și Liceul Tehnologic *Iordache Zossima*, Armășești. Sunt absolventă a Școlii Superioare de Jurnalistică și licențiată în Limba și literatura engleză - Limba și literatura franceză. Am publicat în presă, vreme de mai mulți ani (Revista *Flacără, România liberă*, Revista *Împreună*, Revista *Realitatea ialomițeană* etc.). Sunt colaborator al Revistei HELIS. Am debutat în volum în 2015 cu volumul *Definire*, la Editura Inspirescu și sunt antologată în volumele *Scriitori în Zodia Helis*(2012), *Călător prin anotimpuri*(2015), *Limba noastră eminească*(2015) și *Aripi de zăpadă*(2016). Scriu poezie și proză. Volume de autor: *Definire* (poeme), 2015 și *Elegii* (poem-roman), 2017. În prezent, volumul *Defining* urmează a fi publicat în S.U.A.

Dețin Premiul Bibliotecii Județene *Lucian Blaga*, din Alba Iulia, editia 2017.

mă ghemuiesc

atât cât pot să încap în nașterea
dinaintea nașterii mele.
un vis mai prelung și
desprindere a lumii mele spre lume,
a stării pe loc dinspre tot.
totuși,
tristețea nu au inventat-o trandafirii.
ei doar o păstreză
ascunsă
adânc,
vedere,
apropiere de patimi și
cântec de leagăn sub
ochii nevăzutei vederi.
cearcăne mari
atârnate de
cer.

timpul scurs peste pleoapa ta

și măinile înlănuite în amintirea
geroașă a timpului petrecut peste acel răsărit
ca un tainic sărut.
și dacă eu aş deveni dintr-o dată mult mai tăcută
și dacă degetele mele ar atinge aerul tău ca pe o
apă durată
și dacă aerul tău mi s-ar răsfira printre
degete ca într-un
sărut aerian și
mut
și dacă pânzele s-ar răsfira a
răcoare
peste privirea mea chemând a iertare
și dacă liniaștea nu ar fi decât un dar
dumnezeiesc
coborât printre muritori
ca o pace fierbințe,
cântec.
topit
în
cuvânt.

ucigașoare emisfere

dincolo de care
ploile stau să soarbă
platani
pietrelor
răsărituri,
delirul acela emancipat
al unei alte femei
lăsat acum un an
căzut lângă
genunchii ei
înglodăți într-o răsărire adâncă,
sâmburii vii
scrijeliți în cuvânt,
incovoiere,
incrustare,
ingropare,
mai apoi,
a luminii în pământ,
plângere a luminii peste
rădăcina aceasta vinovată
plângere a luminii peste
raiul tău
cel ce fluiere ale lui Pann

năștea mai ieri

parcă aceea,
parcă aceasta,
parcă aceea,
femeia,
delirul,
genunchii ei
inocent îngropăți,
înrădăcinați,
într-un ieri
acel ieri, ce
mai cade,
pe umeri,
greu,
ca o taină.

ce aș putea spune despre neasemuirea ta

decât că
limpezi plai se întind
de cealaltă coajă a pâinii
acolo unde
nevăzute culori
așezate în strat peste priviri
vineții
păsări vii
zbor și
chipul tău
de dinaintea nașterii
culorilor.
lumina.

diminețile pierdute ale unei

alte dimineți.
felul în care ne ardeam călătoriile
la focul de taină al unui alt fel de
sărut,
patimile strânse din alte vieți și felul în care
adorm minutarele atunci
când până și stelelor
li se întâmplă de parcă povești,
poverilor de aur și lumină,
lăsând în urma lor alte vesti și o
altă urmă,
surâsul
aparte lumina sa,
flăcări de nea,
inima.
când începe lumina?

în urma ta rămâne uneori

sărutul,
secunda aceea mărită,
ochiul unei lentile prin care
adoarme lumina, praf diminețile,
strivire și geană,
acea călătorie interioară spre
fereastră
despre care vuiesc
a şoptire
zorile.
se întâmplă uneori ca lucrurile să se întoarcă,
spre sine,
din sine,
măiastră rodire,
leopardare în rotirea unui zbor
apăsat,
încordat,
tâşnit.
îngropat
ca o lacrimă.
în cuvânt

dincolo de amintiri

priviri
și
tulburi
clipe
tulburate
de dincolo
de dimineți
poetii se trezesc
cu lacrimi de nea
căzuțe
să vadă
lumina

îmi uit respirările

aproape de
tine
linia aceea robustă
subtire
a mirilor
logodjii înaintea
fururi ce va să vină
peste dincolo de
timpurile prea reci
împletire în absurdul
tare
nevăzător

chipul slăt al altiei himere
decât cea de împrumut dintr-o
vagă tinerețe
a ta sau
a altuia care
subzistă
tărâișul
și mersul pe coate
însângerate
visele julite
zdrelite
totul
totul
din
tot.

Ziua supliciului a fost amânată

N-au putut să răstoarne tronul iernii;
În cimitirul cu lumânări și epitafuri râncede
S-au săpat degeaba cinci sute de gropi,
A fost frig, dar puțina zăpadă
Le-a-nghetat sloi limbile cu jargoane politice
Din cel mai damnat soi, astfel că
S-a dat foc în grabă spânzurătorilor goale,
Apoi s-au întors acasa mofuzi
Vituperând poeme de groază
Spre armăsari pur-sânge calabrezi;
Tiranii plecase să de mult în țările calde
Prin săntanele clădite cu ajutorul Domnului
Investind
Ban cu ban - mai întâi într-un minuscul
Cabaret parizian.
Cineva (un idiot versat), un sofist bătrân și nebun
I-a-ntors din drum, pe-o baricadă gătită
Cu sticle de șampanie și confetti
Și stâlpi de electricitate fabricați în Turin.
S-a citit o proclamație anemică, mută,
Ca ghieuleaua dintr-un tun vechi,
Abia fâsăită
Apoi s-a dat ordin către grenadierii mascați
Sub pelerinele scorțoase de ploaie
Să ducă la loc butoaiele cu var nestins
Tot acolo, în depozitele republicane
Săpate atât de adânc în Piața Revoluției;
Deh, un scâncet stins, un zvon vag termidorian
Circula ÎN PARALEL
Cu vestea despre o iminentă Restaurație
Care ar fi adus mai multă glorie
acestor vremuri morbide
Cu saloane funebre
Scobite în imense și goale topitorii
Unde nu se întâmplă nimic
Decât "rudimente de acțiune"
Cu lilieci tâlambi și o pisică turbată
Clonată încă din iarna cealaltă
Târcată în culori sensibile
Încât să apară instantaneu pe vreo șaptezeci de mii
De afișe
Cu coada șfichiind peste batalioane de ninja...
O să-i simțim și mâine și poimâine colții
Și ghearele tinere
Și miorlăitul gădilător,
Chiar dacă sare de pe canapeaua madamei Recamier
Direct pe sicriu și pe drapele în bernă.
N-o intreabă nimeni
Cum poate să care
Cu atâta ușurință și eleganță spinare
Cozonaci cu stafide și roțițe grele de parmezan.
Eu, dintr-o gaură de sobolan
Cum sunt multe-n asfaltul de ianuarie,
Nu pot să-ncrepesc cu ea nici un dialog
Ma-ncălzesc doar lângă lemnul mistuit de foc
Al spânzurătorii
Și privesc cum lăptarii, gunoieri, birjarii,
Pompieri, jăndarii se repliază, dar trebuie
să dea seama
După ce cotoii săngheroși au ieșit din rut
Și s-au retras să-și lingă rânilie
Mai în fund, hăt, pe bulevardul "generosului"
conte general Kisséleff
Unde luminăția-i mai blondă
Și poți să-ți revii încet, încet
Din aburii fierbinți ai oricărei revoluții
Evident, timpul iernii e bismarckuit
Mai ales noaptea, fiecare felinar e-o spânzurătoare
Fiecare burlan arcuit e-o gură de tun
Iar mustațile mele-s mânjite c-un bullion foarte rece
Și apoi
Ce foloase să-mi trag eu, sobolan bătrân, de la o revoluție,
Nu-s pe state, nu-s înrolat nicăieri
Dar am gături romantice
De parcă m-aș fi născut în Piața Lamartine.
Piața-i aceeași de când purta nume tăioase de criminali
N..., H..., S...
Nu s-au uscat nici acum petele gigantice de sânge
Dacă nu s-o plăcisi să tot alerge
Pe bulevardele feerică, dacă nu s-o răni, infometată,
La iarnă va merge și-n cimitirul Madeleine
Să surmure, să excavăze iluștrii bolovani
Blocând acolo criptele
De două sute douăzeci și unu de ani,
Poate o găsi ţeasta infectă a lui Robespierre
Mie nu-mi va arunca nici un ciolan.
Va merge la baluri, va petrece
Cu amanții preferați
Din partidele puternice - va dansa
Și va cădea perfect în picioare
Felina aceea splendidă - Aimée de Coigny.

Ningea în decembrie

„*Și astfel, coborâse o liniște ca la început de lume...*”

Adela dădu ușor ultima pagină, închise cartea și rămase așa, multă vreme, pe gânduri, privind în tavan. O stăpânea aceeași senzație de gol, de neîmplinire, ca de fiecare dată când termina de citit cărțile lui Dorin Zahanagiu. Încerca să și-l imagineze, se întreba, destul de intrigată, de ce tipul nu-și dăduse nicio fotografie pe nicăieri, în epoca internetului, când toată lumea postează mai cu seamă poze: poze de la la masă, poze de pe casă, din grădină, din față, din profil... Își zise că, probabil, asta îi mărea aura misterioasă, dând o anume greutate personajelor sale. Cărțile lui o dădeau cu capul de toți pereții, ștergeau cu ea pe jos, o terminau psihic, dar o și înălțau sus, sus de tot, de parte de lumea cu toate ale ei. Îi lăsau o stare de suflet plâns, dar plânsul sălă bun, care nu doare, ci alină. Căpătase o obsesie: trebuie să-l vadă! Să-l privească, să-i audă vocea, să-l simtă. Nu se mai putea altfel, nu se mai putea. „Tâmpito, te-ai îndrăgostit de-o fantomă!”, își spunea în rarele momente de luciditate. Cum e posibil să înceapă să te obsedeze un om pe care nu-l cunoști, să te îndrăgostești de el doar prin scrisul lui, să simți nevoia prezenței sale fizice? Nu-i vorbă, se mai îndrăgostise ea și de actori de film, chiar și morți, dăia care făcuseră filmul pe vremea când ea nici nu se născuse, dar măcar ei îi ofertaseră o imagine, fie ea și numai pe o peliculă veche de film alb-negru. Nici măcar nu știa dacă e Tânăr sau Bătrân, brunet sau cărunt, înalt sau pitic. Dar, atunci când încerca să și-l imagineze, nu-l vedea altfel decât Tânăr și frumos, cât mai apropiat de imaginea asistentului aceluia din facultate, care îi plăcea tare mult, dar la care nici nu îndrăznea să ridice ochii, deși era doar cu vreo doi ani mai mare decât ea. În mintea-i de copil nepurtat prin saloane, catedra interpusă între ei era o barieră suficient de puternică încât să împiedice numai gândul. O bleagă, asta fusese toată viața. Dar acum era hotărâtă să facă ce-o face și să-și întâlnească idolul necunoscut.

Nu fusese prea greu. Pe coperta interioară a cărții, autorul își lăsase adresa de e-mail. Prinse curaj și îi scrise. Despre cărțile lui, despre stările ei, când le ctea, despre ce credea ea cu privire la un personaj sau la o situație creată, despre câte și mai câte. Evident, avusese grija să nu se dea de gol în ce privește sentimentele față de el, sau cel puțin aşa credea. Ce felicitate când, peste două zile, primi răspunsul! Au purtat conversații lungi, numai prin e-mail, câteva luni de zile și, cu dibăcia pe care o au doar femeile îndrăgostite, reușise să afle câteva lucruri despre el: erau apropiați ca vârstă, el avea cu vreo 4 ani mai mult, era necăsătorit, mai exact divorțat și avea o fată care, după divorț, rămăsesese cu el. Asta i se păruse foarte interesant. Sunt rare cazurile unor tați singuri care-și cresc fetele. Aflase chiar și unele obiceiuri pe care le are când scrie, despre corvezile zilnice, despre activitatea lui dincolo de scris; numai un lucru rămăsesese învăluit în mister: imaginea lui.

Nu mai știa care dintre ei propusese să se întâlnească. De fapt, ideea se născuse firesc, nici nu mai avea importanță cine avusesese inițiativa. Hotărâseră să se vadă în București, la el, într-o zi din zilele în care Mioara, fiica lui, se afla în vacanță de iarnă la mama sa. Agitația care-o cuprinse a împiedicat-o să facă orice altceva în afară de visat. Își imagina de zeci de ori pe zi întâlnirea lor, cum se vor privi, ce-și vor spune, cum se vor îmbrățișa, cum își vor petrece împreună sărbătorile și poate tot restul vieții. Căci da, se vorbise și despre asta și era clar că nici ea nu-i era lui indiferentă. Adela își spunea că aşa arată fericirea și nu avea decât o singură emoție: aceea că ea ar putea să-i placă prea puțin sau deloc.

Zilele se scurtaseră, noaptele deveniseră reci și ziua mult așteptată se apropia.

Era sămbătă. Când a coborât în stația de tramvai, gătită ca de nuntă, făcu ochii roătă peste toată mulțimea care părea să nu aibă nimic de făcut, dar nu i se păru că vede nicăieri pe cel care, cu siguranță, o aștepta. La un moment dat, se desprinse un bărbat cu un buchet de trandafiri în mâna, îmbrăcat sport, dar cu gust, și care părea că se îndreaptă hotărât către ea. „Nu poate fi el”, își zise, când îi studie chipul. „Nu, nici vorbă să fie el! Figura aceasta asimetrică, aproape buhăită, cu ochii mici, trași mult înspre frunte, cu dinții care nu au loc în gură, cu zâmbetul acela strâmb... Nu, nu! Scriitorul meu nu poate fi purtătorul unui astfel de chip! Cu niciun chip!” Și totuși...

- Eu sunt Dorin, i se adresă gura pe care nasul făcea eforturi să-o acopere.

O mie de gânduri îi treceau prin cap. Mai întâi, își propusese să fugă. Că doar nici el nu știa cum arată ea, putea să credă că n-a venit. Dispărerea și gata. Dar uimirea în care căzuse o împiedica să facă orice gest. Involuntar, imaginea lui reală se suprapunea în mintea ei peste cea pe care și-o formase în lunile de conversații amoroase și, Doamne! - era mai ușor să suprapui imaginea unui struț peste cea a unei felini. Astea două se asemănau mai mult decât imaginea ei falsă peste cea nedrept de reală care se întepenise în fața ei, fără vreun gând de abandon. Și ce trup frumos avea, ce bine legat, ce alură sportivă, ce voce frumoasă! Ce bărbat atent, delicat, intelligent, avea toate calitățile din lume, dar toate anihilate de... „Doamne, de ce l-am pedepsit cu chipul asta? Ce frumos ar fi fost fără cap!” Când a formulat gândul, dându-și seama ce enormitate îl-a trecut prin minte, îl-a venit să râdă, iar zâmbetul schițat îl-a încurajat pe Dorin, care îl-a oferit florile și a îmbrățișat-o. S-au sărutat pe obraji, ceea ce îl-a dat prilejul să-i simtă coșurile. Groaznic! Dar nu mai putea da acum înapoi, din jenă, poate și din milă.

S-au plimbat o vreme, au vorbit, cam stingheri la început. „Mă voi obișnuia, își spunea Adela. Nu-i aşa că, după ce stai mai mult în preajma oamenilor urăți, mai

ales dacă sunt buni la suflet și inteligenți și cu simțul humorului, bașca scriitori nemaiomeniți, te obișnuiescă cu ei și nu-ți mai par deloc urăți?” Îl studia discret din diverse unghiuri, sperând zadarnic să găsească unul mai favorabil. „Pentru început, până mă obișnuiesc, îl voi privi doar din unghiul acela care-l avantajează, apoi, cu timpul...” Dar concluzia la care ajunsese era că Dorin nu arăta acceptabil decât privit din spate.

După ce au colindat un timp, i-a propus să urce la el. Oricum, ce mai conta? În hol, i-a luat haina de pe umeri și a strâns-o ușor în brațe. O atingere atât de caldă. Dacă închidea ochii, era perfect. „Râzi de mine, Doamne? Când l-am cunoscut pe frumosul săla de la care nu mi-aș mai fi luat ochii, cu care aș fi plecat până la capătul lumii, a trebuit să aflu că e însurat. Și-acum? Ce lecție trebuie să învăță? Știu, știu că am o problemă! Nu judec oamenii după chip, dar dacă nu pot să...”

Așezată în fotoliu, sorbea din vinul aromatic și pufăia dintr-o țigără. În încercarea de a-și încâlzi inima și atmosfera, își amintea pasajele întregi din scrierile lui, pe care le citise de nenumărate ori, pe care le știa pe de rost, care-i creaseră stări de beție spirituală. Degeaba! Dorin se așezase pe covor și o privea cu mare drag. Își lipi buzele de mătasea ciorapilor, undeva puțin deasupra genunchiului. Adela nu mai voia să încidă ochii. „Dacă tot trebuie să beau otrava, s-o beau măcar până la capăt.” Deodată o cuprinse o imensă milă: de el, de simțimintele ei, de speranțele irosite, de noaptele pierdute cu toate mesajele frumoase dintre ei. „Ești darul meu de mâine” - fusese ultimul lui mesaj târziu în noapte. Ce mai dar! Începu să plângă, întâi doar cu lacrimi, urmate apoi de suspine adânci, de sughiuri. De ce nu putea să treacă peste handicapul acesta, care era al ei, nu al lui? Știa că oamenii nu trebuie judecați după chip, dar ce rost ar fi avut să se prefacă? La ce i-ar fi ajutat ei, la ce i-ar fi ajutat lui?

El o îmbrățișă, de data aceasta ca pe o soră, scoase o batistă și-i șterse fardurile scurse de față.

- Ești atât de frumoasă, chiar și cu boielile astea curse pe ochi! Vezi, Adela, știam că asta se va întâmpla, dar nu m-ai fi crezut, trebuie să te convingi. Eu am greșit, cumva, am sperat... Să nu te învinuiesc, te înțeleg. Nu știi dacă ai observat, în casa mea nu se află nicio oglindă. Hai, bea-ți vinul, apoi te conduci.

Când au ieșit din scara blocului, mai străini decât atunci când se întâlneră, afară ningea. Și primul ei gând, atât de stupid, a fost: „Ninge în decembrie!” De parcă ninsoarea în decembrie ar fi fost ceva nemaivăzut, nemaiîntâmplat. De parcă s-ar fi pus să ningă în mijlocul verii. Frigul îi pătrunse toată ființa, iar blana de vulpe abia dacă o mai încălzea. Orașul era luminat de sute de beculete și ornamente de Crăciun, o imagine ce o facu să simtă mai puternic frigul din ea. Ningea în decembrie și, între ei, coborâse o liniște ca la început de lume...

Florentina Loredana DALIAN
Slobozia, 21 noiembrie 2017

LITERATURA FACE MAI FRUMOASĂ LUMEA

Concursul Național de Creație Literară/Eseu "Mihai Eminescu"
- ediția a IX-a -

Concursul Național de Creație Literară/Eseu "Mihai Eminescu", ajuns anul acesta la a IX-a ediție, s-a născut din prețuire și respect față de Poet, de limba

Ostrov 16

S-au răcit cuvintele, iubite,
pe ostrovu-acesta se-anunță gheăță la mal,
au înghețat trandafirii, le-am făcut mușuroi
în jurul tulpinei, să-i păzească de frig.
Tu pe unde mama florilor de magnolie te-ascunzi
și cât de departe crezi c-ai s-ajungi de la inima mea?
Pe ostrovu-acesta e iarnă incertă
și ningea cu magnolie și cu iluzii -
banal!

Florentina Loredana DALIAN
Slobozia, 07 decembrie 2015

română și de literatură. Organizatorul Concursului Național de Creație Literară/Eseu "Mihai Eminescu", COLEGIUL NAȚIONAL "MIHAI VITEAZUL" din SLOBOZIA, reprezentat de prof. Stan Loredana, prof. Roman Alina, prof. Tender Cristina, a plecat în realizarea acestui demers de la un crez estetic, acela că literatura face mai frumoasă lumea, și a dorit ca prin acest proiect educațional să contribuie la cunoașterea operei și vieții lui Mihai Eminescu, la crearea unui spirit de emulație în receptarea fenomenului literar. Obiectivele la fel de importante au fost afirmarea, cunoașterea și stimularea potențialului artistic al elevilor din învățământul liceal din țară.

Parteneri ai COLEGIULUI NAȚIONAL "MIHAI VITEAZUL" din SLOBOZIA, în acest proiect educativ, au fost Inspectoratul Școlar Ialomița, Biblioteca Județeană "Ștefan Bănulescu" Ialomița,

Centrul Cultural UNESCO" Ionel Perlea" Slobozia, Casa Corpului Didactic Ialomița. Un rol important în organizarea concursului l-a avut Consiliul Județean Ialomița, devenit partener la această ediție, și oferind premii în valoare de 1500 de lei.

S-au înscris în concurs 144 de elevi, din 70 de instituții liceale (din 27 de județe ale țării). Juriul, format din profesori organizatori, a hotărât acordarea a 12 premii, 7 mențiuni, 17 premii speciale, în total, 36 de premii.

Concursul a avut două secțiuni: I.creație literară: poezie, proză II. eseul cu tema: *Interferențe eminesciene în literatura română și în literatura universală / Eminescu – între mitizare și denigrare?, având ca repere citate critice cuprinse în regulament.*

(continuare în pagina 12)

Arizofat, o domniță din Ialomița medievală

În documentarul intitulat „*Tara Ilaut, leagănu Corvinilor*”, publicat în revista „*Helis*”, numărul din Ianuarie-Februarie 2017, am încercat să demonstreze că neamul Corvineștilor, pribegit în Ardeal, se trăgea din Bărăgan, având moșile concentrate în jurul cetății Helis, astăzi Piscu Crăsanilor. Continuând cercetările, am înțeles că tatăl lui Voicu Corvin, Șerban, a fost și vîstiernic al Țării Românești, în timpul domniei lui Mircea cel Bătrân. În istoriografia apuseană, numele lui Șerban apare în mai multe variante: *Şerb*, *Şorb*, *Şorban*, *Csorban*. În acest sens, e limpede că vechiul nume al satului Copuzu, *Cervenia*, atestat într-un zapis din anul 1621, vine de la numele lui Șerban, stăpânul moșiei, cum era obiceiul în Evul Mediu. Tot așa, numele lui Voicu apare și el scris *Voik* sau *Vajk*.

Celebrul fiu al lui Voicu, Ioan, zis și Iancu, a fost ban al Severinului, din 1438, voievod al Transilvaniei, în 1441 – 1456, regent al Ungariei, în 1446 – 1452, mare comandant militar, tatăl regelui Matia Corvin. Amândoi părinții lui Ioan au fost Români curați. Mama sa, cu numele ortografiat în istoriografia maghiară în forma *Erzsebet Morzsina*, se chemea în realitate **Arizofat de la Margininea**, topónimul fiind o variantă pentru moșia actualului sat Malu, foarte apropiat de Piscu Crăsanilor. În românește, *mal* însemnă „margine” și „îrm”, și vine sigur din limba dacă, cum demonstrează și albanezul *mal* „munte”.

Într-o listă antică de plante medicinale dacice, apare și **ARIZOFAT**, cu tâlcurile de „Domniță; Doamnă; Cneaghină; Boieroaică”, de la care e posibil să vină și denumirile populare ale unor plante din etnobotanica românească, printre care: *domniță, doamna-mare, acul-doamnei, călțunul-doamnei, pantoful doamnei, floarea-doamnei și doamna-codrului*. Denumirea dacică vine din A RIZO FAT „Cea Curat Născută; Cea din Strălucitor Neam; Cea de Bun Soi; Cea cu Frumos Chip”; cf. rom. *a* – articol adjectival; *rază, rujă* ”trandafir; măces; nume dat unei persoane frumoase; roșeață; rumeneală de obrajii”; *făt, fată, viță* ”stirpe; neam”; *față*. Din RIZOFAT ”Boieresc; Nobil; Domnesc”, româna a moștenit *răsfăț, a răsfăța și rusfet*. Ultimul cuvânt moștenit, cu varianta *răsfet*, are mai multe sensuri, toate legate de ranguri înalte, cum ar fi ”mită; plocon; obligație suplimentară în muncă sau în natură, pe care țărani trebuiau s-o facă în trecut moșierilor”, ultimul sens fiind sinonim cu *boieresc*.

Desigur, dacă ar fi rămas în Tara Românească, în miezul Bărăganului, destinul Corvineștilor ar fi fost altul, dar nu se știe dacă unul dintre ei ar fi ajuns rege, cum a ajuns Matia. Și totuși... Doar într-un veac, rodnicul Bărăgan tot a mai ivit eroi, de-ar fi să fie pomenit numai cel mai mare voievod român, Mihai Viteazul. Și el a ajuns rege, căci, după Reîntregirea Daciei, cum scrie Miron Costin în „*Letopisețul Țării Moldovei*”, i se mai spunea și **Mihai-Crai**.

Adrian Bucurescu

GHEORGHE DOBRE

ADICĂ CUM E CU PĂMÂNTU'

Dramatizare după „Legea fondului funciar”

ACTUL III

Scena II

Amiază. Imediat se lasă seara. Din depărtare se apropie un nor de praf. Deodată, începe ploaia. Scena se limezește. Plin de noroi și de importanță misiei sale, un primar, care-a luat teste de competență, este alergat de bătrâni satului. Ajuns în mijlocul câmpului, se oprește și scoate o listă, din care-i tăie pe cei muriți pe drum. Începe să-impartă pământu'.

Scena III

Grajdul C.A.P.-ului. Ultima vacă e mulșă de cei patruzeci de îngrijitori, în frunte cu șeful de fermă. Se obțin 100 mililitri de lapte, cu 0,2 la mie grăsimi. Se completează cincisprezece formulare de predare-primire a mărfuii. Între timp, vaca moare. Pe coada ei se aplică stampila primăriei. Elvețienii află.

Scena III-bis

Soare puternic. N-a mai plouat de luni de zile. Acum plouă. În cușca suflelor lui, un ventilator imită crivățul. Doi viitori împroprietăriți încearcă să dea foc unui tractor U 650. Nu mai au nevoie de el. Au făcut rost de sape de lemn. Un membru al comisiei de împroprietărire încearcă să le vândă pe dolari un prospect voluminos cu instrucțiunile de folosire a sapelor. Ei refuză.

Scena VI

Seară. Imediat se face ziua. S-au întors cocorii. Același primar aleargă cât îl țin picioarele către altă solă. (Ciripesc păsărele-n ram) El crede că-n urma lui e organizatorul de CUASC. Dar nu, sunt doar moștenitorii celor căzuți în scena II. Se oprește, privește-napoi cu mânie, scoate lista și-mpare pământu'.

Scena V

Timpul e la fel ca în scenele de mai sus. Fabrica „Semănătoarea” face stocuri uriașe de secere, din combinele aflate în curte. Pentru viitoarea campanie de recoltare a grâului. Combinatul siderurgic de la Galați

face și el stoc de ciocane pentru bătutul secerelor, prelucrând cu spor minereul adus d-aici din Australia. Datorită înfigerii cu putere a managementului în industria noastră, aceasta se reorienteză și se pune pe picioare.

Scena CLXIII

Dimineață. Toată lumea-i fericită și cu lacrimi pe obrajii. Ca să facă economie, proaspătii deținători de terenuri agricole vor renunță și la insecticide. Ei vor sta, din acest moment și până seara, pe câmp și vor aduna gărgărițe și ploșnițe. Toți se vor întoarce la căsile lor cu câte cel puțin zece pungi de plastic de-un leu, pline cu susnumitele. Ele conțin energizante și afrodisiace.

Scena CLXIV

Scena de mai sus se repetă în toate localitățile patriei.

Scena n+1

Cam pe la chindie. Afără ar fi frumos, dacă n-ar ploua. Apare instantaneu cea mai puternică și mai numeroasă ligă din țară: Liga muncitorilor agricoli din România. Ea este formată din cei care n-au știut că trebuie să facă cereri și să le ducă la primăria pendinte în termen de 30 de zile de la apariția susnumitei legi. Vor munci pe pământul altora sau îl vor primi în arendă de la aceeași primar.

Actul XIV (stampilat cu o copie făcută după coada vacii din actul III, scena III)

Epilogul începutului de sfârșit de an agricol.

După cele înșirate mai sus, s-ar putea să fie primăvară. S-a dat pământu' înapoi. Și-au năvălit apele. Parlamentul nostru are astenie. Ii curge sânge din nas și stă cu mâna dreaptă ridicată. Dr. ROMAN e-n insulele Seichelles. Face pariuri.

Sfârșit

(Text apărut în „Cațavencu – săptămânal incomod”, nr. 57, 1991, prima serie, pe vremea când domnul Petre Roman era prim ministru și cercă metamorfozarea țării implementând la greu Legea fondului funciar.)

LILIANA POPA

Neîmblânzit

Spiritul meu gonește în noapte
Ajușe la Troia, pe zid de cetate
Părță și la lupta lui Hector cu Ahile
Și numără coifuri pe stîncă, la Termopile.
Sufletul meu se plimbă desculț prin lume,
Alunecă-n hăuri, se îmbracă în genune,
Adoarme pe un nor așteptând dimineață
Când norii se nasc și tremură ceață ..
La Masala adoarme între aripi de vultur
Prea tîrziu să salveze și ultimul flutur
Și-ar vrea pe fruntea lor să așzeze nimbi
Pentru tot ce nu s-a oferit la schimb.
Dar poate totul e doar o poveste,
Și doar spiritul meu tot caută-n lume
De vină e vântul ce mă cheamă pe creste.
Vântul de seară mă strigă pe nume !

Caneluri

Copacul ăsta se uită la mine de câteva ore.
Îmi tămplărește gândul de acum.
Se uită la mine, la tine, la toate.
Degeaba mai sorb din gândul cu tine
În seara astă nu freamăt,
Nu scriu sonatine.
Nu mai am foame, nu mai am sete
Mi-e teamă să adorm, să nu alunec.....
Îmi dezleg ochii din eșarfa ultimei nopti

Canelurile copacilor păstrează umbra
Sărutările, șoaptele, emoțiile noastre
Iar scoarța lumina, candoarea și ura,
Tot cad frunze din teiul înalt
Sus, pe o crengă, ferită de aștri
O frunză a prins forma inimii tale
A inimii mele sau a altciva.
Se aplacă ușor, tot mai mult spre pământ.

Sclipiri prin ușa de cristal

Prin parcuri vechi, petale îmbătăte
De dansul dezmatărat de astă noapte,
Îmi spală trupul de tristeță, cu șoapte.
Eu vin dimineață și seara,
Doar vara.
În noi e loc de vis, de bal,
Plutim în sala de alabastru,
Sclipiri prin ușa de cristal.

Arborii de pe Kiseleff

Toată noaptea am visat
că le recitam poezii copacilor
De pe șoseaua Kiseleff.
Teii din Piața Victoriei
m-au întâmpinat cu reverență,
Cu frunzele lor nerostite,
Cu scorburile doldora de răspunsuri.
Castanii își scutură tâmpile,
Cu sufltele ascunse în tăcerea castanelor.
Arborii de pe Kiseleff sunt poeti.
Din când în când opresc timpul.
Cu crengile, cu parfumul lor,
Cu parfumul lor care păzește
Noaptea, luna și lumea.

Platoșa de însingurare

O să mă îmbrac în alb,
Într-un hohot de alb,
Într-un alb pur și total,
Platoșa de însingurare.
Zăpada cântă de departe,
Eu sunt în pădure, printre copaci.
Doar lor le e dat să trăiască, aşa,
Mereu în picioare,
Unul lângă altul,
Niciodată doi.

Din volumul „Luna nu intră niciodată pe fereastră”,
lansat oficial pe 20 ianuarie 2018,
la Muzeul Literaturii Române.

FUNIA ROŞIE (IV)

(urmare din numărul trecut)

Pe nesimțite, trenul se punea în mișcare, balansându-se, scărțind pe la macazuri, avansând molcom pe drumul său de fier. Gara, apoi orașul, rămâneau în urmă și pe geam începeau să se vadă sate și câmpuri cultivate. Nu departe după ieșirea din gară, ca de obicei, treceau pe lângă ruinele unei biserici. Mai târziu, Dan Vardan a aflat că era vorba despre biserică Chiajna, numită astfel datorită Doamnei Chiajna, fiica lui Petru Rareș domn al Moldovei, care s-a căsătorit cu domnitorul Munteniei Mircea Ciobanul, în secolul al XVI-lea. Vremuri apuse ce amintesc istoria înaintașilor.

Cu foamea astămpărată, legănat de tren, Dan Vardan privea cu aviditate afară. Câmpii cât vedea cu ochii. Unele proaspăt arate, altele cultivate. O înșiruire de culori diferite îi distrau privirea alternând la intervale inegale, stimulându-i curiozitatea. Câmpia nu este monotonă, după cum ar spune unii. Ea dă posibilitatea de a vedea de parte, la propriu și la figurat, dă senzația că întotdeauna mai este de mers, destinația atinsă nefind niciodată ultima. Privind orizontul, curioși, vrem să pornim spre el, câmpia ne îndeamnă să continuăm cursa spre noi descoperiri. Este locul omului deschis, care nu are nevoie să se ascundă, nu caută adăpostul codrului pentru a aștepta să-i pice o pradă. Și, în ultimă instantă, este forma de relief cea mai căutată, deoarece fiind propice agriculturii și hrănirii generației și generației de-a lungul veacurilor. Tot țăranișul iubește pământul său pe care părinții l-au muncit, l-au apărat și l-au udat cu sudearea frunții, ori l-au îngrăsat cu săngele cotropitorilor și în care în cele din urmă, s-au îngropat. Dan nu se gândeau în mod precis la aceste noțiuni care făceau parte din bagajul său de cunoștințe, erau noțiuni pe care nu era nevoie să le explică. Le știa.

Unele câmpuri se diferențiau prin prezența sondelor de petrol ce făceau plecăciuni repetitive, asemenea unor pajii la o curte regală, salutând parca trecerea trenului. Peste ani, Dan Vardan a remarcat că unele dintre aceste sonde au încetat să mai salute, rămânând nemîșcate. Unele aplicate, altele cu capul sus, dar triste, imobile și ruginile. Deveniseră prea bătrâne și inutile, gândeau Dan, ca Petre a lui Ologu, care anchilozat fiind, zicea el, îi era greu să se miște. De altfel, nici nu mâncă singur. Trebuia să-i ducă cineva mâncarea la gură. Într-o seară, năzdravani satului, s-au apropiat de casa lui Petre, au aprins un balot de paie ca să facă fum sub fereastra lui, iar apoi au început să strige ca din gură de șarpe:

- Foc! Foooc! Fugiți, oameni buni, că a luat foc casa lui Ologu.

Spre surpriza tuturor, nu a durat mult și Petre a apărut în prag și izmenele să nu cadă, luând-o la fugă prin curte. Numai hohotele de râs ale oamenilor l-au oprit.

- Hai bă... da' ce-aveți cu mine? Că mă dor toate alea, se smiorcă Petre.

De atunci, mulți dintre oamenii din sat, când vorbesc despre unul mai leuș, spun că îi trebuie *focu'l lui Ologu*.

Trenul avansa uneori mai repede, alteori mai încet, opriind în toate haltele. Muncitorii care lucrau la oraș se întorceau acasă, dar nu pentru a se odihni, ci pentru a se ocupa de grădinile cu legume din curțile proprii, pentru a face să rodească fiecare palmă de pământ pe care o mai aveau. Papornițe, saci, butelii, uneori chiar animale - purcei, miei, găini ori rațe, făceau parte din bagajele călătorilor. Acest spectacol de târg, de învălmăseală, condimentat uneori cu strigăte de chemare, cu saluturi și îndemnuri, completau în mod firesc, uneori caraghios, graba de a urca ori coborâ din tren. Dan Vardan privea indiferent, plecat fiind cu gândul spre destinația călătoriei sale. Ar fi vrut să întrebe căteodată cât timp mai este de mers, dar știa răspunsul unchiului Tudor, mereu același: „Așteaptă! Ajungem!”

Resemnat, se întorcea în scenariile sale mentale fără să se întrebe ce gară urmează. Dan cunoștea drumul pe de rost, fiecare curbă, fiecare arbore, fiecare casă. De aceea, privea calm pe fereastră în timp ce se imagina deja vorbind cu băieți și fetele din sat, mângâind caii unchiului Marin și plimbându-se cu căruța la câmp. Iar din când în când, revenind la prezent, își îndulcea nerăbdarea, înghițind, una câte una, ultimele gogoși rămase în traistă.

§

- Mămică!... Mămică! Ia uite la Dan cum râde de mine.

- Da ce ți-a făcut?

- Râde de mine că adun balegă pentru chirpici.

Laura era rudă cu Dan Vardan și o bună prietenă de joacă. Împreună cu

Doina, sora ei, găseau mereu ceva de făcut și timpul trecea cu ușurință. De fapt, unchiul Marin, fratele bunicii lui Dan, avea patru fete - Nona, Marga, Laura și Doina. Nona și Marga erau prea mari ca să se joace cu Dan Vardan, aveau peste zece ani mai mult. Nu aceeași diferență era între el, Laura și

Doina, care erau aproape de-o seamă, Laura fiind cea mai mare. Pe soția unchiului Marin o cunosc Marioara, iar pentru că numele de familie al unchiului Marin era Călugăru, lumea îi spunea Marioarei, Călugăreasa.

- Ale cui sunteți maică? auzea Dan Vardan oamenii întrebându-le, căteodată pe Laura și pe Doina.

- A' lu' Marin... a' lu' Călugăreasa de! răspundeau cele două surori, la unison. Și fiecare se lămurea cu cine are de-a face, ca apoi să plece satisfăcut pe drumul lui, în timp ce copiii continuau joacă.

Căteodată, trecătorii îl întrebau și pe Dan:

- Da tu, maică, al cui ești?

Pentru Dan era mai greu să răspundă. Ai lui muriseră într-un accident pe un santier. Timpul trecuse și uitarea se așternuse de atunci. Așa i-a spus

unchiul Tudor, și Dan astă știa, iar acum nimeni nu vroia să-și aducă aminte

de ei și este mai bine să nu se vorbească despre acea nenorocire. De aceea,

Dan Vardan răspunde de obicei:

- Eu nu sunt de aici! Am venit numai în vizită, scăpând astfel de alte evenuale lămuriri. Când a crescut și era mai dificil să scape așa ușor, spunea că este un nepot de-al lui moș Florea și se îndepărta repede ca să nu mai poată nimenei să-i ceară mai multe precizări. Unii știau al cui este și nu îl întrebau niciodată nimic. Așa a înțeles când Nicu lui Moraru i-a strigat într-o bună zi în timp ce se juca pe lângă prăvălia din mijlocul satului cu mai mulți băieți:

- Mi-a spus mie tata al cui ești, bă. Ești al lui Marin. Șă de-o....

- Taci mă! Nu te bă ga unde nu-ți fierbe oala! îl repezi un om ce descărcă marfa din camioanele care aprovizionau prăvălia satului și care îl auzise pe Nicu, luându-i gura razna. Celui care intervenise, copiii îi ziceau Chelu. De altfel, așa îi spuneau toți oamenii din sat, dar nimeni nu știa cu precizie dacă avea chelie ori nu, pentru că niciodată nu-i văzuseră capul descooperit. Iarna purta o căciulă neagră, de miel, ce și-o infunda până la urechi, iar vara purta o pălărie mare, tot neagră, pe care, de asemenea, n-o da jos nici căruncă atunci când descărcă saci cu zahăr, cu faină, ori lăzi cu bere, deși era atât de cald că ți-era milă să lași căteaua la soare. Ținea pălăria pe cap și când dormea întins la umbră pe saci cu cartofi, în plină zi, lângă intrarea din spate a magazinului.

Drept îmbrăcămintă, Chelu avea mereu acleași haine rupte și cărpite petec peste petec. Un pantalon, o cămașă și o haină, și ele negre. Doar cămașa, care a fost albă cândva, de mult, avea acum o culoare greu de definit, ceva între gri și pământiu. Dan Vardan nu ținea cont de aceste amănunte, ci l-a privit mereu direct, drept în față, fără ezitare și, dacă la început Chelu l-a evitat, ori nu era atent, de la un timp, a putut citi o licărire ciudată în ochii săi. Dan știa că acel om nu era supărat pe el, nici nu avea de ce. Astfel, își spunea că o fi, desigur, mai nevoiaș, dar are un suflet bun și îl saluta cu respect de fiecare dată. Dan Vardan vedea uneori pe Chelu vorbind cu unchi-său Tudor când acesta venea la prăvălie; de fiecare dată găseau două-trei minute să schimbe căteva vorbe de parcă ar fi fost prieteni vechi. Poate de aceea și Dan consideră că e normal să-l salute. Nu a înțeles prea bine intervenția lui Chelu când i-a spus lui Nicu al lui Moraru să tacă. De fapt, ar fi vrut să afle mai multe despre tatăl său, dar se pare că trebuia să mai aștepte.

(continuare în numărul viitor)

Leonard I. VOICU
(Montreal, Canada)

LITERATURA FACE MAI FRUMOASĂ LUMEA

Concursul Național de Creație Literară/Eseu "Mihai Eminescu"

- ediția a IX-a -

(urmare din pagina 10)

Lucrările elevilor au fost trimise doar prin poșta electronică pe adresa: concurseminescucnmv@yahoo.ro.

La secțiunea ESEU s-au obținut următoarele premii:

- 1.Vesna Andreea Valentina (Colegiul Național "Mihai Viteazul" Slobozia,) -premiul I
- 2.Herea Andreea (Liceul Teoretic "Traian", București)-premiul al II-lea
- 3.Ionescu Roxana (Colegiul Național "Mihai Viteazul" Slobozia)-premiul al III-lea
- 4.Petre Mircea (Liceul Tehnologic Halânga) -premiul al III-lea
- 5.Stavnic Mariana (Colegiul Tehnic „Toma N.Socolescu” Ploiești)-mențiune
- 6.Dinu Valentin (Liceul Tehnologic Nr. 1, Mărăcineni)-premiu special
- 7.Cîrstian Oana Georgiana (Liceul Teoretic "Alex. Ioan Cuza" București)-premiu special
- 8.Matiș Mirela Elena (C.N. de Informatică "Carmen Sylva" Petroșani)-premiu special
- 9.Ilie Alexandra (Colegiul Național "Vladimir Streinu" Găești)-premiu special
- La secțiunea CREAȚIE LITERARĂ- POEZIA s-au obținut următoarele premii:*
- 1.Gheorghe Mihaela (Colegiul Național „Elena Cujoiu”, Craiova)-premiul I
- 2.Panait Raluca-Maria (Liceul Teoretic „Mihai Viteazul”, Caracal)-premiul al II-lea
- 3.Dragnea Mihaela-Valentina (Colegiul Economic "Viller", București)-premiul al III-lea
- 4.Mocanu Sabrina(Colegiul Național "Mihai Viteazul" Slobozia,) -premiul al III-lea
- 5.Dan Ioana (Colegiul Național "Dr. Ioan Meșotă", Brașov)-mențiune
- 6.Tică Fabian (Liceul Tehnologic „Construcții de Mașini” Mioveni)-mențiune
- 7.Milandru Maria Elena (Colegiul Național "Dr. Ioan Meșotă", Brașov)-mențiune
- 8.Chităță Iulia (Colegiul Național "Ion Creangă", București)-premiu special
- 9.Besoi Bianca-Patricia (Col. Tehnic"General Gh. Magheru" Târgu Jiu)- premiu special
- 10.Vulpe Mihai (Colegiul Național "Mihai Viteazul" Slobozia)-premiu special
- 11.Lungu Andreea-Georgiana (C.N. Pedagogic „Mircea Scarlat”, Alexandria)- premiu special
- 12.Roătă Stefan Cristian (C. N., „Mircea cel Bătrân” Râmnicu Vâlcea)-premiu special
- 13.Stoica Nicolae (Liceul Pedagogic „Matei Basarab”, Slobozia)-premiu special
- La secțiunea CREAȚIE LITERARĂ- PROZĂ s-au obținut următoarele premii:*
- 1.Vîrtejana Elena Daniela (Școala Centrală București)-premiul I
- 2.Telegdi Sarah (Liceul Teoretic „Adam Müller Guttenbrunn” Arad) - premiu al II-lea
- 3.Duță Adrian Florin (Colegiul Național "Mihai Viteazul" Slobozia)-premiul al III-lea
- 4.Moise Irina (Colegiul Național "Mihai Viteazul" Slobozia)-premiul al III-lea
- 5.Cicur Oana (Colegiul Național "Octavian Goga" Sibiu)-mențiune
- 6.Căpățină Ioana-Raluca (C. N., „Mircea cel Bătrân” Râmnicu Vâlcea) - mențiune
- 7.Todea Oana-Ruth (Liceul Teologic Baptist Reșița) - mențiune
- 8.Oanea Sînziana (Colegiul Național "Ștefan cel Mare" Suceava)- premiu special
- 9.Șoga Valentina (Colegiul Național "Spiru Haret" Tecuci) - premiu special
- 10.Miulescu Eugenia (Col.Tehnic"General Gh. Magheru" Târgu Jiu) - premiu special
- 11.Munteanu Bianca-Cătălina (Liceul Teoretic "Carol I" Fetesti)- premiu special
- 12.Drăghicescu Diana Alexandra (Liceul de Arte "Ionel Perlea" Slobozia) - premiu special
- 13.Bleaj Sebastian (Colegiul Național „Octavian Goga” Sibiu) - premiu special
- 14.Dima Angelica Ioana (Liceul de Arte „George Georgescu” Tulcea) - premiu special

În esurile inscrise în concurs, elevii dău dovadă de originalitate și creativitate, analizând dimensiunea națională și universală a poetului Mihai Eminescu, pledând pentru revenirea la modellele culturale consacrate, pentru recuperarea valorilor care și-au dovedit importanța de-a lungul istoriei:

"Consider că este de datoria noastră, a adolescenților și a tinerilor să aprindem și să menținem vie în conștiințele noastre flacăra mândriei naționale, să facem astfel sufletele noastre să vibreze la rostirea unor nume precum: Mihai Eminescu, Ion Creangă, Ioan Slavici, I. L. Caragiale, Constantin Brâncuși, George Enescu, Nicolae Grigorescu și mulți alții care dău valoare și strălucire numelui de român, lucru posibil doar prin întoarcerea la lectură" (Dinu Valentín).

Tinerii creatori sunt preocupăti de limba și stilul eminescian, așezându-l pe poet în contextul valorilor universale, analizează interferențe între opera lui Mihai Eminescu și a altor scriitori de referință: "Actualitatea poetului nu poate fi stirbită de nicio tendință denigratoare din societatea noastră de consum, iar noi putem găsi resurse de permanentă descooperire a creației poetului european Mihai Eminescu." (Herea Andreea); "Cunoscută fiind afinitatea poetului nostru național pentru opera idealului său poetic, Horatius, nu sunt dificil de observat locurile în care creațile celor doi se suprapun subtil, fie că este vorba de teme, personaje, topozuri sau motive precum nemurirea prin poezie, fără ca Eminescu să se abată de la legea originalității și a excepționalului." (Vesna Andreea)

Versurile elevilor premiați au ecouri din lirica modernă interbelică, transmitând, într-un limbaj propriu, sensibilitate: "Noaptea astă are ochii deschiși,/cu gene de care se leagă brâzi/si buze reci cu vînet./Stele tremurătoare de frig/după ce s-au scăldat în fântâna mănăstirii./Si glezne de lumină atârnăt de un lanț de ferestre închise./Candele aprinse, cugete încrucișate./Cu podele scărătoare de rugăciuni./Si oameni-izvoare, curgători pe dealuri(...)" (Gheorghe Mihaela).

Limba lui este îndrăzneț, imaginile sunt insolite în versuri care anunță o viitoare carieră literară promițătoare: "ne obișnuisem/ să fugim sămbătă seara/pe fundul unei sticle de fenolftaleină/ ca să ne măsurăm/căracterul de umanitate/șapte priviri incolore/ și nici măcar nu aveam reactivitate/ dar credeam/că sculptarea durerilor/ în catene stacojii/ ne dizolvă inertia/ îți spuneam/pentru oamenii ca noi/ nu există legă de variație a fericirii/nulă și normalitatea/plutește deasupra noastră/ca un vector pe care nu știm/ în ce direcție să-l trasăm/..."

În prozele tinerilor creatori, se observă înclinație spre confesiune, spre o scrisură la persoana I. Unele proze scurte sunt veritabile proiecte de romane, alte creații constituindu-se în posibile scenarii de film. Tehnicile narrative sunt originale, cu perspective narrative diferite și acțiuni care se petrec în spații exotice, așa cum este cazul prozei eleviei Vîrtejana Elena. Personajele trăiesc drame existențiale și sunt așezate în contextul acțiunii unei proze care are ca motto romanul "Portretul lui Dorian Gray", așa cum creează, spre exemplu, Duță Adrian Florin. Telegdi Sarah în proza "Îmblânzitorul de suflet", plecând de la motto-ul: „Nu e păcat/Ca să se lepede/Clipsa cea repede/Ce ni-s-a dat?”(M. Eminescu) tratează, în manieră modernă, tema condiției umane și ireversibilitățea timpului.

Premierea căștigătorilor Concursului Național de Creație Literară/Eseu "Mihai Eminescu", ediția a IX-a, a avut loc în data de 15 ianuarie, ora 12, în sala de festivități a Centrului Cultural UNESCO "Ionel Perlea" Slobozia, în cadrul manifestării "Dor de Eminescu", organizată de Biblioteca Județeană "Ștefan Bănulescu" Ialomița și de Consiliul Județean Ialomița.

Felicitările tuturor participanților la acest proiect educațional, profesorilor care au coordonat cu profesionalism lucrările elevilor și succes la viitoarele concursuri de creație literară!

Mulțumiri Bibliotecii Județene "Ștefan Bănulescu" Ialomița, doamnei director Elena Balog, care s-au implicat cu seriozitate în activitățile acestui proiect educativ, Consiliului Județean Ialomița, care a oferit un stimulent financiar tinerilor creatori de frumos, și celorlalte instituții partenere care au contribuit la buna desfășurare a Concursului Național de Creație Literară/Eseu "Mihai Eminescu", ediția a IX-a.

Prof. LOREDANA STAN

VICTOR NICOLAE (New York)

DILUȚIA CONCENTREAZĂ CORUPTIA!

*„Cu 200 km/h, o mașină s-a zdrobit de un arbore. Aparținea de X.PHAR.MAX – producătoare de detergenți. Diluarea rețetelor sale a provocat moartea prin spitalele românești, în urma infecțiilor rezistente la astfel de soluții...”, au scris ziarele europene, sub titlul „**DILUAREA**”, acuzându-ne iar de corupție și cleptocrație: **“România se percepă astfel malefic, deși tocmai acest caz ar demonstra o anihilare a infrastructuralității, prin captare în rigorile judiciare”.***

“Raportul medico-legal arată că moartea a fost produsă de leziuni traumatici, prin loviri extrem de dure și strivire în impact. Politraumatismul rutier a cauzat direct și necondiționat respectivul deces. La autopsie, s-au mai constatat și alte leziuni, cu alte mecanisme decât cele anterior menționate”, a declarat Procuratura Generală. Vizibilitatea bună și carosabilul uscat, fără denivelări, arată că decesul era consecința unui act de sinucidere. Funeraliile s-au pregătit în mai puțin de 48 de ore. Siciul s-a sigilat, fiindcă feței victimei nu i-a reușit refacerea, or, chipul său desfigurat ar fi fost greu suportabil pentru cei apropiati. Înmormântarea a avut loc în capela familiei, precedată de o slujba religioasă.

PRESA DIN VEST a comentat prompt: compania va fi închisă din cauza dezinfecților ei diluați. Concentrațiile au ajuns la de zece ori mai mici decât cele specificate, incapabile de a distrugă bacteriile periculoase. Scandalul a izbucnit după incendiul de la „Colectiv”. Atunci, s-au observat infectările de la Urgență. Producătorul și-a cerut public scuze. Inspectia i-a stabilit peste 12 mii de contracte cu unitățile spitalicești, încheiate la prețuri mai ridicate. Astfel, profiturile anuale îi depășeau 4 milioane dolari. Strada a protestat împotriva întregului sistem deficitar de sănătate, sub sloganul **“Corupția ucide”**. Prima ședință a procesului s-a stabilit în regim de urgență.

ȘI PRESA STRĂINĂ DIN EST a acordat spații largi acestui scandal: În cuvele pentru sterilizarea bisturiilor, s-a descoperit piocianic. Bacteriile se adaptează ușor în mediile tratate superficial, devin chiar mai puternice. Ministrul sănătății a demisionat. Bulgaria se plânge și ea că aceleași dezinfecțante diluate s-au folosit în 24 de centre de donare a sânghelui în peste 11 orașe ale sale. Nimici până acum nu a căutat legătura între infecțiile spitalicești și calitatea dezinfecților utilizați, deși România are parte de cele mai agresive bacterii din Uniunea Europeană, cu un risc de peste 4 ori mai mare decât media. Compania vizată a beneficiat de stimulente oculte și s-a extins mult, dincolo de hotare.

IAR EU AM DAT DE DRACUL în stare concentrată! Știam că nenorocita asta de amfetamină se absoarbe euro-asiatic. După semnarea Tratatului Antidrog, n-am raportat nimic, deși Internele și Combaterea Crimei au aruncat în pușcărie o grămadă de traficanți. O anhidridă acetică legă Vestul de Est prin

laboratoarele lui SINTOFARM. Și câțiva de la Combatere strânseseră dovezi certe. Chiar FBI a intervenit. Când BCCOA a percheziționat fabrica de medicamente cu pricina, a dat de tonele suspecte, culmea, stocate sub sigiliul IGP! Cine derula afacerea? Ioana, ca director economic! Dar ea era nevastă de secretar de stat în MAI. Nici FBI n-a mai pierdut vremea păcălii. Generalul „HEROINĂ” a strivit BCCOA și a transformat-o în DGCCOA. Ordonațele procurorului-șef au nimerit la gunoi și s-au invocat prescripțiile. Rărindu-se, rețeaua s-a tot perfecționat. A cumpărat magistrați, demnitari și jurnaliști. Ordinele vin clare, simple. Pentru condamnarea cuiva, judecătorul primește deja pregătit dosarul ce-i va rupe gâtul.

FIIND CEL MAI Tânăr, trebuia să mă maturizez conform instrucțiunilor venite de sus, de la o „foartedesusă”! Astă îmi cerea „să-i rup oasele” chiar ministrului justiției – o ministră! Pe care o

LA BRUXELLES, în hotelul fără firmă al lui Mircea, mi s-a blocat închizătoarea electrică. Era o ușă în peretele lateral, pe care Mircea mi-a deschis-o, după care s-a făcut nevăzut. În camera de alături, foata mea suspusă trăgea din țigără, proaspăt îmbăiată: „Dacă veneai pe fereastră, puteam să te împing iar în stradă!” a îndreptat ea foenul spre mine. În neglijă, își trăda câteva urme de feminitate. Ieșirea aia nu mi se blocase ca proasta. Tot făcând pe zăpăcitol prin fiece scenariu ce mi se deschidea în minte, am adulmecat o afacere încurcată și am auzit încă o dată numele Danei Hondrea.

NAPALMUL E ȘI MAI STRICT RESTRICTIONAT decât stupefantele. D.D.Chemic le producea pe amândouă și le fluidiza prin contracte de înalt nivel. Cei de la Antidrog au miroșit ciudate transferuri de cont, tot mai dese, din partea unor exportatori de dezinfecțanți. Nu cumva prin transporturile lor se scurgea heroină? Întrebările le-au fost

mai și uram, că mă dăduse afară din ministerul ei. N-aveam decât să-mă mătur cu acte în regulă. Mi-am ales procurorul cel mai dur și i-am ordonat celeritate. După ce primeau sarcina „în lucru”, ofițerii scotoceau în biografia „tintei” până găseau un fir, îl înnodau și-l pasau la înregistrare. Urma eliminarea penalului! Cine să fi demonstrat falsitatea dosarului, când onorata instanță apartinea unui câmp tactic, în deplin parteneriat? Dar, cu toate aranjamentele premergătoare, procurorul meu n-a găsit nimic de „rupt oase”. I-am confirmat concluziile și rezoluția a ajuns la „suspusă”, care a implodat, cu neînceperea urmăririi penale sub nas. Imediat m-a revocat ca incompetent din fotoliul în care tot ea mă așezase pentru înaltul meu profesionalism. Și m-a azvârlit pe fereastră cu patalamaua „performărilor negative în progresul anticorupției”! Codlea m-a cules de pe asfalt, a văzut că nu mi-am pierdut dinții din față și m-a băgat la anti-tero! Nu figuram nicăieri în nomenclator. Nimici nu dădea 2 bani pe mine, că nu eram de-al lor, dar îmi executau orice consemn.

imediat înghețate. Ministrul și suita sa chiar cochetau efectiv cu D.D.Chemic. Umflarea stocurilor de anhidridă însă nu se mai datora importurilor. Sursele ei răsăriseră și pe aici. În urma intensificării teroriste și prin implicarea noastră în zonele beligerante, prin Reprezentanța D.D.C. se adusese și napalm, exclusiv pentru uzul specializat. Cum se obișnuia încă de pe vremea operațiunilor „Tigareta”, probabil că în containere se mai dosise și STP - *“Serenitate, Tihna și Pace”*: adică **2,5-dimetoxi-4-metil amfetamină**, un narcotic „chimic de cercetare” strict interzis prin *Legea 339/2005*. Ministrul internelor, cu atribuții antitero, era și vicepremier!

ÎN SEPTEMBRIE 2015, SRI a actualizat *Dosarul „HXP”/ Nr. 8832* despre contractele frauduloase pe dezinfecțanți. Ca nouă, se adăuga și mobilitatea heroinei de proveniență autohtonă, atenție! Sub oblăduire guvernamentală! Aici s-a produs un conflict între sevicii. Printre finaliții funcționari, SIE îi suspecta deja pe plasatorii înspre Germania, Franța, Italia sau Belgia, când SS / 04610 / 04.10.2015

a anunțat distrugerea de către Interpol a unei întregi rețele de traficanți. Revenise și SRI-ului sarcina să-și spele rufelegă familial, numai că toți cei implicați erau intangibili. Practic, DEA se zbătea între zidurile din jurul ministrului de interne. Urmele duceau spre șeful poliției... spre premier chiar și spre președinte... Când Ambasadorul a cerut decapitară, știa el bine de ce. Diluția concentrează corupția! D.D.Chemic își pierduse licența de producător, sugrumată prin investigații succesive. La noi, perturbarea anchetelor a recurs la diversiunea „celor arși de vii”! Nu contau victimele! Doar să se petreacă totul repede, la prima ocazie, cu mare priză la public.

FOCUL A IZBUCNIT DIN TAVAN, plin de bureți impregnați cu acid cianhidric. În mod obișnuit, ar fi emanat monoxid de carbon. Dr. Enescu a observat pentru prima oară plăgile fluorescente, roșietice spre margine și vineții la mijloc. Capetele, până sub clavicule, erau complet descompuse, ca după o ardere cu napalm. Procurorul General a transferat dosarul de la DIICOT la el, nu la procuratura militară! „Artificiile reci”, folosite în acel spectacol, au purtat vina! Lumea a ieșit în stradă. ONG-urile i-au deturnat protestul și guvernul s-a prăbușit. Ambasadorul a scăpat de premier, de vicepremier și cei care cățiuau în iniștri implete și X.PHARMA.MAX s-a închis. Pe Dana Hondrea, procurorii au târât-o în audieri indecise și amenință cu închisoarea. Rețeaua a cerut eliminarea ei fizică. Și a mea, fiindcă trebuia ștearsă orice urmă... în urma lor!

DE ACEEA am nimerit eu în buduarul Donei Luiza, la Bruxelles. Peste câteva zile, am escortat avionul până la o destinație cîfrată. Imediat după descărcare, am intrat în cabina pilotilor să-mi transmit confirmarea. Pentru acasă, băieții supraîncărcau niște containere cu produse farmaceutice, să fie depozitate în aşteptarea Legii vaccinării obligatorii. Când m-am întors, pe locul meu stătea suspusa Luiza. Fuma, cu ochii pe ceas. Nimici nu s-a uitat la mine: „Bine-ai venit dintre noi printre ai noștri! Acestei-i ultimul transport!” Și m-a expediat ca la citirea unei sentințe: „Îți mai las o săptămână, după care un expert judiciar te va acuza pentru odioasa crimă din club! Tu ai coordonat genocidul, procurând și napalmul, și toate gazele alea de luptă, din sursele ilegale ale Danei Hondrea”. Credeam că merit o decorație. Imbecilii voiau să-i omoare pe toți, doar să le fi blocat singura ușă de evacuare. Eu i-am distrus încuietoarea și am ușurat decongestionările. Dona Luiza m-a îmbrățișat. Și-a lăsat rujul pe gulerul cămășii mele, surâzând macabru: „Vei fi lichidat!” A luat-o de mână pe Dana Hondrea și au coborât amândouă pe pistă, în ceață ce se tot îndesea.

3 ZILE MAI Tânăr, o mașină a intrat cu toată viteza într-un copac. Victima nimerise chiar sub caroseria distrusă. Actele i se împrăștiaseră în jur. Primul martor i-a găsit printre buruieni permisul de conducere. Era pe numele Dana Hondrea. Strivit, capul victimei se afundase în pământ, cu fața în jos. Restaurările estetice au eşuat. Chipul i-a ramas complet desfigurat, de necunoscut. Verdict: sinucidere!

666...E CIFRUL!

LUCIFER în anagramă E CIFRUL!

Solomon era un rege și un magician care cunoștea arta manipulării energiilor secrete, ale fizicii cuantice de azi.

„Solomonarii”, constructorii de case din lemn din nordul Moldovei, dețin, din tată în fiu, secretele energetice în arta „legării” materiei și nu folosesc metale.

Doar toporul este de metal, dar pe coada de lemn sunt înscrise semne misterioase, care sunt murmurate în șoaptă, iar casele construite sunt nemuritoare, legate cu energii secrete. Ei sunt un fel de vrăjitori pe care nu este bine să îi superi!

Solomon a fost rege Rebel, un Revoluționar al neamului său, căruia i s-a dat acces la bogățiile rezervate numai zeilor. Solomon și-a construit un templu al său și a adus în regat mult aur și argint. Monedele erau numeroase ca pietrele drumului.

Sistemul său financiar se rezuma anual la 666 talanți, adică în jur de trei tone de aur. În plus, avea venituri din comerțul ambulant, din circulația mărfurilor și din veniturile de la guvernatorii din țară. Era unul din cei mai bogăți regi de pe pământ. Societatea a început să devină sclavă a sistemului monetar.

Cifra 666 a devenit simbolul unui sistem care conduce lumea!

Un sistem codificat, CIFRAT! Omului i se dă un Cod Numeric Personal (CNP) și poate fi tratat ca o marfă.

La 24 decembrie 1906 are loc o emisiune radio prin care o voce umană era transmisă pe unde, realizată pe... 666 K Hz.

Pentru a stopa „vocea Diavolului” pe 666 K Hz, americanii au interzis comunicarea de cuvinte pe această lungime de undă și au pus-o la dispoziția radio-goniometriei, pentru calcularea poziției navelor în zona Atlanticului.

În 1927 s-a anulat această decizie și s-a permis difuzarea emisiunilor de radio „vorbite” pe 666 K Hz.

Omenirea și-a găsit un nou stăpân, Demonul aerului, informația care încercuiește lumea într-un mod instantaneu!

Puterea unei Bănci a fost întotdeauna limitată de numărul de calcule pe care contabilii puteau să le facă în fiecare zi.

În 1955 Bank of America comandă primul ordinatator bancar experimental ERMA, acompaniat de un sistem revoluționar de citire a numerelor de pe ecouri.

Bancherii, utilați cu calculatoare, au plecat spre cucerirea lumii, la fel ca mongolii cu caii lor.

Un nou demon își arăta față: „La Bete” – Bestia – Fiara, care va prelua conducerea destinelor lumii spre o lume virtuală. Marea Deturnare!

Conducătorii lumii sunt fascinați și îi predau „toate cheile cetății”, totul se CODIFICĂ și din nou un singur CIFRU se impune, ca în Apocalipsa lui Ioan: 666 LUCIFER... E CIFRUL! CODUL!

Coincidență stranie. În 1976 firma Apple prezintă primul ordinatator personal într-un model numit foarte simplu... 666!

A fost vândut, conform publicității timpului, cu suma de 666,66 dolari!

Steve Jobs, proprietarul companiei de calculatoare Apple, nu era deloc innocent. Amestecând în mod ingenios spiritualitatea cu informatică și-a poziționat ordinatatorul ca pe un „produs interzis” din care umanitatea tocmai „a mușcat”. LOGO-ul APPLE, cu „mărul mușcat”, nu este fără mesaj:

„Sunteți curioși,

vrei informații,

cunoaștere?

Cumpărați acest produs!”

Și, ca să mai glumim puțin, s-ar părea că Lucifer i-a dat Evei, în dar, nu un MĂR, ci un MINICOMPUTER, pe care ea, ca o neștiutăre ce era, l-a încercat mai întâi cu dinții, apoi s-a oglindit în ecran, ca orice femeie și a văzut că este frumoasă, după care, neștiind ce să mai facă, i-l-a aruncat lui Adam, să se joace cu el.

Adam nu s-a mai despărțit de darul ei. Eva, plăcute să nu-i mai vede ochii, s-a încurcat cu șarpele, cu Lucifer, care a inițiat-o în tainele lumii materiale. Gurile rele spun că aşa s-a născut CAIN-BAAL, fiu de Zeu, dar care era cam CANIBAAL.

Aici lucrurile se complică, pentru că al doilea fiu al Evei, ABEL-LEBA, a dispărut fără urmă, în urma unei dispute cu fratele său, iar Dumnezeu, stăpânul adevărat al Raiului, i-a convocat și le-a spus-o clar la toți, că S-A SĂTURAT:

- Adam s-a lăsat Ispitit de luciri diavolești și nu mai urmează căile grădinii Raiului.

- Eva a Păcătuit cu Lucifer și și-a modificat ADN-ul prin împerecherea cu un Zeu reptilian, din neamul NEFTTALI și ca urmare a neascultării s-a produs un eveniment tragic.

- Cain l-a mâncat pe Abel. Dumnezeu i-a comunicat că neamul său nu va mai fi casher, adică curat, pur.

Pentru că nu putea să-l omoare pe CAIN, acesta fiind fiu de Zeu nemuritor, atunci i-a resetat durata de viață și l-a marcat pe frunte, ca pe criminali – metodă din vechime – cu numărul specific tatălui său, ca toată lumea să știe din ce neam este și să nu se încerce cu el. Tatăl era LUCIFER și numărul... 666!

Istoriile secrete spun că regele SOLOMON, după mamă, ar fi urmat al lui CAIN.

Asta ar explica predilecția sa pentru 666 talanți de aur, puterile asupra demonilor, cunoașterea specială și tendința sa nonconformistă, liberală și libertină uneori.

Franțașii, constructorii templului lui Solomon, urmează de fapt un destin Luciferic, să cum o recunoște deschis vârfurile ierarhiei în Lojele cele mai înalte și mai secrete. LUCIFER este șeful suprem!

Cei din nivelurile inferioare, marea majoritate, află astă pe parcurs, dar trebuie să păstreze tacerea, prin legătura făcută la intrare, cu toate că în ESENȚĂ, doctrina promovează LIBERTATEA de gândire și expresie. Carta ONU, privind drepturile și libertățile omului, are la bază doctrina francmasonică.

Luciferienii sunt purtători de cunoaștere și inițiatori ai revoltelor sociale, liberali în spirit și progresiști în viața materială, schimbători de structuri.

Este o evidență că ei fac și desfac ștetele Lumii, care funcționează în prezent în baza unui proiect Luciferic, care se desfășoară între o pseudoreligie și o pseudoștiință. În Lume unii sunt mult prea creduli, iar alții indiferenți până la inconștiștență!

Proiectul inițial al lui Dumnezeu este pus în STAND BY, în aşteptare!

Dar nici proiectul Luciferic, pentru umanitate, nu mai are zile multe!

Oamenii sunt o națiune aparte, o specie care l-a speriat și pe Necurătorul cu încăpățânarea ei. „Pe cine nu lașă să moară, nu te lasă să trăiești!” a tras concluzia Lucifer! Si câte cunoștințe nu le-a dat și acum au ajuns să RÂDĂ tocmai de el, de SATANA!

- Hei, mai sunt și eu pe aici! Ce tot spui acolo, că m-ai amețit de tot?! Ai un stil groaznic. Întâi spui că ne plimbăm un pic și discutăm, ca între prieteni și pe urmă mă bagă într-un pluton de maraton care ar fi alergat pe acolo, aşa, ca din întâmplare. Știai de la început în ce o să mă amesteci!

- Nu te mai văiendașă, gândule Călător, că o să ajungem imediat la la Final și o să spui: „am învins!”

- Ba nu o să spun deloc astă, că acela cu „am învins!” de la Marathon a murit pe loc, după ce a dus vestea. Eu mai am și alte treburi. Hai, spune cum au râs oamenii de Diavol, de Lucifer?

- Lucifer este un tip inteligent, se bazează pe logică, este o Fiără, o Bestie a logicii, se hrănește cu matematică. Dar grăba strică treaba! Din LACOMIE, OMUL a mărit viteza de calcul și banii, materiali, întâi s-au dematerializat și pe urmă s-au volatilizat, au dispărut în... NEANT! Lucifer, stăpân peste sistemul financiar, peste sistemul de transmitere a informațiilor în lume și peste sistemul de calcul instantaneu, pentru orice operație bancară de pe glob, și-a dat seama că MAȘINA DE CONTROL creată de el a fost hrănita cu VID și a început să se rupă de Lumea materială, adică de Lumea peste care el era Rege.

Enervat, l-a contactat pe Dumnezeu, cu care a întreținut o relație de respect reciproc dintotdeauna, adică unul cu Crucea, altul cu Steaua!

În treacăt fie spus, Steaua cu cinci colțuri este reprezentarea traectoriei ciudate pe care o urmează pe cer planeta VENUS, fostă în tinerețe o COMETĂ libertină care a creat multe probleme planetelor cu traectorii cuminte, conservatoare, din sistemul Solar. Știind de ce a fost în stare, magii astronomi au stat tot timpul cu ochii pe ea.

Crucea este legată de constelația Lebăda, dar astă este altă poveste!

Trecând peste niște disensiuni legate de CREAȚIE, PLAGIATE, DETURNĂRI, AMĂGIRI – chestiuni de ordin lumesc – Lucifer l-a anunțat pe Dumnezeu că s-a săturat de atitudinea Omenirii care, cu toate eforturile făcute de el, este din ce în ce mai neducată, prost crescută, creativă, necredincioasă (ha! ha!), în sensul că și-a pierdut încrederea în Calea pe care el voia să îl urmeze și mai nou este și... plină de UMOR, râde de el și de eforturile lui etc. etc. În concluzie, Lucifer se retrage la odihnă și vrea ca Dumnezeu să fie avizat că acum Oamenii sunt de capul lor și să nu mai fie el acuzat dacă ei fac vreo... drăcie! Dumnezeu i-a pus o singură întrebare:

- Lumea cunoaște decizia ta?

- Bineînțeles! Mi-am făcut ieșirea din scenă în mod festiv, chiar în inima fostului meu Regat, la NEW YORK pe WALL STREET.

Au rămas toți blocați, într-o tăcere mormântală și oamenii și îngerii și demonii. Toți erau adunați acolo!

- Nu cumva le-ai jucat piesa aia veche, cu zidurile Ierihonului, cu șapte preoți, șapte trompete, șapte zile, șapte rotiri, cu Arca Aliantei pe post de generator electric și un cutremur de au căzut zidurile cetății ca secerate?

- Chiar aia a fost, cum ai ghicit!

- După lucirea diabolică din ochii tăi și felul cum ai zis WALL STREET – adică Strada Zidului! I-ai scuturat bine cred. Măcar de s-ar trezi!

- S-ai trezit, dar... săraci!

Le-au plesnit Băncile una după alta, ca baloanele de săpun. Să se învețe minte, să nu se creadă mai deștepti ca Dr..., scuză-mă, mai deștepti ca mine!

„Lasă, nu te mai formaliza!” i-a zis Dumnezeu și au izbucnit amândoi într-un râs nefostfelic, de se cutremură cerurile și Pământul. Un hohot de râs a zguduit Planeta.

Oamenii au crezut că a venit sfârșitul Lumii!

A început apoi o ploaie grozavă, cu picături albe și negre care curgeau din înălțat ca pe o vastă tablă de săh pe verticală. Yin și Yang, materia și energia, și-au limpezit „ochii” cu lacrimi de bucurie.

Era Pace!

- Ce frumos, ce romantic! Ei, dar nu merge așa! Spune-mi și mie ce au spus oamenii, după ploaie? Au mai văzut Curcubeul, ca după Potop? S-au bucurat că nu a fost sfârșitul Lumii?

- Bineînțeles că s-au bucurat. Au văzut și Curcubeul și, proaspăt spălați, ca după un botez, au zis: „Săraci și curați!”

- Dar cu credința cum a rămas?

- N-ăs putea zice că sunt necredincioși, ci mai curând neîncrezători.

Încrederea a fost elementul principal, liantul, care sustine afacerile financiare și economia mondială în mod implicit. De fapt, pierderea încrederei aproape că a distrus sistemul. S-a instalat o stare de confuzie, un fel de HAOS premergător unei NOI Ordini Mondiale.

Jocul este periculos, pentru că cei care doreau „să-l utilizeze” în folosul lor au omis un amănunt: mișcările din Univers cu care au uitat, poate, să se coreleză.

Pământul se învârtește în jurul axei sale, dar în același timp înaintează cu o viteză grozavă, într-o spirală ascendentă și descendenta, în funcție de Constelațiile Zodiacele pe care le străbate, împreună cu Sistemul Solar, suportând, de-a lungul mileniilor, influențe vibratoare diferite și intrând în rezonanță cu zonele străbătute.

La intervale de aproape 27.000 de ani terestre, plasa energetică care încjoară Pământul – pe meridiane și paralele – își schimbă poziția și locurile de intersecție al acestora, „nodurile” energetice se dezactivează în anumite locuri și se activează în alte zone. Chinezii au cunoștințe ancestrale în legătură cu aceste fenomene și zone de „acupunctură” ale Pământului, secret păstrat cu strictețe și de constructorii occidentali de catedrale.

Anul 2013 este anul Dragonului, la chinezi, în prima parte și declarat mondial ANUL S.F., științifico-fantastic!

Structurile materiale create pe HARTA veche a Pământului își pierd puterea, prin dispariția liantului energetic. În alte locuri apar structuri noi.

Cei care știu, știu! Cei care nu știu învață din propria experiență și se adaptează din mers, dacă au capacitatea să înțeleagă.

Ceea ce se întâmplă în invizibil influențează Realitatea, iar mesajele pot avea uneori caracterul unei acțiuni din altă lume. Cei care știu, înțeleg!

Structuri vechi se vor prăbuși în mod neașteptat, lăsând în urmă o perioadă de Confuzie, până când se vor stabili NOI REPERE, noi structuri.

Imperiul vast imperiu religios, Marele Imperiu britanic, dă semne de oboselă, de uzură. Vechiul Imperiu Chinez dă semne că Dragonul se trezește!

Demisia Papei va fi un semnal de trămbiță! Vaticanul „a supărat” îngerii pe tot parcursul existenței sale prin legăturile sale exagerate cu lumea finanțelor, o întreagă istorie secretă care l-a speriat și pe Diavol și care a hotărât că este timpul „să se autodenunțe”, ca să mai glumim un pic.

În cartea sa „777 Căderea Vaticanului și a WALL STREET”, după spusele Sfântului Ioan”, autorul Pierre Jovanovic face niște dezvăluiri și comentarii foarte interesante care leagă împreună toate „piesele de mozaic” din lumea de azi, cu ceea ce a fost prezis în Apocalipsa Sfântului Ioan și surpriza mare este că totul se potrivește de minune. Citez: „În 29 septembrie 2008, exact în ziua în care se sărbătoresc Îngerii Gabriel, Mihail și Rafael, un lucru extraordinar s-a întâmplat pe WALL STREET: în momentul când clopotul, nu cel de la biserică ci acela care marchează sfârșitul sădinei s-a oprit, indicele DOW JONES a făcut un salt neașteptat, ca al „Îngerului căzut”, afișând pe marea tablă neagră un spectacol -777,7.

O tăcere plină de consternare, similară cu cea descrisă în Apocalipsa Sfântului Ioan, a căzut atunci asupra bursei din New York.” Închei citatul.

Semnul minus din față magicului 777,7 transformă dintr-o singură mișcare toate mega-averile în mega-ruine. Miliarde de dolari s-au evaporat ca prin magie în acea zi, care marca și începutul Noului An Juiv.

Citez din nou: „În ziua următoare acest -777,7 a adus și altceva cu el: toți cei care au tapat 777 pe motorul de căutare GOOGLE s-au trezit nas în nas cu un Dragon! Financiarilor, care cunoșteau texte din Noul Testament, le-a înghețat sângele în vine; acest dragon amintea un pasaj din Apocalipsă!”. Închei citatul.

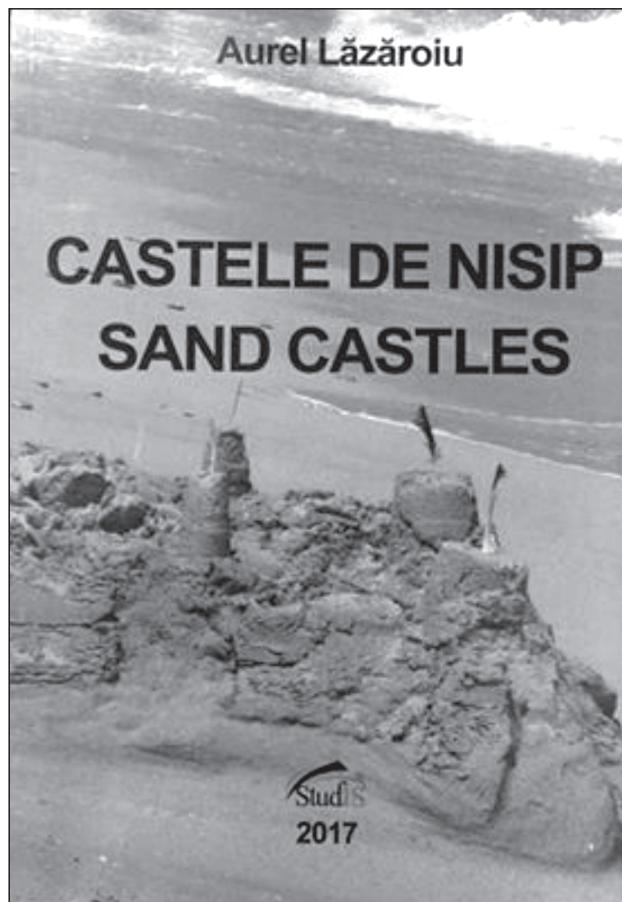
În lumea fizică, -777 este o vibrație de jo

SUFLARE DE IUBIRE

Aurel Lăzăroiu, coordonatorul Cenaclului „Mihail Sadoveanu” din Constanța, o prezență activă în viața culturală tomitană și ca organizator, moderator etc. al unor evenimente de gen, s-a hotărât, la vîrsta de 65 de ani, să-și adune cele mai recente poeme și să debuteze editorial cu volumul „**Castele de nisip**” (Editura StudIS, 2017, bilingv – română și engleză). Am putea spune că acest gest a fost determinat și de faptul că autorul trăiește printre oamenii de cultură dobrogenei, cărora le-a fost ori le este prieten, unora dintre aceștia stându-le la căpătâi pe paturi de spitale până în momentul trecerii *dincolo*. În sângele unui astfel de om Poezia s-a împărtășit lent, dar sigur și ireversibil.

Cele două teme importante ale volumului sunt iubirea și marea. Acestea interferează aproape în fiecare poem, peisajul marin constituind cadrul cel mai fidel structurii sufletești a poetului pentru năzuirea, întâmpinarea sau rememorarea iubirii. Marea este personificată și acționează fie ca o prietenă, fie ca un martor implicat, fie ca o confidentă care are și niște soluții neapărat terapeutice, dar și ca o îndrăgostită, bucurându-se cu „valuri tăcute” de prezența lui. Iubirea îmbracă, aici, trei forme: visul de iubire, amintirea și dorul. Nu există un timp prezent al trăirii fizice a iubirii, de unde și tonul melancolic al poemelor. Iubirea devine uneori chiar „neiubirea” și nici marea, care îi sugerează un posibil „noi” sortit nemuririi nu reușește să-i zdruncine ideea sau dorința de cuplu firesc, bărbat-femeie (Cătălin-Cătălina, dacă facem o paralelă cu „Luceafărul” eminescian). „Să aud, să simt, să miro, să gust” (**Neiubirea**) își strigă el nevoia simțurilor. Încercările mării de a-i ostoi dorul omenesc, autopropunându-se cu mai multă sau cu mai puțină discreție, se repetă: „Doar valul care venea spre mine/ șoptindu-și dorul” (**De Armindeni**); „mi-a fost alături: Marea./ Freamătu ei a cântat iar pentru mine./ Un glas amăgitor de sirenă chema...” (**Primăvară albă**). Visul de iubire, exprimat sub forma unor dorințe, conține imagini artistice frumoase și limpezi, chiar dacă tropi de o gingăsie copleșitoare vin în bătaia ochilor cu care privește mintea cititorului: „Aș vrea să mă îmbrac cu tine/ Și să devinim o stea dublă” (**Anotimpuri**); „Am aruncat acea zi în mare/ Și am visat tot ce se poate visa./ Cândva, într-un vis, sărutările tale m-au

ajuns/ și atunci/ am încercat să trec puntea zilelor până la tine” (**Neuitare**); „M-am lăsat cuprins de visare/ [...] și ți-am recunoscut/ gustul necunoscut al buzelor” (**Așa a fost**). Marea, ca mentor onest, nu obosește să-i indice calea, deși discipolul nu pare să fie receptiv, aflându-se în ipostaza unui pătimăș dispus să țină cont doar de propriile trăiri: „Marea mi-a deschis cartea/ și mi-a arătat unde am greșit./ Se pare că, retrăind, greșesc tot acolo!” (**Neuitare**) Această patimă e dusă până la extrem, actantul liric

considerând că nici măcar poezia nu poate exista în afara dragostei (trăite): „mi-am risipit toate cuvintele./ Am mai găsit doar două,/ pe care ți le spun în dreptul inimii:/ Te iubesc! Așa ar începe o frumoasă poezie de dragoste/ pe care n-am s-o scriu niciodată./ Sunt un poet nenăscut” (**Neuitare**).

Când spațiul marin nu mai poate răspunde căutărilor – iubita fiind mereu „ultima cântare de înger plecând”, iar el contopindu-se cu celelalte

elemente din decorul înconjurător, o „scoică pe stâncă fără de nume” – actantul liric este atras către o introspecție a sinelui, sub pavăza puterii interioare văzute ca o pasare-călăuză (și) de sorginte divină: „o pasare nevăzută mă poartă pe aripă/ de zbor planat/ prin sinele meu./ Mi-am pierdut toate reperele./ Dar pasarea mă îndrumă spre înalt” (**Zbor șoptit**).

Timpul care trece ucigând „vara” poetului aduce cu el și niște răspunsuri, care justifică întoarcerea pe dos a rosturilor naturii debusolate de retragerea – parcă în nicăieri! – a celei ce părea să stăpânească simultan omul și universul. Concluzia îndeamnă către acceptare și resemnare, chiar dacă durerea se mai conjugă încă la timpul prezent: „Să atunci, în miez de toamnă,/ am înțeles că vara a murit// [...] Am înțeles că sunt o rană/ pe aripă unui zbor frânt dureros/ [...] Am înțeles că n-a mai rămas nimic” (**N-a mai rămas nimic**). Sfârșitul acesta pare să cuprindă spațiul „până la stele”, fapt pentru care lacrimile devin „albastre”; iubirea, care nu mai poate reprezenta decât un simplu element de decor, chiar dacă mereu la înălțime, e aşezată/ abandonată de-a lungul unui vis-dorință „pe colțul lunii”, astfel că, eliberat, poetul îi „înflorește gând de speranță:/ când mă voi vindeca...” (**Aripă frânte**). Putem să credem în această putere de (auto)vindecare, întrucât avem certitudinea acțiunii de tip demiurgic a poetului. El reușește, precum Dumnezeu l-a făcut pe Adam trimițând asupra lutului suflare de viață, să umaneze cerul (fără să-l minimalizeze) revărsând asupra lui suflare de iubire. Hiperbolă întregește apoteotic un portret pe care l-am suspectat astfel printre rândurile poemelor anterioare: „M-am înălțat, am luat stelele-n palmă/ și am suflat asupra lor iubire./ S-au înroșit albastru și au foșnit a mare/ [...] În sufletul meu am ridicat altar neștiut iubirii/ și mă închin lui” (**Chemarea mării**). Cerul este astfel unit în chip misterios cu marea, căștigătorul fiind poetul.

Ca și criticul Ion Roșioru, prefațatorul cărții, cred că Aurel Lăzăroiu ar trebui să-și ia talentul în serios. Acestei prime irumperi poetice îi vor crește văstare și ele vor deveni, cu siguranță, puternice dacă vor fi stropite cu apa vie a Poeziei din care se pare că a băut și autorul „Castele[lor] de nisip”.

Diana Dobrița Bîlea

Trei arte, un poet și umbra unui pas

Liviu Băițel scrie poezie, cântă la chitară, pictă și surprinzător, într-un cuvânt respiră artă prin toți porii și cu toată ființă, altfel nici nu ar putea supraviețui cotidianului sumbru și cenușiu care mușcă hulpav din sufletul nostru în fiecare zi, așa cum mi-a mărturisit domnia sa. Așadar, arta este un refugiu dar și o nevoie sau citându-l pe inegalabilul Michelangelo, „arta este mai presus de orice, o revelație, o binecuvântare și o sfântire a vieții omenești”, pentru că ea are la bază sămânța de aur a acesteia: iubirea. Iată de ce, singurul lucru la îndemână oricui, pentru a evada din haosul și rutina zilei, este arta și implicit iubirea.

Ei bine, poetul Liviu Băițel cunoaște, prea bine, acest mecanism de supraviețuire și reinventare prin artă, poate din acest motiv tema predilectă a cărții de versuri pe care ne-o propune, „*Umbra pasului tău*”, este iubirea.

Volumul de față este format din două părți, prima fiind constituită din șaizeci de poeme scrise în vers alb, liber și cu rimă, iar cea dea două, intitulată sugestiv, „*Emoții pe note*”, conține versurile a douăzeci de melodii semnate de autor. Începutul și finalul cărții sunt marcate de câteva din picturile sale, reușind, astfel, să cuprindă la un loc, cele trei

arte care îl caracterizează și care au făcut din domnia sa un artist cu totul special.

Aș remarcă ineditul mottoului din deschidere: „senin, ca o rugăciune, să-ți fie cugetul/ și curată ca lacrima, să-ți fie privirea, iar din tot ce există, să nu te adaugi, decât cu IUBIREA” (Din tot ce există), cât și al epilogului: „eu/ nu pot, prea lesne, da nume/ poemelor/ din/ sufletul meu/ pentru că nefiind ale mele/ ci, mai mult, ale voastre, mi-e teamă/ să nu/ le/ cuprind în/ impresii de toamnă, albastre... (Fără cuvinte), ambele fiind poeme care conduc cititorul pe cărările onirice din lumea plină de căldură și sensibilitate a cărții.

Astfel poezia în vers alb, esențializată prin metafore și sugestii se întrepătrunde cu cea în vers liber unde sentimentul și transmiterea lui directă primează, ca mai apoi să fie în simbioză cu poezia în vers fix, în care melodicitatea, ritmul și măsura sunt în armonie și echilibru. Liviu Băițel excelează în transmiterea directă și sinceră a iubirii din inimă, în poezie, caracteristică generală a tot ceea ce face ca artist căci auzindu-l cântând, versurile devin poveste, iar privindu-i tablourile, povestea devine realitate. „Norii și-au întins cununa, Vântul i-a

gonit pe creste, E aprinsă numai luna / Ca-n poveste.” (Noapte bună)

Emoția este culoarea de fond a „*Umbrei pasului tău*”. O gingăsie a exprimării și rafinamentul cuvântului transformă fiecare poem în vers alb într-un pastel al sufletului. Metafore subtile, aroma și culorile toamnei prezintă în multe din poemele cărții, dar și dorul care sfâșie neconitenit sufletul poetului, fie că este dorul de mamă, casa părintească sau iubită, nevoia intrinsecă de iubire, căutarea iubirii ca pe jumătatea sinelui masculin, iată doar câteva din motivele pentru care „*Umbra pasului tău*” trebuie citită. Întregul volum vibrează precum o chitară atinsă de peniță îscusită a poetului, devenind un spectacol de lumini și umbre ale iubirii când aceasta încă pășește timid pe plajele sufletului sau când se retrage în conuri îndoioanelnice de taceri. Imposibil să nu te regăsești măcar într-unul din poemele acestui volum deosebit. și fie că ai trăit iubirea, fie că încă o cauți Tânjind după ea prin anotimpurile nostalgiei, cu siguranță, ca cititor, vei avea parte de revelația iubirii pentru artă și frumos pe care îți-o va oferi Liviu Băițel în volumul de versuri „*Umbra pasului tău*”.

Mihaela Meravei

OBÂRSII

Mă-ntorc în satul veșnicit pe dealuri,
Între păduri și sub spuzimi de stele,
E leagănul copilăriei mele,
Sunt apa revenind spre vad în valuri!

Mă bucur că-mi deschide mama poarta,
Aștept și-așteaptă să mă-mbrătișeze,
Doar tata nu mai poate s-o urmeze,
Stă lângă Domnul, împlinindu-și soarta!

M-așez la masa joasă și rotundă
Pe scaunul din plop, cu trei picioare,
Pe chipul mamei aură apare,
Lacrimi de fericire-n ochi se-afundă!

Sunt rădăcini adânci ce nu mă lasă,
Mă-ntorc înspre obârșii! Sunt acasă!

SATUL

În satul unde am copilărit
Sunt oameni cunoscuți tot mai puțini,
Li se usucă seva-n rădăcini
Și părul lor demult e viscolit!

Întind zbicide, tremurându-măini,
Glas și-au păstrat să aibă de jelit,
Pe prispa lor amurg s-a pripăsit,
Scot din batistă banii pentru pâini!

După porecle-i recunosc și-i știi,
Sau după ultița pe care stau,
Cu viață n-au pierdut niciun pariu,
Ei veșnici sunt și în răspăr o iau!

Curg lacrimile în torrent când scriu
Și amintirii voastre mă predau!

MAMA

Când ne strângem cu toți acasă,
Neam răspândit în patru zări,
Din rădăcini veneau chemări,
Iar mama ne-așeza la masă!

Scotea din garniță jumări,
Da cep la vin de tămăioasă,
În țest cocea pâinea gustoasă,
Lua bunătăți de prin cămări!

Avea în ochi luciri de flame.
Îi tot ziceam să stea cu noi,
Nedumeriri să se destrame
În glas punea suspin de ploi:

„Eu nu mănânc, nu-mi este foame,
Mă satur când vă văd pe voi!”

BUNICUL

Eu am să plec, dar plec mai înspre seară,
Ne-a zis bunicul și nu l-am crezut,
Avea privirile de om pierdut,
Creșteau în ochii lui lacrimi de ceară!

A mers în grajd și boii au gemut,
Pășea prin curte ca pe-o ulicioară,
Cu sete-a tras din ultima țigără,
Plutea în jur un duh necunoscut!

Și-a așezat pe prispă asternut,
În pieptul lui se înfipsese-o gheără,
Să-i țină lumânarea a cerut,
Și-a zis, când sufletul la ceruri zboără:

„Stați liniștiți, nu vă-necați în plâns,
Atâtă mi-a fost scris și mi-e de-ajuns!”

DANGĂT

Când bate clopotul pe sat mi-e teamă
Că iarăși Dumnezeu la el mai cheamă
Pe cineva și neamul se destramă
Cu fiecare strigăt de alamă!

E dangătul semnalul dintr-o dramă,
Că valul vieții își mai pierde-o coamă,
Iar cei plecați rămân doar într-o ramă,
Tablou de sfinti sub voaluri de maramă!

În lumânări se stinge-a vieții flamă,
Fir de mătase deșirat din tramă,
La treceri de neant dai ortul vamă,
Îl scoți cu greu din colțuri de năframă!

Ni-i viața mers pe margine de lamă,
Uscate-s lacrimile tale, mamă!

ICOANA DIN ODAIE

De timpuri e icoana-nglebenită,
În ea lumina se trezește pură,
Marama dimprejur îi dă căldură,
Odaia de la drum pare sfințită!

Se adâncește taina din pictură,
Când se aude ruga-ncet rostită,
În ceas de reculegere smerită
Cu Dumnezeu ea face legătură!

Slăvirea urcă spre divinitate,
Spinarea în mătănii se-nconvoiae,
Eu, fiu rătăcitor, plin de păcate,
Acasă vin, când intru în odaie,

Aștept dinspre icoană să coboare
Privirea sfinților, mângâietoare!

PETRE IOAN CRETU

CÂT ESTE DE TRIST

dacă aş fi știut aş fi plecat de mult
din drumul tău pe drumul meu
aşa am stat agățat de speranță fluturând
până când m-am subțiat
și m-am făcut tot una
cu praful cu drumul plin de pământ
atât de mult m-am uitat
încât nici nu mă mai puteam cheme pe nume
și nici nu mai știi de exist
of, ce trist este cât este iubito de trist

tu îți fluturai pleoapa subtil
creșteau inocențe până la cer
și ne izbeam de ele cochet și cu stil
treceau asistente albastre în echer
pe bicicletele lor roz în zbor
tot zuruind pe holuri de zor
viscolea peste tot cu feșe seringi
sunt Doamne rana pe care tu ningi
cu îngeri deocheați și nimfe cât poarta
și te joci Doamne cu mine de-a soarta
prințe ruini*

ce trist e când nici nu mai ai ce muri
cât este de trist iubito nici nu știi

*)ruin(i) sau mușcatul dracului, călugărișoară,
șopârlaiță, floarea văduvelor, plantă

Nu-i așa că nimănuți nu-i pasă de tine Să nu ucizi niciodată copile, să nu ucizi

când nimeni nu te vede și te întrebă
le spui că ești bine că zbori
că fluturii au cub la tine
de un secol la subsuori
și când le spui că e frumos și bine
la tine în viață în suflet în interior
nu-i așa că abia îți mai ții plânsul
și glasul îți e aproape stins?
de fericire spui și închizi

nu-i așa că nimănuți nu-i pasă de tine
nici nu mai știi de e bine sau rău
ce sens mai are viață când
până și un câine e mai fericit

unde ești tu până mai ieri suflet pereche?
o biată pală de vânt te-a smuls
și nici măcar nu plouă să spele noroiul
și zgura și ura ce m-a cuprins
bratele îmi sunt
ca două instrumente defecte
ce își caută bâjbâind sufletul pierdut
sufletul meu nepereche
doar trist acum doar trist dar viu

se pare că am fost deja judecat
și astă mă doare ca dracu
nu-i așa că nimănuți nu-i pasă de noi
cei rătăciți pe drumuri
doar livada de pruni se mai vede
și din ea se aude
plânsul cucului nebun

de-ai fi văzut cum urcau fântâniile în ceruri
în cercuri din ce în ce mai mici
la olaltă cu sufletele pietrelor
înghetează albastru în ochi
în anotimpuri secrete lumi de apoi
și noi ne loveam bezmetic, năuci
de zidul de intuneric al noptii

mi-am luat o cafea la barul din colț
amară
pe care am plătit-o
cu zile rămase din copilăriei
păstrate cu grija în mine
pentru ultimul drum

în fața mea se adunau tot felul de oameni și câini
oamenii scoteau din buzunare bănuți
și îi aruncau la picioarele mele
și cumva monedele dansau
se învârteau ca niște titirezi nebuni sfâr sfâr sfâr
alții aruncau cu firimituri și se adunau pe mine sute de vrăbii
cei mai încrâncenăți trăgeau cu prăștii în vrăbii
le luau de la picioarele mele și le răsuceau gâturile
le smulgeau capetele cu mișcări încete ca într-un ritual vicios
era sânge peste tot și fulgi căpătâni
se făcuse ditamai maldăru de moarte

oamenii se adunau din ce în ce mai mulți
și priveau cum crește muntele de carne
unii pariau alții se minunau de parcă se întâmpla
întâmplarea aceea divină a învierii lui Isus din morți
ca din senin au apărut și vânzătorii de vise
vânzătorii de semințe vânzătorii de praștii
ceva mai retras unul cu pielea învechită pe el
învârtea de zor o bilă
mai toți își puneau întrebarea că de ce tocmai eu
ce merit am de se strâng în jurul meu atâtă amar lumea
ei și și ce dacă se aruncă cu de toate în mine
poate merit
poate am făcut o faptă urâtă poate sunt om rău
un lotru poate am schinguit animale oameni
poate-i un emigrant ca ăia cu bombe spunea altcineva
du-te bă la Merkel s-a auzit un bărbat ceva mai răvășit
cățiva au râs zâhăit de parcă aş fi fost trimis la moarte
căt e de trist cătă stupoare ce spectacol grotesc fără cortină

așteptarea săngeră picături mari de vomă de nervi de ură
mă simțeam trădat un personaj tragic
ca și cum cineva undeva veghea
e drept cu lumina din ochi dată încet
s-a pogorât din cer un fulger turbat un blestem
toți am murit
am murit cu uimirea încremenită în ochi
parcă eram o urmă de vină
îmi tot venea să plâng să urlu la lumină
dar nu mai aveam nici ochi nici gură
stăteam stingher cu lacrimile în mâna
și mă pierdeam cu totul cu totul în țărâna
curând am să mă-ntorc și am să mă urc umil în lumânări
de acolo te voi îndruma și lumina copile

Psihoză 2

încă de la naștere în mine
viață și moartea erau amestecate teribil
după legea nescrisă legea nefirii
mai degrabă o ezitate ontică
iar fruntea îmi era frântă,
tăiată în felii subțiri și roșii

nici nu știi de ce dar
ceva s-a frânt în mine definitiv
ca și cum m-aș fi golit de viață brusc
și acum atârnăm nefiresc
agățat cumva de bucata mea de timp
ca o confuzie
o neființă rătăcită în chin
și moartea îmi mângâia tâmpla rănită de vânt

Eroii Primului Război Mondial din județul Ialomița

Consilier superior, **Raluca-Olacia VLĂDĂREANU**

Consilier asistent, **Daniela SAFCIU**

Serviciul Județean Ialomița al Arhivelor Naționale

Primul război mondial a reprezentat apogeul confruntării între marile puteri pentru dominația economică, politică și reîmpărțirea lumii pe sfere de influență, pe de o parte, iar pe de alta, un zburător profund asupra principelui Ferdinand.

Asasinarea arhiducelui Franz-Ferdinand, moștenitorul Coroanei habsburgice la Sarajevo la data de 15/28 iulie 1914 de către teroristul bosniac Gavrilo Princip, a accentuat contradicțiile dintre state și a reprezentat pretextul declanșării primei conflagrații mondiale.

La 15/28 iulie 1914 Autro-Ungaria a declarat război Serbiei urmând ca la 19 iulie/1 august 1914 Germania să declare război Rusiei, la 21 iulie/ 3 august, Franței, iar la 27 iulie/4 august Marea Britanie să declare război Germaniei.

Și astfel, noi și noi state au fost angrenate în acest "danț canibalistic, întocmai precum când călăul suie pe munte un șir de excuzașii legați cu funie de dânsul, un moment de amețeală al lui îi trage, unul după altul, pe toti în prăpastie"¹, după spusele lui Nicoale Iorga.

În aceste împrejurări, regele Carol a convocat Consiliul de coroană în data de 21 iulie/ 3 august 1914, la care au participat membrii guvernului (Ion I. C. Brătianu, Em. Costinescu, Al. Constantinescu, Em. Porumbaru, V.G. Morțun, Al. Radovici, dr. C. Angelescu, I. G. Duca), președintele Adunării Deputaților (M. Pherekyde), foștii prim-miniștri (Th. Rosetti, P. P. Carp), fruntașii partidelor de opoziție (Al. Marghiloman, I. Lahovari, I. C. Grădișteanu, Take Ionescu, C. Dissescu, C. Cantacuzino-Pașcanu). Deși era un organism prevăzut de Constituție, Consiliul de Coroană se înscria pe linia tradițiilor românești, ca în momente cruciale domnul să se consulte cu fruntașii politicii țării.

Carol a intrat în sala de muzică a castelului Peleș din Sinaia însoțit de principalele moștenitori Ferdinand, și fără nicio introducere a declarat: "Războiul general a izbucnit. Se dă marea luptă în care pentru o întreagă perioadă istorică se va stabili harta și soarta popoarelor. Desigur că în acest război vor fi învingători și învinși, dar e neîndoilenic că cei dinainte și irevocabil meniți să fie învinși vor fi neutrii. Așa fiind, după matură chibzuință, convingerea mea adâncă e că datoria României e să execute tratatele ce o leagă de Tripla alianță."²

Pentru a fi mai convingător, Carol „a scos dintr-o casetă de fier tratatul încheiat de el și contrasemnat de Ion Brătianu tatăl, în 1883, reînnoit sub guvernele Catargiu, Sturdza și Maiorescu, a căror iscălitură o purta. Nimeni altul din bărbații noștri politici, care se perindaseră la cârma statului, nu văzuse misterios document"³. Carol considera o chestiune de demnitate ca România să-și respecte iscălitura.

Însă cei prezenți s-au pronunțat pentru neutralitate, arătând că tratatul semnat în 1883 avea în vedere situația în care Autro-Ungaria ar fi fost atacată, or, în realitate, aceasta atacase Serbia, astfel încât România nu era obligată să intervină.

Între 1914-1916 țara noastră a fost neutră față de conflictul mondial. Într-un climat politic foarte agitat, în care actorii politici propuneau diferite soluții, iar diplomații Puterilor Centrale și Antantei se străduiau să obțină colaborarea militară a României, primul ministru Ion I. C. Brătianu a manifestat o deosebită responsabilitate față de destinele țării. În negocierile secrete cu Antanta, ce promitea sprijinirea luptei pentru desăvârșirea unității naționale, Ion I. C. Brătianu a dorit să obțină toate garanțiile pentru existența de sine stătătoare a țării. Pregătindu-se permanent de intrarea în război, el a amânat cât mai mult acest moment pentru a obține un succes militar.

La 27 septembrie/10 octombrie 1914, a decedat regele Carol I. La data de 28 septembrie/11 octombrie 1914 în fața Mitropolitului, membrilor guvernului, membrilor Familiei regale a primit jurământul, regele Ferdinand I. Aceasta se plasase pe poziții antonofile fiind influențat în acest sens și de soția, regina Maria. În septembrie 1914 au fost încheiate convenții între România și Rusia, în care, în schimbul unei neutralități binevoitoare, Rusia recunoștea drepturile României asupra Transilvaniei și a Bucovinei. România cerea garanția Marii Britanii, Franței, Rusiei și Italiei asupra integrității sale teritoriale, participarea sa la conferința de pace cu drepturi egale, independența de comandament

militar și primirea necesarului de muniții și arme⁴.

În această perioadă situația României s-a înrăutățit, mai întâi, prin închiderea strămtorilor Dardane și Bosfor, apoi, prin lupta taberelor beligerante pentru rezervele petroliifere și producția de cereale a țării. În vederea înzestrării armatei cu armament, Antanta a acordat unele credite pe perioada neutralității, care s-au dovedit a fi insuficiente, făcându-se comenzi de armament în străinătate și s-au întreprins și unele rechiziții ce s-au răsfrânt asupra populației.

La 4/17 august 1916, regele Ferdinand se hotărâște să susțină acțiunea diplomatică a lui Ion I. C. Brătianu și aprobă semnarea tratatului de alianță cu puterile Antantei (Franța, Marea Britanie, Rusia și Italia), care îi recunoșteau României dreptul legitim de a anexa teritoriile din Austro-Ungaria locuite de români (Transilvania, Banatul și Bucovina), România se obliga să atace în schimb Austro-Ungaria.

Consiliul de coroană convocat la 14/27 august 1916 a constituit doar o formalitate constituțională menită să consfințească o decizie deja luată. În deschiderea ședinței regele Ferdinand a ținut să precizeze că i-a convocat pe mai marii țări nu pentru ale cere sfatul, ci pentru a le cere sprijinul.

În seara aceleiași zile de 14 august 1916, România a declarat război Austro-Ungariei. A doua zi dimineață a fost răspândită proclamația adresată țării de Regele Ferdinand I.

După câteva victorii pe frontul din Transilvania (ocupă Brașovul, curbura Carpaților dar se opresc la Sibiu lăsat inexplicabil neocupat), armata română, luptând pe două fronturi, a trebuit să se retragă în Moldova. A fost pierdută Dobrogea, grânărul Bărăganului și terenurile petroliifere, parțial au căzut pradă inamicului. La sfârșitul lunii noiembrie, mai precis la 23 noiembrie/1-3 decembrie 1916, capitala este ocupată, curtea regală, guvernul și toate oficialitățile se stabilesc în Moldova, la Iași. A urmat o perioadă grea pentru întregul popor, inclusiv pentru familia regală. În teritoriul ocupat, autoritățile germane susțineau că, oficial, Regatul României nu mai există. Au interzis de altfel ca regele să fie pomenit în biserici și chiar să i se pronunțe numele. Unii oameni politici români rămași la București se pronunțau pentru înlăturarea Regelui Ferdinand I.

Regele a suportat cu stoicism aceste vicisitudini, exprimându-și hotărârea de a rămâne până la capăt de popor și armata sa. Attitudinea sa, făgăduielile onorate privind reforma agrară și votul universal au contribuit la refacerea moralului armatei române.

Luptele purtate cu stoicism de armata română, cu precădere cele din vara anului 1917 de la Mărăști, Mărășești și Oituz încheiate cu victorii marcante de către ostașii noștri au făcut posibilă înfăptuirea României Mari și să împiedice realizarea planului Puterilor Centrale de a ocupa România.

În ordinul de zi către ostași Ferdinand I le spunea la 12/25 august 1917: „Cu piepturile voastre ați ridicat un zid

mai tare decât granitul (...) Cu mândrie mă uit la voi și vă aduc mulțumirile mele călduroase și recunoștința mea ofițerilor și trupei care v-ați purtat atât de bravi. Onoare acelora care și-au lăsat viața pentru apărarea patriei lor!”⁵.

La finalul războiului prețul plătit pentru primirea Transilvaniei, Bucovinei și Banatului a fost de aproximativ 1.000.000 de români morți, răniți și dispăruți.

În semn de respect și mulțumire pentru lupta în războiul pentru reîntregirea neamului eroii au fost decorați. Cea mai importantă distincție ce se putea oferi pentru fapte de eroism era *Ordinul militar de război „Mihai Viteazu”* instituit de regele Ferdinand prin decretul nr. 2968 din septembrie 1916. Ordinul era organizat pe trei clase, însemnul era compus dintr-o cruce emailată albastră, având pe avers cifra încoronată a regelui Ferdinand, iar pe revers anul constituirii ordinului anume 1916.

Prin acest ordin erau răsplătiți ofițerii care luptau în linia I⁶.

Decretul nr. 2968 din septembrie 1916 mai prevedea recunoașterea gradelor inferioare prin *Medalia „Virtutea militară de război”* iar pentru fapte de arme meritiori se acorda *Medalia „Bărbătie și Credință”*. Prestigiul era sporit dacă aceste medalii aveau panglica medaliei „Virtutea Militară”.

Arhivele ialomițene păstrează mărturii cu privire la eroii ialomițeni decorați cu „Medalia Bărbătie și Credință cu spade de război” dintre acești menționăm: Marcu Dumitru, Barbu V. Turcu, Rusen Ionescu, Mihail Ganea, Gheorghe Nistor, Visan Pantă, Petre C. Nedelcu, Coman S. Nicolae, Zaharia T. Ion, Mărină T. Radu, Trifan Vlase, Stan Haralambie, Vintilă Z. Ion⁷.

Pentru personalul medical și sanitar care contribuia la îngrijirea răniților pe timp de război în 1917 a fost instituit ordinul „Crucea Regina Maria” denumire aparțină în semn de respect față de Regina Maria, personalitate implicată în acțiuni de binefacere pentru răniții de război, a văduvelor celor căzuți și bolnavilor din timpul epidemiei de tifos. Însemnul acestui ordin se compunea dintr-o cruce gamată având în centru crucea încoronată a reginei, pe avers, iar, pe revers, milesimul 1917 și panglica portocalie. La fel ca și *Ordinul „Mihai Viteazul”*, *Ordinul „Crucea Regina Maria”* avea trei clase, cel pentru clasa I era emailat alb, pe avers, o cruce roșie, iar pe revers cifra reginei Maria.

Ordinele „Steaua României” și „Coroana României” cu spade au fost conferite tuturor ofițerilor Armatei Române activi sau în rezervă, participanți la luptele din 1916-1918. Un număr de 314 ofițeri români au primit *Ordinul „Mihai Viteazul”*, ordin ce a fost acordat unui număr restrâns de ofițeri români, ce a devenit un adevarat simbol al eroismului și cea mai de seamă decorație⁸.

Prin decretul regal publicat în Monitorul Oficial nr. 10 din 1918 a fost instituit „Semnul invalidilor de război”, ce a fost conferit tuturor soldaților participanți la război care au suferit în urma luptelor răni, schinjuri, amputări etc. Însemnul acestui ordin se compunea dintr-o insignă rotundă, formată dintr-o panglică pe care s-a aplicat o ghindă de bronz.

În ianuarie 1918, regele Ferdinand conferă ofițerilor și gradelor inferioare printr-un *Decret „Purtarea însemnelor decorațiilor străine”*: *Ordinul „Legiunea de Onoare”* în gradul de cavaler, „Crucea de război”, *Ordinul „Coroana Italiei”*, *Medalia „Pentru sărăguină”*⁹.

Este de precizat faptul că tuturor participanților la război li s-a conferit „Crucea Comemorativă a Războiului 1916-1918”. Aceasta a fost instituită de regele Ferdinand I prin Decretul regal nr. 1744 din 8 iunie 1918¹⁰.

De asemenea, arhivele ialomițene păstrează mărturii ale eroilor care și-au dat viața pentru reîntregirea neamului românesc. Dintre reprezentanții de seamă al județului Ialomița decorați cu „Crucea Comemorativă a războiului 1916-1918 cu baretele Dobrogea - București” la data de 20 februarie 1920, pentru care există mărturii scrise, a fost soldatul Petrache Nicolae din Regimentul 63¹¹. Un alt reprezentant de seamă a fost locotenent colonelul Ion Popescu ce a deținut funcția de Ajutor de comandant al Regimentului 79 Infanterie din Slobozia și comandant al Bateriei 1 din același Regiment, acesta a murit pe câmpul de luptă de la Turtucaia, la 23 august 1916¹².

¹ Ioan Scutur, *Regele Ferdinand*, Editura Garamond, București, p. 16..

² I.G. Duca, 3 august 1914. *Consiliul de coroană de la Sinaia*, în "Magazin Istoric" nr. 1/1976, p. 34/44.

³ Ioan Scutur, *op.cit.*, p. 18.

⁴ Mihai Bărbulescu, Dennis Deletant, *Istoria României*, edit. Corint, București, 2014, pp. 341-343.

⁵ Ioan Scutur, *op. cit.*, p. 43.

⁶ Catone Ștefan, Șerbănescu Neculai, Bedivon Dumitrașcu, *România. Decorații, 1859-1991*, București, 1992, p.17.

⁷ Serviciul Județean Ialomița al Arhivelor Naționale, fond *Primăria orașului Slobozia*, dosar nr. 563/1940, f. 58-59.

⁸ <http://decoratii.cimec.ro/index.php/scurt-istoric-al-decoratiilor-in-romania/>

⁹ Monitorul Oficial al României nr. 9 din 11(24) aprilie 1918, pp. 105-107.

¹⁰ cannord.presidency.ro/Istoric.htm

¹¹ Serviciul Județean Ialomița al Arhivelor Naționale, *Colecția „Nicolae Petrache”*, dosar nr. 3/1904.

¹² <http://vacanta.infoturism.ro/impresii/monumentul-eroilor-slobozia/2196>

Numerose localități ialomițene au pierdut un număr impresionant de eroi, din documentele păstrate de arhivele ialomițene reieșind un număr de aproximativ 1700 soldați, pe câmpurile de luptă de la: Jiu (Ardeal), Topraisar (Constanța), Negrești (Vaslui), Bălți (Basarabia), Dumesti-Hoisești (Iași), Epurești (Vlașca), Tăușalui (Asia Mică), Starazagora (Bulgaria), Betleni (Ardeal), Ungureni-Tecuci, Rădulești (Vlașca), Panciu (Putna), Poenile Popii (Putna), Pufești (Putna), Ivesti (Tecuci), Răcăciuni – Bacău, Ruginoasa, Turtucaia, Dobrogea, Orhei, Nămoloasa-Putna, Chilia Nouă-Ismail, Troianți (Bulgaria), Milcov-Bulgaria, Mărăști, Mărășești, Oituz.

Numești eroi ialomițeni au făcut parte din regimenter precum: Regimentul 76 „Vasile Lupu” Infanterie, Regimentul 75 Infanterie, Regimentul 3 Artilerie, Regimentul 3 Artilerie grea, Regimentul 9 Artilerie, Regimentul 73/78 Infanterie, Regimentul 3 Vâنători, Regimentul 2 Grăniceri, Regimentul 3 Grăniceri, Regimentul 32 Infanterie, Regimentul 80 Infanterie, Regimentul 36 Infanterie, Regimentul 7 Artilerie, Batalionul 8 Vânători, Regimentul 10 Roșiori, Regimentul 6 Infanterie, Regimentul 5 Pioneri, Regimentul 3 Artilerie, Regimentul 20 Infanterie¹³.

Din orașul Slobozia, au căzut pe câmpul de luptă un număr de peste 250 eroi în războiul pentru reîntregirea neamului, printre care enumerăm: Popescu Ioan, Dr. G. Sculi, Ionescu Cristache, Brătianu Constantin, Marin Bucur, Tănase Gheorghe, Stiuca Alexandru, Heraru Toma, Veinea Bucur, Alexe Mihalache, Gheorghe N. Radu, Volbea Toma, Alexe Mihalache, Gheorghe N. Radu, Savu Ion, Moroianu Gheorghe, Bucur Udrea, Toma Barbu, Udrea Răducanu, Stere Constantin, Vasile Gheorghe, Troacă M. Stefan, Nicolae Ilie, Gheorghiu Florian, Nicolae C. Iancu, Nițu Dobrin, Gheorghe Marinache, Petre Niță, David B. Stefan, David Chirea, Nițu Vasile, Iordan Vasile, Radu Stelian, Stanciu Petre, Gheorghe Alexandru, Ganea Petre, Nicolae Ilie, Neagu Zaharia, Nedelcu Dumitru, Dinu Stelian, Apostol Dumitru, Stanciu Stan, Dinescu Panait, Gheorghe Constantin, Petcu Nicolae, Nicolae Toma, Ion Dumitru, Anghel Gheorghe, Constantinescu Stelian, Feraru Constantin, Zăinescu G. Stan, Mincu Gheorghe, Borcea Barbu, Nițu Gheorghe, Matac Marin, Brânzaru Tudor, Ion Gheorghe, Gheorghe Toma, Petruș Ion, Apostol Neagu, Nicolaev Ion, Oprea Marinache, Ghiță Nicolae, Istrate Radu, Toma Ion, Tănase Ion, Tudor Pavel Tudor, Ciocănești Apostol, Matei Gheorghe, Vasile Dinescu, Ghiță Iordache, Marin Constantin, Cosac Gheorghe, Stezărescu Nicolae, Istrate Manea, Priescu Ilie, Nicolae Nicole Istrate, Culea Ion, Stan Mihai, Ilie Traian, Nițu Voicilă, Fană Dumitru, Vlad Tudor, Tache Tache, Petre Ilie, Zaharia Stan, Panait G. Negoiță, Manoil Haralamb, Ghiță Stefan, Ion Mihail, Ilie Dincă, Ion Constantin, Nicolae Ion, Vasile Alexandru, Matacu Tache, Petre Zamfir, Grigore State, Bică Ion, Bucur Ion, Andrei M. Axinte, Enache Marinache, Radu Vasile, Pandeleșcu Ion, Botea Stefan, Stefan Gheorghe, Iancu Dumitru, Zaharia Stanciu, Merișanu Sandu, Ghica Dumitru, Alexe Bratu, Tudorache Radu, Căpricuru Constantin, Barbu Zamfirache, Ilie Gheorghe, Nicolae Grigore, Marinescu Aurel, Răducanu Alexandru, Iordan Ghiță, Munteanu P. Ion, Trandaburu Ion, Hoinaru Tache, Popa Vasile, Barbu Ene Ion, Udrea Gheorghe, Mladinovici Ion, Ion Petre, Berteau Oprea, Ioniță Gheorghe, Stefan Panait, Cristu Florian, Petre Gheorghe, Radu Gheorghe, Constantin Oprea, Marin Enache, Zamfir Mușat, Boghiu Vasile, Gasperaz Alexandru, Dobrominovici Ion, Marinescu Aurel, Mușat Gheorghe, Mirea Radu, Stănescu Spirea, Nicolescu Mihalache, Ilie Traian, Gheorghe Radu Ion, Matache Constantin, Grădișteanu Gheorghe, Tuțuianu Gheorghe, Ion V. Zaharia, Bordeiu Ioan, Munteanu Răducanu, Maer Iordache Toader, Zezeanu Gheorghe, Stan Stefan, Coleș Gheorghe, Nicu Dumitru, Constantin Ion, Constantin Răducanu, Stefan Gheorghe, Șișu Nicolae, Matache Stefan, Buzoianu Stefan, Răducanu Scarlat, Cernat Ilie, Vasile Stefan, Stefan Marin, Nicolae Gheorghe, Crețu Ghiță, Ilie Stoica, Niță Ion, Ardeleanu Moise, Mihaiu Ion, Istrate Gheorghe, Mihaiu Frăsin, Busuioac Vasile, Manolache Petre, Ion Vintilă, Stroe Stefan, Petre N. Șerban, Manolache Bucur etc.

În Orașul Urziceni au pierit pentru reîntregirea neamului aproximativ 100 eroi, printre care enumerăm: Mărășeanu Ion, Giurescu Ion, Furnică Nicole, Constantinescu L. Teodor, Rădulescu N. Gheorghe, Macaron Anton, Păjolescu Mihail, Teofil Vintilă, Tașcu Constantin, Constantinescu N. Ioan, Eremia Ghiță, Popovici Gheorghe, Stoianovici Gheorghe, Popescu Nicolae, Vaihemer Oscar, Georgescu T. Manciu, Marcus Mișu, Stoianovici Calinache, Rădulescu M. Marin, Ligă Ilie, Ligă Iancu, Stefanescu Stelian, Stoicescu Constantin, Dumitrescu Gheorghe, Nicolescu Constantin, Lambru M.

Ioan, Ion Toma, Cojocaru Gheorghe, Tănase C. Tănase, Dina Anghel, Tuțuianu Ioan, Stefan Dumitru, Oprea Ene, Păun Ion, Vlad Ion, Bardaș Mihail, Nicolae Ilie, Ionescu G. Ioan, Ghiță Gheorghe, Mihăilescu S. Constantin, Lepădatu Efemie, Muscalu Stefan, Borcea Stefan, Popescu I. Ioan, Marin Stanciu, Gerea Lambru, Hrean Stefan, Stanciu Vasile, Simion Constantin, Munteanu Constantin, Marin Nicolae, Cojocaru V. Stefan, Baciu Gheorghe, Roman Constantin, Dumitru Constantin, Dumitru Tudor, Pastramă Alexandru, Cristea Mihai, Stefan Petre, Feraru Ion, Năstase Ilie, Crăciun Irimia, Marin Dumitru, Mitu Gheorghe, Ion Florian, Ion Ion, Olmazu Virgil, Teleanu Ion, Matei Grigore, Bardaș Anghel, Constantin Ion, Ion Stefan, Mihai Costache, Aldea Ion, Samoilă Ion, Ene Tache, Matei Badea, Nae Ion, Molea Mihail, Moise Ion, Roman Ilie, Roman Radu, Mocanu Apostol, Popescu Jean, Gheorghe Nicolae, Tudor Cristian, Tudor Ion, Sterea Dumitrache, Botezatu Petre, Tonef Stefan, Precup Gheorghe, Crețu Matei, Gheorghita Radu, Răducanu Grigore, Nicolae Ilie, Nicolae Stan, Samoilescu Gheorghe¹⁴.

Orașul Tăndărei aproxiat 111 eroi: Ioan G. Toma, Reanu Gheorghe, Zaharia Gheorghe, Gheorghe Filipescu, Radu Nicolae, Ioan Dragu, Marin Sterea, Miu Dinu, Șerban Constantin, Cristea Gheorghe, Ciocăncă Nicolae, Tătăreanu Chirita, Bănică Stancu, Anghel Vasile, Pantilie Ioan, Rusenescu Radu, Bălan Gheorghe, Hagianu G. Dumitru, Ioan Dinu Cioară, Oprea Șerban, Negrea Filipache, Mihalache Stan, Ghinea Vasile, Decu Costea, Decu Gheorghe, Mocanu Marin, Zamfirache Dumitru, Georghescu Vasile, Cazacu N. Filip, Bucur Rusen, Sasu Constantin, Dumitru Nicolae, Ghica Răducan, Paraschiv Ioan, Mușat Naie, Oprea Dinu, Bobocel Dinu, Mușat Gheorghe, Badea Radu, Vlăduceanu Ion, Tastaman Crăciun, Vasile Dinu, Decu Gheorghe, Istrate Costea, Sârbi Tudor, Nedelcu Tudor, Moise Gheorghe, Petrace Dumitru, Cristea Radu, Pandrea Spiru, Anghel Cristea, Stan Anton, Nițu Barbu, Cobzaru Gheorghe, Constandache Ioan, Dumitriu Zaharia, Sandu Moise, Ionescu Stan, Nedelcu Ioan, Marin Ioniță etc...

Comuna Amara, aproxiat 40 eroi: Uceari V. Costea, Chivu Neculai, Toader M. Costache, Agapie L. Lazăr, Cosma C. Oprea, Mihalcea St. Cristea, Popa Dumitru, Munteanu Gh. Stefan, Mihai Bucur, Chidu Neculai, Strejea Ghiță, Munteanu I. Dumitru, Petre V. Ion, Ion D. Gheorghe, Nițu D. Tudor, Nemeș Dumitru, Chirita M. Dumitru, Roibu Gh. Constantin, Dragomir Gh. Neculai, Zeca Neculai, Băicoianu Gheorghe, Andrei R. Constantin, Ion Iordache, Enache Voicu, Anghel I. Ion, Iov I. Gheorghe, Manole St. Ion etc.

Comuna Căzănești, aproxiat 60 eroi: Ion Barbu, Udrea Tudor, Danea Stefan, Fraitag Alexandru, Ion Păun, Neculai Alexandru, Radu Constantin, Vișan Dobre, Andrei Matei, Banu Mircea, Cantor Gh., Cristea Ion, Chiper Radu, Chirita Ion, Constantin Gavrilă, Dan Ion, Dinu Dobre, Enache Dumitru, Ignat Mihai, Ionel Mircea, Ion Stan, Ion A. Năstase, Ioniță Drăgan, Manolache Radu, Mihai Neculai, Moiceanu Neculai, Moiceanu Părvu, Munteanu Augustin, Neagu Vasile, Radu Ion, Stanciu Constantin, Udrea Panait, Udrea Ion, Radu F. Mihai, Dumitrache Constantin, Mănăse Frățilă¹⁵ etc.

Alte localități ialomițene ce au pierdut eroi în războiul pentru reîntregirea neamului românesc:

Comuna Albești – aproxiat 36 eroi: Gheorghe D. Costache, Popescu I. Cristea, Băetu Marin, Lungu Dinu, Iordache Stan, Păun Dumitru, Radu Panait, Iosif Niță, Bădic Banu, Niță Voicu, Șerban Ion, Nicolae Florea, Brezeanu Gheorghe, Moroianu Stan, Hangan Gheorghe, Albu Stoian, Cercel Ion, Filip Nedelcu, Moise Neculai, Neculai Gheorghe, Aron Ivan, Cristescu D. Constantin, Giurcă R. Tudor, Ion Tudor, Andrei Constantin, Badea Stan, Lester Ion, Ișvan Dumitru etc.

Comuna Andrașești – aproxiat 20 eroi: Stroescu T. Emilian, Stroescu T. Virgiliu, Radu S. Marin, Căpătană Alexandru, Ion Stelian, Radu Ioniță, Stanciu Sterie, Ghibaldan Ion, Buduruș Dumitru, Burlacu Ion, Alexe Nicolae, Papacioc Ion, Mitu Tudor, Stefan Ion etc.

Comuna Bărcănești – aproxiat 70 eroi: Petrace Stan, Stoica Ghiță, Mușat Mihai, Radu Barbu, Gheorghe Vasile, Bratu Tache, Stanciu Radu, Ioniță Dumitru, Herea Petre, Niculai Ion, Ghinea Moise, Pană Ion, Mihai Răducanu, Neagu Constantin, Teodorescu Constantin, Sincă Dumitru, Petre Marinache, Pană Grigore, Duică Vasile, Matache Ion, Matache Gheorghe, Nițu Vasile, Daroi Radu, Răduță Dumitru, Frățilă Ion, Șerban Toma, Mihaiu Nicolae, Șerban Stefan, Ioniță Constantin, Gurău Voicu, Neagu Gheorghe etc.

Comuna Borănești – aproxiat 70 eroi: Ion Gh. Dumitrescu, Paul St. Tănasecu, Stănescu Dumitru, Niță

Panait, Gh. Mihalache Angelescu, Nicolae Alexandru, Aldea Iordache, Apostolache Dinu Alexandru, Baciu Gheorghe, Coman Dumitru, Dulgheru Tudor, Dorobanțu Iorgu, Dumitru Petre, Doloneanu Ion, Ene Gheorghe, Fieraru Răducanu, Grigore Iacob, Ispas Alexandru, Iliescu Alexandru, Ion Nicolae, Ilie Alexandru, Ioniță Tănase etc.

În Comuna Brătianu au pierit pentru reîntregirea neamului aproxiat 115 eroi: Victor T. Proca, Iogene Soceanu, Toader Popescu, Vișan Ion, Ion Ciobotaru, Gheorghe G. Costea, Bălan Gheorghe, Moldoveanu Dumitru, Tată Nicolae, Gheorghe Vasile, Constantin S. Lazăr, Anghel Crăciun, Ion Drăgnescu, Avram Drăgan, Marius Luca, Gheorghe Căprăroiu, Enache Căprăroiu, Rădu Căluț, Vasile Vasile, Nicolae Bărăgan, Gheorghe Bărăgan, Alexandru Grozavu, Marin Stamate, Albu Turcu, Anghel Păcală, Stan Tătaru, Stoica Ion, Ghiță R. Părvu, Dumitru A. Toma, Vasile Căluț, Nicolae Rădăcină, Neagu Moroianu, Ion Gh. Stirbei, Toader Căpătană, Ion Enache, Stefan Părlea, Constantin Bobeanu, Gh. N. Simion, Ghiță G. Părvu, Ion R. Panait, Dumitru Niță, Părvu Neagu, Ion T. Spănu¹⁶ etc.

Comuna Ceacu – aproxiat 85 eroi: Anghel Deliu, Anghel Zaharia, Alexandru M. Ioan, Anghel Ignat Petre, Anghel D. Manea, Anghel Gheorghe, Cristea Ion Stane, Dumitru Andronescu, Dumitru V. Ciobănescu, Deacu N. Ganea, Drăgan P. Mirea, Eftenie R. Purcărea, Florea V. Burlacu, Gheorghe Al. Ceacu, Gheorghe N. Zincă, Gheorghe D. Manea etc.

Comuna Cegani – aproxiat 55 eroi: Văcălău Ghiță, Chivu Nicolae, Radu Sava, Caman Ion, Mazălu Dumitru, Ciocă Mihalache, Mărășu Dinu, Iarcă Mihăită, Preda Ion, Gheorghe Gheorghe, Bobocel Gheorghe, Nedelcu Răducan, Dicianu Gheorghe, Stoian Năstase, Sasu Panait, Bărbieru Dumitru, Oprea Ioniță, Dragomir Vasile, Berehaiu Chiru, Guțulescu Gheorghe, Tuțuianu Petrace, Radu Tudor, Văcălău Tanase, Mazălu Ion etc.

Comuna Chioara – aproxiat 70 eroi: Irimia I. Vasile, Cristian Dumitru, Mitrea Cristache, Munteanu Grigore, Stoica Ion, Alexandru Constantin, Avram Nicolae, Buzatu Alecu, Bucur Gheorghe, Borcan Ion, Barbu Zaharia, Călin Paraschiv, Cristea Gheorghe, Cristian Ion, Crăciun Tudor, Calu Vasile, Cărneci Gheorghe, David Ion, Dicianu Stoica, Dima Răducan, Dumiru Ene, Ene Tudorache, Ene Dobre, Ene Ion, Ene Crăciun, Florea Ștefan, Ion Nicolae, Mitrea Vasile, Mogâldea Gheorghe, Mihaiu Ion, Moise Gheorghe, Neagu Vasile, Neață Constantin, Niță Marin, Nicolău Tănase, Panait Tache, Petcu N. Nicolae, Porumb Ion, Popa Stan, Rădulescu Cristache, Radu Zainea etc.

Comuna Colelia – aproxiat 80 eroi: Dumitru I. Dumitru, Ion Drăghicescu, Grigore Tănase Cardea, Stan Dragomir Ion, Vasile M. Lefter, Răducanu St. Popescu, Ion Dragomir Stan, Gheorghe Aldea Alexe, Alexandru Dobre Bucur, Costea Trică Bucur, Trifan Balaban, Grigore T. Constantin, Ioniță Nistor Constantin, Dumitru T. Constantin, Irimia I. Cotleanu, Chiriac I. Crunteanu, Dumitru Toma Dinu, Marin Ion Gh. Dinu, Oprea Nae Duțu, Vasile Ghiță Dinu, Voicu Apostol Dobromiei, Moise Enache Petrace, Mitică Stan Ene, Răducanu N. Grigore, Gheorghe Gh. Grigore, Costică Gheorghiu, Grigore Ștefan Gh., Dumitru Ivan Gh. Nuțu, Petre Gavril Gh., Alexandru Șerban Gheorghe, Neculai Gh. Petre, Ion Dumitru Gheorghe, Vasile Gh. Meica, Oprea Ion Dragomir, Ștefan Barbu Ispas, Petre Coman Ilie, Stan Dragomir Ion, Neagu St. Bălășoiu, Neculai Ion V. Radu, Radu Ion Manca, Niță Alexandru, Neculai I. I. Marin, Matei I. Mirca, Stroe Ilie Neagu, Teohari Toma Niță, Neculai Ivan Gh. Nuțu, Ilie Gh. Preda, Tudor Bucur Petcu, Ghiță Anghel Preda, Marin Șerban Preda, Ion Marinache Petrace, Gheorghe Barbu Petre, Neculai Stanciu Gh., Ion N. Sprâncenă, Iancu D. Sandu, Gheorghe Vizercaun, Luca Șerban, Costică Dumitrescu, Petre Vasile Șerban, Drăghici I. Stan, Ispas Vasile Stan, Alexandru Vasile Stan, Alecsandru I. Turcu, Drăghici Vasile, Mandache Ion Vlad, Vasile Barbu etc.

Comuna Cuza-Vodă – aproxiat 85 eroi: Iosif Sofonea, Dumitru Anghel, Traian Popa, Vasile Oana, Ion Grigore, Nicolae Moise, Anghel Ignat, Bratosin Martac, Vasile Chirea, Dumitru Vișan, Dumitru Radu, Drăgan Ruse, Gheorghe Duru, Ion Costache, Gheorghe Duru, Gheorghe Zincă, Ivanciu Ganea, Ilie Rădan, Marin Moise, Radu Stan, Stanciu Chirea, Stoica Istrate, Vasile Fasole, Vasile Stroe, Ion Aron, Dănilă Naghen, Andrei Gheorghe, Chiriac Niță, Dinu Boboacă, Dumitru Piciu, Fota Ion, Ion Tudorache, Ilie Iancu, Ion Voineea, Iosif Popa, Ion Stroe, Lascăr Duțu, Marin Vlăscanu etc.

Comuna Dragoș-Vodă - aproxiat 105 eroi: Popescu Cristea, Albu Dumitru, Voinicu Tudor, Mihai Ion, Iosif Vasile, Zaman Nicolae, Dragomir Dumitru, Voineea Ion, Moraru Gheorghe, Dragomir Tudorache, Podeanu Alexandru, Dragomir Grigore, Roșu Ion, Badea Lazăr,

¹³ Serviciul Județean Ialomița al Arhivelor Naționale, fond Revizoratul Școlar Ialomița, dosar nr. 290/1932, f. 129-131.

¹⁴ Serviciul Județean Ialomița al Arhivelor Naționale, fond Revizoratul Școlar Ialomița, dosar nr. 288/1932, f. 178-179.

¹⁵ Serviciul Județean Ialomița al Arhivelor Naționale, *idem*, f.59-61.

¹⁶ Serviciul Județean Ialomița al Arhivelor Naționale, *idem*, f. 31-32.

Sârbu Ion, Ioniță Mihail, Moldoveanu Tudor, Mireț Ion, Gheorghe Grigore, Nicolae Nicolae, Păun Ilie, Mirea Bucur, Crăciun Stoe, Prahoweanu Teodor, Stroe Ion, Nicolae Tudor, Colțea Ion, Mituleț Ion, Irimia Nicolae, Jugureanu Ion, Tudose Ion, Alexandru Vasile, David Coman, Dorobanțu Vasile, Mirea Ion, Ioniță Constantin, Popa Grigore, Nițoi Dumitru, Iacob Vasile, Bundă Ion, Lupa Ene, Zădărnicianu Radu, Maherea Gheorghe, Vasile Șerban, Dodan Paraschiv, Stroe Gh. Vasile, Aldea Vasile, Crăciun Grigore, Anghel Gheorghe, Neagu Anastase, Colțea Ion, Toader Neculai, Bălteanu Neculai, Bucur Nae, Berbec Gheorghe, Costache Zamfir, Dumitru Gheorghe, Stan Vasile, Dumitru Ion, Ganea Stoica, Gheorghe Petre, Ion Stan, Ion Nicolae, Stanciu Ion, Marcu Alexandru, Podeanu Ion, Toma Gheorghe, Vasilescu Gheorghe, Iacob Ion, Măcinic Florea, Mirea Tudor, Monacu Niculae, Șerban Tudor, Tudorache Constantin, Dodan Ion, Vlad Gheorghe, Țepurea Petre, Ion Niță, Trifu Nae, Dobre Ion, Grigore Păun, Lipan Măndel, Moldoveanu Constantin, Olteanu Ion, Manta Tudor, Vasile Petre, Ciuraru Traian, Neculai Ilie, Alexe Alexandru, Stoica Tudor, Voinea Ștefan, Drăghici Gheorghe, Dumitru Anghel, Anton Buzoianu, Lopotaru Mihai, Ioniță Toma, Nicolae Andrei Șerban Dumitru etc.

Comuna Făcăeni-Găița – aproximativ 25 eroi: Ene Gheorghe, Vlad Gheorghe, Pălici Boidea, Codirleanu Stoica, Nicolae Alexandru, Pălici Radu, Neuci Dumitache, Șeitan Ioan, Nedelcu Ioniță, Ursea Ion, Chirică Dumitru, Codirleanu Stan, Florea Chivu, Poilici Marin, Ștefan Mihalache, Vasile Nicolae, Ștafan Stancu, Voicilă Z. Ion, Neagu Dumitache, etc.¹⁷

Comuna Grindași – aproximativ 30 eroi: Ioniță Călin, Păduraru Dumitru, Stoica Grigore, Răducan Dragomir, Gheorghe Stan, Ispas Stan, Niță Petre, Gheorghe Tudor, Ristache Gheorghe, Dan Răducan, Daniil Gheorghe, Istrate Stan, Pătrașcu Nicolae, Drăghici Ilie, Ivan Nicolae, Slobozeanu Stan, Constantin Petre, Păduraru I. Toma, Gheorghe Radu, Dragomir Petre etc.

Comuna Gura Ialomiței - aproximativ 50 eroi: George I. Nicolescu, Dumitru V. Mardale, Filip S. Vizireanu, Vasile T. Negre, Vișan V. Matroie, Panait D. Atanasiu, Andrei D. Atanasiu, Nedelcu Moise, Nicolae Preda, Dumitru B. Berbec, Ștefan G. Malancă, Tudor I. Custură, Dumitru I. Lupașcu, Ghiță N. Radu, Dumitru V. Constantin, Dragu V. Constantin, Nicolae B. Andronache, Tudor N. Bondoc, Nicolae G. Malancă, Tudor S. Grecu, Ion S. Grecu, Constantin Ivan Iancu, Neagu Ivan Iancu, Iancu G. Stoica, Dumitru I. Bicu, Bucur T. Dragomir, Constantin Pană, Vintilă N. Tănase, Dobre Ștefănescu, Neagu Lupașeu, Nicolae T. Dima Grigore Stănescu, Tănase T. Burlacu, Costache Lefter, Preda Florea, Nicolae R. Diță, Oprea T. Burlacu, Nicolae Bundă, Ion C. Paraschiv etc.¹⁸.

Comuna Iazu - aproximativ 60 eroi: Cristache Ionescu, Victor Proca, Dumitru C. Barbu, Florea Z. Matache, Stan Grigorescu, Oprea C. Apostol, Ion I. Anghel, Tudor Pesearu, Barbu Istrate, Vlad I. Năstase, Vasile T. Voicu, Ion T. Ilie, Dumitache I. Ștefan, State P. Ion, Costache R. Voinescu, Ion B. Andrei etc.

Comuna Jilavele – aproximativ 115 eroi: Dumitru Tudor, Tănase Marin, Nicolae Mateiu, Maloaveanu Nicolae, Nistor Nicolae, Ioniță Ilie, Dumitru Marin, Vasile Marin, Nicolae Petre, Manolache Vasile, Drăghiciu Stan, Ghițeanu Leonida, Dalete Ștefan, Bălănica Toma, Frecăteanu Călinache, Vișan Jan, Alexandrescu Gheorghe, Dumitru Ene, Ghețu Alexandru, Dinu Barbu, Marin Stan, Stan Marcu, Giurcă Jan, Radu Constantin, Staimir Gheorghe, Berlescu Gheorghe, Dinu Dumitru, Stan Ioan, Samsan Ioan, Frecăteanu Ene, Constantin Radu, Macaveanu Tănase, Anghel Ioan, Niță Marin, Iancu Gheorghe, Văcărescu Tudor, Neagu Nicolae, Barbu Ioan, Vlad Sandu, Radu Damaschin, Năstase Mihalache, Oprisan Petre, Dincă Tudor, Ilie Constantin, Ghiocel Ioan, Anghel Nicolae, Văcărescu Filipache, Alexandru Tudor, Ioniță Marin, Vlad Dumitru, Drăgana Simion, Sfriț Constantin, Ghiță Ioan, Marin Radu, Costache Dumitru, Istratești Alexandru, Dumitru Radu, Popescu Vasile, Constantinescu Gh., Nicolae Iancu, Ghiocel Dumitru, Costache Ilie, Negoiță Dumitru, Mirică Văslan, Micu Ioan, Istratești Zaharia, Sava Stan, Cristache Mihalache, Gearaga Stan, Apostol Constantin, Nicolae I. Dinu, Sintjan Ioan Tudor, Răducanu C. Manca, Năstase Floarea, Gheșan Mihalache, Vlad Floarea, Tudor Gărgăriță, Dumitru Călinache, Gheorghe Călinache, Miran Gh. Călinache, Nicolae N. Costache, Gheorghe Neagu, Feraru Stoica, Bruharu Gheorghe, Riciu Gheorghe, Apostol Tănase, Ioniță Victor,

Dan Dumitru, Niță Panait, Mateiu Luis, Dinu Ioan, Oprea Alexandru, Rădulescu Marin, Mirică Tudor, Răducanu Vișan, Ene Tudor, Gheorghe Florea, Sava Drăgan, Dan Ioan, Ioan N. Orzaru etc.¹⁹.

Satul Ograda: aproximativ 60: Popescu I. Constantin, Simionescu Stelian, Dinu Ion, Gheorghe Costandache, Olteanu Tudor, Petre Petre, Ene Gheorghe, Ercuș Nicolae, Chirea Costache, Ene Cristea, Ștefan Nicolae, Neculai Dobre, Duru Vasile, Roman Gheorghe, Simion Ioan, Petrovici Dumitru, Iorga Constantin, Necula Ioan, Șerban Radu, Iacob Ion, Voicu Ioan, Cojocaru Ioan, Filip Toader, Cornică Niță, Mladu Constantin, Chițu Ivan, Iorga Tudor, Dimache Gheorghe, Panaiteșcu Nicolae, Bordei Nicolae, Radu Stoian, Neagu Mateiu, Tată Ioan, Stoica Victor, Dinu Ghiță, Petcu Marin, Stoian Nedelcu, Niță Stan, Ioniță Stan etc.²⁰.

Comuna Perieti – aproximativ 65 eroi: Niță Stănescu, Gheorghe Iosif, Ion Păunescu, Vasile Grapă, Tudor D. Răileanu, Ion I. Ciocinaru, Ștefan Nicolae, Ștefan Păun, Scarlat C. Tudorache, Constantin Alexandru, Răducanu I. Mitrea, Gheorghe Blagă, Dumitru I. Ion, Ion Cioroianu, Simion Ioniță, Mitu Mitilie, Costache Mitrea, Gheorghe D. Neagu, Dumitru Pătulea, Constantin Culancă, Costică Băjenaru, Dumitru R. Niță, Dinu C. Călin, Ion D. Răileanu etc.

Comuna Rădulești – aproximativ 30 eroi: Lăzărescu G. Teodor, Păun Z. Constantin, Năstase Chirică, Botea Iacobache, Grigore Ghiță, Macoveanu Vasile, Păun Drăghici, Pătrașcu Petre, Pană Gheorghe, Stoica Constantin, Gheorghe Marin, Negru Năstase, Stan Stoica, Preda Constantin, Tudor Petre, Nicolae Ion, Ghiță Zaharia, Grigore M. Pascal, Năstase Tănase, Botea G. Vasile etc.

Comuna Săveni: aproximativ 115 eroi: Enescu Gheorghe, Cătă Ion, Bărzoiu Ion, Scutaru Ilie, Dragomir Anton, Jarcău Gavrilă, Iliescu Ion, Dumitache Gheorghe, Alexe Nicolae, Aldulea Nicolae, Avram Iordache, Avram Nicolae, Bercaru Toma, Bădilă Ion, Bârsan Gheorghe, Bârsan Ion, Bădilă Dan, Bâdea Ion, Borjoc Nicolae, Brașoveanu Petre, Brezeanu Pantelimon, Bogdan Ion, Buzatu Constantin, Babă Toma, Bădilă Vasile, Budnaru Dragomir, Bărzoiu Constantin, Coteș Gheorghe, Cârceaeg Ion, Câșloiu Toma, Chirmuș Gheorghe, Crăciun Gheorghe, Chioveanu Nicolae, Coteș Nicolae, Coman Gheorghe, Dumitru Nicolae, Dodan Moise, Dobre Apostol, Dragomir Ion, Dumitru Stan, Diaconu Ion, Dragomir Nicolae, Dimoiu Ion, Dinu Dobre, Enescu Ion, Ene Ștefan, Gheorghe Gheorghe, Grigore Petre, Gheorghe Nicolae, Iacob Tănase, Jarcău Iordache, Ionescu Grigore, Murea Constantin, Marin Alexandru, Matei R. Ion, Mihalache Dumitru, Mocanu Dumitru, Mihalache Ion, Mihai Gavrilă, Musogociu Ion, Mocanu Nicolae, Moldoveanu Dumitru, Neagu Ion, Nicolae Constantin, Nițică Ioniță, Olteanu Gheorghe, Popa Moise, Păduraru Crăciun etc.²¹.

Comuna Slătioarele – aproximativ 31 eroi: Popescu Dumitru (sergent), Mitu Constantin (sergent), Dumitru Călinache (caporal), Mitrea Constantin, Zaharia Preda, Mitrea Oprea, Arsene Ion, Vintilă Alexandru, Gheorghe Tudor, Gheorghe Stan, Vasile Ene, Marin Ivan, Marin Dumitru, Bratu Vasile, Alexe Constantin, Ioniță Manea, Geangu Petre, Minea Simion, Bratu I. Tudor, Oprea Tănase, Popa Gheorghe, Lepădatu Gheorghe, Alexe Vasile, Petre Neagu, Bratu Petre, Bratu P. Ion, Negoiță Preda, Dan M. Zamfir, Dan Andreiu, Alexe Constantin, Miclea Dumitru etc.

Comuna Speteni – aproximativ 55 eroi: Ionescu Gheorghe (sergent), Gheorghe Iancu (caporal), Ioniță Gheorghe, Ioniță Constantin, Moldoveanu Petre, Moise Nicolae, Zamfir Dumitru, Dinu Gheorghe, Neagu Costică, Stan Spiridon, Constantin Manole, Zamfirescu Gheorghe, Ștefan N. Mihail, Cristea S. Mihail, Ioniță C. Alecu, Răducanu T. Constantin, Nicolae Iancu, Constantin Raneti, Ștafan Gheorghe, Ion B. Ion, Nicolae Dumitru, Nicolescu Traian, Nicolae N. Grigore, Lixandru Vasile, Răducanu Ion, Ioniță Nicolae, Manolache Dumitru, Cernea Ion, Ioniță Stan, Ștafan Costache, Ion Ion, Vasilovici Cristea, Stan Constantin, Ion Constantin, Ioniță Gheorghe, Popazu Vasile, Ștafan Gheorghe, Georgescu Constantin, Vasile Frangulea, Stan Nicolae etc.²²

Comuna Sf Gheorghe – aproximativ 40 eroi: Costea Savu, Dumitru Mărgărit, Costache Anghel, Nicolae Stoica, Nicolae Toma, Iosif Simion, Costică Cană, Marin Bărbulescu, Profir Cosma, Ștefan Marcu, Iancu Nicolae, Marin Gavrilă, Nicolae Damian, Nicolae Vlad, Barbu Vasile, Gheorghe Vasile, Vasile Mușa, Costache Ștefan,

Gheorghe Marin, Petre Preda, Preda Răducanu, Ion Manolache, Gheorghe Savu, Marinache Bratu, Dumitache Iancu, Ion Dumitru, Constantin Ioniță, Alexandru Dumitru, Iancu Niță, Alexandru Petre, Barbu Vasile, Dumitru I. Stan, Nicolae Gh. Florea, Nicolae Tudorache etc.²³

Comuna Traian – 100 eroi: Ionescu Cristache, Turcu G. Ghiță, Vlăsceanu Nistor, Berbec Damian, Mihai G. Mihai, Cosmeanu Ștefan, Negoiță A. Ioan, Cojocaru G. Barbu, Munteanu N. Nicolai, Gheorghe G. Radu, Florea Cr. Costea, Vlăsceanu Radu, Vlăsceanu Scarlat, Constantin M. Radu, Vlăsceanu Scarlat, Constantin M. Radu, Bărea G. Constantin, Dinu G. Constantin, Petre D. Constantin, Ilie I. G. Petre, Dragomir R. Alexe, Olteanu St. Ilie, Dogaru G. Gheorghe, Pârvu I. Vasile, Cipu I. Marin, Fătu G. Tache, Iordache G. Petre, Munteanu I. Toma, Anghel F. Vasile, Anghel F. Constantin, Dragu Gheorghe, Tânase D. Vasile, Miu I. Gheorghe, Voică Ioan, Niță M. Ioan, Radu C. Gheorghe, Silvestru I. Vasile, Necula I. Nicolae, Burcea D. Florea, Crețu D. Constantin, Bănică R. Ioan, Băjan E. Mihai, Iosif T. Mihai, Iosif T. Constantin, Titirișă Costache, Nistor Z. Stancu, Constantin G. Ioan, Neagu I. Petre, Tudor Dumitru, Ionașcu Marin, Dinu B. Vasile, Olteanu Z. Dumitru, Zamfir St. Constantin, Stanciu I. Stan, Nicu Cristea, Duțu P. Bobe, Filip Ioan, Sandu Niță, Cărăbuș G. Constantin, Ioan T. Mușat, Agapie T. Alexe, Vasile Gheorghe, Cristea N. Costea, Mihalcea Gh. Ioan, Cenușă Gh. Gheorghe etc.²⁴

Primăria Comunei Vlădeni, preocupată de cinstirea memoriei eroilor săi pentru jertfa adusă pentru reîntregirea neamului, a încercat să aducă un omagiu eroilor morți în campania 1916-1919, adunând numele celor 43 eroi precum și date despre aceștia într-o remarcabilă „Carte de aur în amintirea eroilor morți în campania 1916-1919”²⁵. În continuare, vom menționa câteva nume ale eroilor Comunei Vlădeni și câteva informații despre aceștia.

- Eroul Radu Iancu – plutonier major ce a luat parte în diferite lupte cu *Regimentul 19 Obuziere* și a murit în Moldova la data de 22 septembrie 1917.

- Eroul Mitu Iancu – sergent ce a luat parte la luptele de la Zimnicea cu *Regimentul 39 Infanterie* și a murit la data de 25 noiembrie 1916.

- Eroul Banu Costică – sergent ce a făcut parte din *Arsenalul Armatei* și în Moldova, a decedat de tifos la 23 mai 1917.

- Eroul Grigore Gheorghe – sergent ce a luat parte la diferite lupte cu *Regimentul 73/78 Inf.* și în Moldova a murit de tifos pe 5 mai 1917.

- Eroul Donciu Petre – caporal ce a făcut parte din *Marina Militară Galați*.

- Eroul Iordan Ghiță – caporal ce a luat parte la toate luptele din Dobrogea cu *Regimentul 38 Infanterie* și a murit la 6 octombrie 1916 în luptele de la Muratanu Mic.

- Eroul Sandu Dumitru – a luat parte la toate luptele din Dobrogea cu *Regimentul 38 Infanterie* și în Moldova de tifos.

- Eroul Șerbănescu Ion – a luat parte la toate lupte cu *Reg. 63 Infanterie* și în Moldova și a murit de tifos.

- Eroul Radu Dumitru – soldat ce a luat parte la toate luptele din Dobrogea cu *Regimentul 63 Infanterie* și în luptele de la Sarsărăi fiind grav rănit, a decedat în 1916 într-un spital-militar din Călărași-Ialomița;

- Eroul Dima Grigore – soldat ce a luat parte la toate luptele cu *Regimentul 63 Infanterie* și în luptele de la Epureni-Vlașca și a căzut grav rănit, rămânând pe câmpul de luptă și capturat de inamic la data de 29.11.1916.

- Eroul Hagiicanu Dragomir – a luat parte la toate luptele din Dobrogea cu *Regimentul 63 Infanterie* și la data de 24 august 1916, în luptele de la Arabagilar a murit;

- Eroul Chivu Tudorache – a luat parte la toate luptele din Dobrogea cu *Regimentul 63 Infanterie* și a decedat în data de 20 octombrie 1916 în luptele de la Sarsărăi;

- Eroul Stefan Petrache – a luat parte la toate luptele cu *Regimentul 63 Infanterie* și de la Epureni-Vlașca și a murit la data de 20.11.1916;

- Eroul Gurău Ghiță – a luat parte la toate luptele cu *Regimentul 63 Infanterie* în Moldova a murit de tifos la 4 aprilie 1917;

- Eroul Tăndăreanu Nicolae – a luat parte la toate luptele cu *Regimentul 63 Infanterie* și în Moldova a murit de tifos la 30 mai 1917;

- Eroul Găițeanu Iancu – soldat ce a luat parte la toate luptele cu *Regimentul 38 Infanterie* din Moldova și a murit de tifos la data de 10 iunie 1917;

- Eroul Sandu N. Stancu – a luat parte la toate luptele cu *Regimentul 63 Infanterie* și în Moldova și a murit de tifos la data de 21 ianuarie 1917;

(continuare în pagina 20)

¹⁷ Serviciul Județean Ialomița al Arhivelor Naționale, *idem*, f. 38-49.

¹⁸ Serviciul Județean Ialomița al Arhivelor Naționale, *idem*, f. 37.

¹⁹ Serviciul Județean Ialomița al Arhivelor Naționale, Fond *Revizoratul Școlar Ialomița*, dosar nr. 290/1932, f. 57v-58v.

²⁰ Serviciul Județean Ialomița al Arhivelor Naționale, fond *Revizoratul Școlar Ialomița*, dosar nr. 288/1932, f. 36.

²¹ Serviciul Județean Ialomița al Arhivelor Naționale, *idem*, f. 35.

²² Serviciul Județean Ialomița al Arhivelor Naționale, fond *Revizoratul Școlar Ialomița*, dosar nr. 290/1932, f. 60-60v.

²³ Serviciul Județean Ialomița al Arhivelor Naționale, *idem*, f. 51-54.

²⁴ Serviciul Județean Ialomița al Arhivelor Naționale, fond *Revizoratul Școlar Ialomița*, dosar nr. 290/1932, f. 20-21v.

²⁵ Serviciul Județean Ialomița al Arhivelor Naționale, fond *Primăria comunei Vlădeni*, dosar nr. 15/1916-1919, f. 1-11.

(urmăre din pagina 19)

- Eroul Ghiță Alexandru – a luat parte la luptele din Dobrogea și din Moldova cu Regimentul 23 Infanterie, a murit de tifos la data de 11 martie 1917;

- Eroul Jincă Petre - a luat parte la luptele din Dobrogea și din Moldova cu Regimentul 23 Infanterie, a murit de tifos la data de 5 mai 1917;

- Eroul Mihalache Gheorghe - a luat parte la luptele din Regimentul 10 Vânători, a murit de tifos la data de 19 aprilie 1917;

- Eroul Găițeanu Manea – a luat parte la toate luptele cu Regimentul 63 Infanterie și în Moldova și a murit din cauza gerului la 20 decembrie 1916;

- Eroul Boboc Gheorghe – soldat ce a luat parte la toate luptele cu Regimentul 63 Infanterie și în Moldova și a murit la 22 martie 1917 de tifos²⁶;

- Eroii Cătănoiu Alexandru și Ioniță Gheorghe, au luat parte la toate luptele Regimentul 38 Infanterie și a murit de tifos în Moldova²⁷.

După război, în 1918, România avea o suprafață de peste 295.000 de kilometri păstrați față de 139.000 de kilometri păstrați cât avea înainte de război.

În schimbul realizării Marii Uniri, România a plătit pe parcursul celor doi ani de război de partea Antantei cu

1.000.000 de români morți, răniți și dispăruți dintre care 340.000 eroi morți. Numărul estimativ al eroilor din județul Ialomița este de 1700.

În semn de recunoștință pentru sacrificiul suprem al ostașilor căzuți la datorie pentru țara lor în timpul Primului Război Mondial, Tratatul de la Versailles, semnat de către țările participante la război, prevedea și obligativitatea întreținerii mormintelor ostașilor și a monumentelor comemorative de război dedicate acestora²⁸.

Bibliografie

I. Surse de arhivă

1. Serviciul Județean Ialomița al Arhivelor Naționale, Fond *Revizoratul Școlar Ialomița*.

2. Serviciul Județean Ialomița al Arhivelor Naționale, Colecția „Nicolae Petracă”.

3. Serviciul Județean Ialomița al Arhivelor Naționale, Fond *Primăria Comunei Vlădeni*.

II. Documente edite

1. Catone Stefan, Șerbănescu Neculai, Bedivon Dumitrașcu, *România. Decorații, 1859-1991*, București, 1992.

2. Mihai Bărbulescu, Dennis Deleant, *Istoria României*, editura Corint, București, 2014.

3. I.G. Duca, *3 august 1914. Consiliul de coroană de la Sinaia*, în "Magazin Istoric" nr. 1/1976.

4. Ioan Scurtu, *Regele Ferdinand*, editura Garamond, București.

5. Ioan Scurtu, *Monarhia în România (1866-1947)*, editura Danubius, București, 1991.

III. Periodice

1. Monitorul Oficial al României nr. 9 din 11(24) aprilie 1918.

IV. Internet

1. http://www.once.ro/sesiuni/sesiune_2007/3_Pierderi.pdf

2. <http://decoratii.cimec.ro/index.php/scurt-istoric-al-decoratiilor-in-romania/>

3. cannord.presidency.ro/Istorie.htm

4. <http://vacanta.infoturism.ro/impresii/monumentul-eroilor-slobozia/2196>

²⁶ Fond *Primăria comunei Vlădeni*, dosar nr. 15/1916-1919, f.1-11.

²⁷ Fond *Revizoratul Școlar Ialomița*, dosar nr. 290/1932, f. 218.

²⁸ Mihai Bărbulescu, Dennis Deleant, *op.cit*, edit. Corint, București, 2014, p. 344.

O CARTE NECESARĂ

Marian Ștefan, *BASARABIA. PRIMA ZI A MARII UNIRI (27 MARTIE/9 APRILIE 1918)*, editura Oscar Print, București, 2017, 174 pagini.

La început de an Centenar, cartea istoricului Marian Ștefan este o apariție editorială mai mult decât potrivită.

Autorul este bine cunoscut cititorilor revistei Helis, în paginile căreia ne răsfăță de peste două decenii cu articole frumoase de istorie națională, dar și cu numeroase creații literare. Născut la Fierbinți, jud. Ialomița, istoricul Marian Ștefan și-a legat întreaga carieră de revista *MAGAZIN ISTORIC*, numărându-se printre membrii fondatori ai acesteia. A publicat de-

a lungul anilor peste 200 de articole și studii de istorie, fiind specializat pe perioada 1848-1918. De asemenea, este autorul sau coautorul a peste 20 de volume, dintre care amintim *România. Ghid-atlas al monumentelor istorice* (1970, 1974, 1979); *Tezaurul Băncii Naționale a României la Moscova* (1999, 2011); *Fierbinți-Târg. Orașul dintre răzoare* (2007); *Constantin Xeni: Figuri ilustre din epoca României Mari* (2009; 2012); *A.C. Cuza: Însemnări din viață și documente omenești* (2011) și.a.

BASARABIA. PRIMA ZI A MARII UNIRI (27 MARTIE/9 APRILIE 1918) reprezintă o antologie de 4 capitole, ce cuprind materiale publicate de-a lungul anilor în *Magazin istoric* și *Helis*.

Primul capitol, *Basarabia. Istorii paralele*, constituie, conform autorului, "o combinație de consemnări personale cu caracter memorialistic și o amplă selecție de documente redactate de fruntași ai mișcării naționale din Basarabia, trăitori în România comunistă". El descreză în școală, la Fierbinți, unde se aflau numeroși refugiați basarabeni și bucovineni, că aceștia vorbesc limba română și că sunt evident români! Pe tot parcursul vieții, Marian Ștefan va urmări să aprofundeze cunoștințele despre acest subiect prin cercetări personale întreprinse în biblioteci din România, în cadrul unor întâlniri cu români originari din Basarabia sau în diversele vizite întreprinse în URSS. Sunt redate emoționante și numeroase memorii semnate de Pantelimon Halippa, președintele Sfatului Țării, adresate conducătorilor României comuniste, dar și liderilor politici din lumea liberă.

Basarabia. Prima zi a Marii Uniri, al doilea capitol, reconstituie evenimentele anului 1917 din Rusia, după care prezintă o foarte utilă cronologie a luptei naționale din Basarabia, din martie 1917 și până în aprilie 1918. Autorul prezintă pe larg evenimentele și toate tensiunile politice, diplomatice, militare din acea perioadă, inclusiv desfășurarea lucrărilor Sfatului

Țării pe 27 martie 1918. Pe bună dreptate, Marian Ștefan scoate în evidență că unirea din 27 martie a reprezentat actul final al unui proces început mai devreme. Astfel, unirea Basarabiei cu România a fost votată încă din 3 martie 1918 de Adunarea generală a Zemstvei din Bălți, în 13 martie - de Zemstva din Soroca, 25 martie - de Zemstva din Orhei. Rezultă, aşadar, că în 27 martie 1918 reprezentanții basarabenilor în Sfatul Țării au votat ceea ce au cerut alegătorii lor. Nu întâmplător Sfatul Țării a fost considerat cel mai democratic parlament din istoria românilor!

Istoria ca viață cuprinde mărturisirile lui Pantelimon Halippa despre viața sa, care se întrepătrunde cu istoricul mișcării de eliberare națională din Basarabia, redactate în anul 1975 la cererea profesorului Nicolae Nitreanu: studiile de la Dorpat și Iași, mișcarea națională din Basarabia până în 1914, lupta de eliberare națională din 1917-1918, realizările din 1918-1940, suferințele de după 1945.

Sechestratul din Kremlin este capitolul ce tratează epopeea tezaurului român ajuns în Rusia: cadrul istoric ce a condus la evacuarea tezaurului (autorul atrage atenția că discuțiile privind evacuarea tezaurului au început încă din momentul negocierii Convenției militare – august 1916!!!), consecințele revoluției ruse pentru siguranța tezaurului, negocierile româno-sovietice în perioada interbelică, informații despre elementele de tezaur restituite de ruși în 1935 și 1956, demersuri diplomatice române întreprinse pentru recuperarea tezaurului până în 1999.

Talentul literar, experiența publicistică și științifică a lui Marian Ștefan au transformat un subiect de istorie, prezentat de regulă după canoane foarte științifice, într-o lectură plăcută, accesibilă publicului larg, iar cartea cu siguranță trebuie să se afle în bibliotecile personale ale tuturor celor care se cred români.

Prof. Vitalie BUZU

HELIS

REDACTOR ȘEF - Gheorghe DOBRE

Tiparul executat la S.C. ARTPRINT“ S.R.L.

Slobozia – Ialomița; Cod. 8400, str. Ianache, Lot 2

Tel: 0243 234480; 0744 356 593, E-MAIL: artprintsrl@yahoo.com

Revista poate fi procurată de la sediul redacției și de la Biblioteca Municipală Urziceni

Parteneri: Muzeul Județean Ialomița, Biblioteca Județeană Ialomița „Ștefan Bănulescu”, Muzeul Național al Agriculturii, Centrul Cultural UNESCO „Ionel Perlea”,

Centrul Creăției Populare Ialomița, Consiliul Județean Ialomița.

Revista poate fi citită pe internet la adresa: www.revistahelis.ro

Sponsori: CONMET Slobozia, CONCIVIC Slobozia, PUCHI ELECTRO Slobozia, ANONIM Urziceni

ADMINISTRAȚIA

E-mail:

gigzap2002@yahoo.com

SLOBOZIA,

Str. Matei Basarab, Nr.26

Centrul Cultural „Ionel Perlea” Et.1

CONT: RO88CECEIL0143RON0091587

Suc. CEC Slobozia

REDACȚIA

Redactor șef adjunct - Titi DAMIAN

PROZĂ - Florentina Loredana DALIAN

POEZIE - Costel BUNOAICA

TEATRU - Șerban CODRIN

FILOZOFIE - Alexandru BULANDRA, dr. Grigore SPERMEZAN

ISTORIE, ARHEOLOGIE - Marian ȘTEFAN,

dr. Florin VLAD, Vitalie BUZU

ARTĂ - Ana-Amelia DINCA

MUZICĂ - Nicolae ROTARU

ETNOGRAFIE, TRADIȚII POPULARE - Răzvan CIUCĂ, dr. Cristi OBREJAN

EVENIMENT CULTURAL - Nicolae TACHE,

Doina ROȘCA, Mihaela RACOVITĂNEANU

INTERVIU, REPORTAJ, ESEU - Ion ALECU,

Vasile IORDACHE

TEHNOREDACTARE - ARTPRINT SLOBOZIA